NORA ROBERTS
Un pariu pe soartă
Seria Familia MacGregor

Playing the Odds
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts

Lira şi Cdrţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.R 53; C.R 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Un pariu pe soartă
Nora Roberts
Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA Un pariu pe soartă / Nora Roberts; trad.:
Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0569-6
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

NORA ROBERTS
Un pariu pe soartă
Seria Familia MacGregor
Traducere din limba engleză
Nălucă Moţ/Graal Soft

capitolul 1

O mare agitaţie, un şi mai mare zgomot şi un strop de panică dădeau întotdeauna savoare sosirii pasageri-lor pentru îmbarcare. Unii erau deja obosiţi de drum după zborul până la Miami, alţii erau mânaţi de adrenalina nerăbdării. Imensul vas alb, Celebration, aştepta în port - biletul lor către distracţie, relaxare, idile. După ce treceau pasarela, din contabili, secretare sau profesori se transformau în pasageri cocoloşiţi, hrăniţi, răsfăţaţi şi distraţi pentru următoarele zece zile. Broşurile garantau acest lucru.

De la balustrada punţii de observaţie, Serena privea fluxul de oameni. De la acea distanţă se putea bucura de culoare şi de zgomot, lucruri care nu-şi pierduseră niciodată farmecul pentru ea, fără să se lase prinsă în îmbulzeala inevitabilă a o mie cinci sute de oameni care încercau să ajungă în acelaşi timp în acelaşi loc. Bucătarii, barmanii, stewarzii începuseră deja urgia muncii care avea să continue, aproape fără întrerupere, de-a lungul următoarelor zece zile. Dar ea avea timp. Se bucura de moment.

Acelea erau momentele ei de relaxare - înainte ca vasul să plece din port. îşi amintea prima experienţă pe un vas de croazieră. Avea opt ani, cea mai mică dintre copiii magicianului finanţelor Daniel MacGregor şi ai doctoriţei Anna Whitefield MacGregor. Avuseseră ca-bine de clasa întâi, unde stewarzii îi serviseră chifle fierbinţi şi suc la pat. Serena se bucurase de toate la fel cum se bucura de cabina minusculă pe care o avea acum în aripa personalului. Ambele erau o aventură.

Serena îşi mai amintea şi ziua în care le mărturisise părinţilor despre planul ei de a candida pentru o slujbă pe vasul Celebration. Tatăl ei se plânsese că îşi arunca educaţia pe apa sâmbetei. Cu cât se plângea mai mult, cu

atât accentul lui scoţian devenea mai pronunţat. O femeie care absolvise Universitatea Smith la frageda vârstă de douăzeci de ani, care apoi îşi continuase studiile obţinând diplome în limba engleză, istorie şi sociologie, nu era făcută să spele podele. Iar în timp ce Serena îşi asigura tatăl că nu asta era intenţia ei, mama ei răsese şi îi spusese lui Daniel să lase copilul în pace. întrucât la cei un metru nouăzeci înălţime şi o sută de kilograme ale sale, Daniel MacGregor era neputincios în faţa femeilor sale, după cum le numea el, se supusese.
Serena primise slujba şi scăpase de şirul nesfârşit de ani de studiu. Lăsase apartamentul cu trei camere din conacul familiei situat în Hyannis Port pentru o debara de serviciu cu un pat îngust într-un hotel plutitor. Nici unuia dintre colegii ei de muncă nu îi păsa care era co-eficientul ei de inteligenţă sau câte diplome avea. Nu ştiau că tatăl ei ar fi putut cumpăra vasul cu totul, dacă ar fi vrut, sau că mama sa era o autoritate în domeniul chirurgiei toracice. Nu ştiau că fratele ei mai mare era senator, iar cel mijlociu, procuror. Când se uitau la ea o vedeau pe Serena. Asta era tot ce îşi dorea.
Ridică fruntea şi lăsă vântul să i se joace prin păr. Dansa odată cu briza, o masă blondă, cu o nuanţă aurie bogată pe care o regăseai în tablourile vechi. Avea po-meţi înalţi şi oblici şi un maxilar ascuţit şi ferm. Pielea refuza să se bronzeze, rămânând de culoarea delicată a piersicii, în contrast cu albastrul violet al ochilor. Tatăl ei spunea că bat spre mov; alţi câţiva romantici susţi-nuseră că erau violeţi. încăpăţânată, Serena spunea că sunt albaştri şi încheia discuţia. Bărbaţii erau atraşi de ei datorită unicităţii lor, iar de ea, datorită sexualităţii

elegante pe care o emana fără să vrea. Dar ea nu prea era interesată.
La nivel intelectual, Serena considera că bărbaţii se-duşi de culoarea irisului erau naivi. La urma urmei, era o chestiune de genetică şi nu avea nimic de-a face cu persoana ei. Ascultase laudele aduse ochilor ei vreme de douăzeci şi şase de ani cu un fel de mirare detaşată. In

biblioteca tatălui său se afla o miniatură a străbu-nicii ei, o altă Serena. Dacă întreba cineva, ar fi ştiut să explice procesul genetic din care a rezultat asemănarea, până la structura osoasă şi culoarea ochilor - şi faimosul temperament. Dar bărbaţii pe care îi cunoştea nu erau, în general, interesaţi de explicaţii ştiinţifice, iar Serena nu era, în general, interesată de ei.
Sub ea, mulţimea care traversa pasarela începea să se răărească. In scurt timp, orchestra calipso avea să cânte pe puntea Lido pentru a distra pasagerii, în timp ce vasul se pregătea să ridice ancora. Serena era bucuroasă să rămână pe punte, ascultând muzica metalică ritmată şi râsetele. Vor avea parte de un bufet încărcat cu mai multă mâncare decât ar fi putut mânca cei peste o mie de oameni, băuturi exotice şi agitaţie. în curând, balustradele aveau să fie asaltate de cei care doreau să privească pentru o ultimă oară ţărmul, înainte ca totul în jur să se transforme în întindere de ape.
Privi cu nostalgie ultimii pasageri urcând la bord. Era ultima croazieră a sezonului. După întoarcerea la Miami, Celebration avea să rămână la docuri vreme de două luni. Când va ieşi din nou în larg, Serena nu va mai fi la bord. Se hotărâse deja că era timpul să meargă mai departe. Când acceptase slujba pe vas, căutase un singur lucru - eliberarea de anii de studii, de aşteptările familiei, de propria nelinişte. Ştia că realizase ceva în anul petrecut pe cont propriu. Serena găsise indepen-denţa pe care şi-o dorise întotdeauna şi scăpase de nişa

spre care atât de multe dintre colegele ei se îndreptau hotărâte: o căsnicie bună.
Şi totuşi, deşi găsise libertatea şi independenţa, nu găsise cel mai important ingredient: scopul. Ce voia Serena MacGregor să facă tot restul vieţii? Nu îşi dorea cariera politică pe care o aleseseră ambii săi fraţi. Nu voia să predea sau să conferenţieze. Voia zbucium şi provocări şi nu mai voia să le caute întro sală de curs. Toate acestea erau răspunsuri negative, dar ştia că orice avea să îi umple restul vieţii nu se afla plutind în derivă prin Bahamas.

„E timpul să cobori din barcă, Rena“, îşi zise ea cu un zâmbet subit. „Următoarea aventură e întotdeauna chiar după colţ.“ Faptul că nu ştia ce anume era făcea căutarea şi mai incitantă.
Primul şuier lung şi puternic al sirenei era semnalul pentru ea. Indepărtându-se de balustradă, Serena se duse în cabina ei să se schimbe.
Treizeci de minute mai târziu intră în cazinoul vasului îmbrăcată în smochingul ajustat care era uniforma ei. îşi prinsese părul la spate intr-un coc lejer la ceafă ca să nu îi mai cadă pe faţă. Mâinile ei aveau să fie în curând prea ocupate ca să mai aibă grijă de el.
Candelabrele erau aprinse, răspândind lumină pe covorul cu roşu şi auriu în stil art deco. Ferestrele lungi şi curbate dădeau spre puntea acoperită Promenada, apoi asupra unei fâşii verzi-albăstrui de mare. Restul pereţilor erau ocupaţi cu aparate de jocuri de noroc, la fel de tăcute precum soldaţii în aşteptarea unui atac. Jucându-se cu papionul pe care nu reuşea niciodată să şi-l potrivească, Serena traversă către supraveghetorul ei. Ca orice marinar, nici nu simţea că vasul se legăna sub ea.
-Serena MacGregor, prezentă la datorie, domnule, spuse ea hotărât.
întorcându-se cu un clipboard în mână, el o privi din cap până-n picioare. Constituţia de boxer de categorie

uşoară a lui Dale Zimmerman ajungea doar până la aproape un metru optzeci. Avea o faţă netedă şi chipeşă pe care o bronza sârguincios, câştigând riduri în jurul ochilor de un albastru-deschis, şi păr decolorat de soare care se cârlionţa tumultuos. îşi promova asiduu repu-taţia de amant minunat. După ce o inspectă scurt pe Serena, pe faţă îi apăru un rânjet.
-Rena, nu reuşeşti niciodată să nimereşti chestia asta? Dale îşi puse clipboard-ul la subsuoară şi îi îndreptă papionul.
- îmi place să-ţi dau de lucru.
- Ştii, iubito, dacă te gândeşti serios să renunţi după tura asta, este ultima ta şansă de a ajunge în paradis.
Aranjându-i papionul, îşi înălţă privirea şi o fixă rânjind.

Serena ridică o sprânceană. Ceea ce începuse cu un an în urmă ca o vânătoare înflăcărată din partea lui Dale se diluase intr-o glumă bună despre refuzul Sere- nei de a se culca cu el. Deveniseră prieteni, mai degrabă spre surprinderea lui decât a ei.
- Voi urî faptul că îmi va lipsi, îi spuse Serena oftând. Micuţa roşcată din Dakota de Sud a plecat acasă fericită? îl întrebă ea, zâmbind inocent.
Dale îşi miji ochii.
- Ţi-a mai spus vreodată cineva că vezi prea multe?
-Tot timpul. Care e masa mea?
- Eşti la masa doi.
Dale scoase o ţigară şi o aprinse după ce plecă Serena. Dacă i-ar fi spus cineva cu un an în urmă că o femeie cu clasă precum Serena MacGregor avea nu doar să îl ţină la distanţă, ci şi să îl facă să se simtă ca un frate, i-ar fi recomandat un psihiatru bun. Se întoarse la clipboard-ul lui, ridicând din umeri. îi va părea rău să o piardă, îşi spuse Dale, şi nu doar din cauza sentimentelor personale. Serena era cel mai bun dealer de blackjack pe care
il avea.

10
Nora Roberts
In cazinou erau răspândite opt mese de blackjack. Serena şi ceilalţi şapte dealeri aveau să se rotească de la una la alta tot restul după-amiezii şi serii, cu o singură pauză scurtă pentru cină. Dacă erau puţini jucători, ca-zinoul avea să rămână deschis până la ora două. Dacă erau jucători mulţi, câteva mese puteau rămâne deschi-se până la trei. Prima regulă era aceea de a le oferi pasa-gerilor ceea ce îşi doreau.
Ceilalţi bărbaţi şi femei în smochinguri se duseră la mesele lor. Lângă Serena, la masa doi, stătea tânărul italian care tocmai fusese promovat crupier. Serena îi zâmbi, amintindu-şi că Dale o rugase să îl supravegheze.
- Distracţie plăcută, Tony, spuse ea privind mulţimea care aştepta deja în faţa uşilor de sticlă. Va fi o noapte lungă.
„Toată lumea pe poziţii11, adăugă ea în gând când Dale făcu semn să se deschidă uşile.

Pasagerii dădură buzna înăuntru. Şi nu cu ţârâita - arareori erau puţini în prima zi a croazierei. Mulţimea se va risipi în timpul cinei, apoi reveneau până după miezul nopţii. Erau îmbrăcaţi lejer - pantaloni scurţi, blugi, desculţi - uniforma pentru jocurile de noroc de după-amiază. Odată cu deschiderea uşilor, Serena auzi efectele sonore muzicale ale aparatelor de joc alimentate deja pe puntea Promenade. în câteva minute sunetul fu înăbuşit de clămpănitul regulat al aparatelor.
Serena reuşea să distingă jucătorii de „amatori" şi amatorii de „privitori". în toate seriile de pasageri erau întotdeauna din fiecare grup printre ei. Vor exista şi câţiva care nu mai puseseră niciodată piciorul într-un cazinou. Aceştia aveau să se plimbe pur şi simplu pe acolo, atraşi de zgomot şi de echipamentul colorat, înainte de a-şi transforma bancnotele în monede pentru aparate.
Unii veneau pentru distracţie, fără să le pese neapă-rat dacă pierdeau sau câştigau. Aceştia erau amatorii;

ei veneau pentru joc. De obicei, privitorilor le lua puţin timp să se transforme în amatori. Strigau atunci când câştigau şi se văitau când pierdeau, la fel cum reacţio-nau şi dependenţii de aparate.
Dar întotdeauna existau şi jucători. Aceştia bântu- iau cazinoul pe durata croazierei, transformând jocul de-a victoria şi înfrângerea într-o artă - sau o obsesie. Aceştia nu aveau trăsături specifice şi nici un mod aparte de a se îmbrăca. Aura mistică a jucătorului de noroc de vapor putea fi zărită într-o bunicuţă drăguţă din Peo- ria, la fel de bine cum putea fi zărită la un director de pe Madison Avenue. Pe măsură ce mesele începeau să se umple, Serena îi categorisea. Le zâmbi celor cinci care aleseră masa ei, apoi rupse sigiliul de la patru pachete de cărţi.
- Bine aţi venit la bord, spuse ea şi începu să ameste-ce cărţile.
După numai o oră, se simţea în aer mirosul jocurilor de noroc. Acesta impregna fumul şi mirosul uşor de transpiraţie care plutea în cazinou. Era un miros im-petuos, tentant. Serena se întrebase întotdeauna dacă nu asta îi

atrăgea pe oameni, mai mult decât luminile şi postavul verde. Mirosul şi zgomotul monedelor zăn-gănind în holurile aparatelor de noroc. Serena nu juca niciodată la ele, poate pentru că recunoştea jucătorul din ea. Decisese cu mult timp în urmă să nu rişte nimic decât dacă sorţii erau de partea ei.
In prima sa tură schimbă masa la fiecare jumătate de oră, făcând încet înconjurul încăperii. După pauza de cină începu din nou. Cazinoul deveni şi mai aglomerat după apusul soarelui. Mesele erau pline, iar roata ruletei se învârtea fără încetare. Oamenii erau îmbrăcaţi mai elegant, ca şi cum se impunea o anumită strălucire pentru a juca jocuri de noroc seara.
întrucât cărţile şi oamenii se schimbau mereu, Serena nu se plictisea niciodată. Alesese slujba ca să întâlnească

oameni - nu oamenii croiţi din aceeaşi stofă pe care îi întâlnise în facultate, ci oameni diverşi. In privinţa asta, îşi atinsese scopul. In acel moment avea la masă un te- xan, doi newyorkezi, un coreean şi un georgian, identifi- cându-i pe toţi după accent. Pentru ea, acest lucru făcea parte din joc în aceeaşi măsură precum cărţile pe care le înşira pe postavul verde. Şi nu se sătura niciodată.
Serena împărţi cea de-a doua carte, se uită la cartea de pe masă şi se mulţumi cu optsprezece puncte. Primul newyorkez ceru încă o carte, îşi numără totalul şi mormăi dezgustat. Clătină din cap, semn că nu mai dorea altă carte. Coreeanul avu o mână falită, cu douăzeci şi două de puncte, astfel că se ridică de la masă bombănind. Cea de-a doua newyorkeză, o blondă zveltă într-o rochie de seară neagră, rămase în joc cu un nouă şi o damă.
- Iau o carte, zise tărăgănat georgianul. Numără optsprezece puncte, o privi gânditor pe Serena şi rămase în joc.
Texanul nu se grăbea. Avea paisprezece puncte şi nu-i plăcea optul afişat de Serena. Luând în considerare posibilităţile, îşi mângâie bărbia, sorbi din whisky, apoi îi făcu semn Serenei să îi mai dea o carte. îi dădu una cam mare, un nouă.

- Păpuşă, spuse el sprijinit de masă, eşti pur şi simplu prea drăguţă să iei astfel banii unii bărbat.
- îmi pare rău. Zâmbind, întoarse cartea din faţa ei. Optsprezece, anunţă ea înainte să împartă potul.
Serena văzu bancnota de o sută de dolari pe masă înainte să realizeze că cineva ocupase scaunul lăsat liber de coreean. Ridică privirea şi întâlni doi ochi verzi - netulburaţi, inexpresivi, direcţi. Se uită fix, prinsă în acea clipă a contactului vizual fără să mai vadă nimic altceva. Un verde rece, cu margini chihlimbarii în jurul irisului. Un fior de gheaţă îi alunecă pe şira spinării. Forţându-se să clipească, Serena îl privi pe bărbat.

Un pariu pe soartă
13
Avea faţa uscăţivă a unui aristocrat, dar nu era un prinţ. Serena simţi asta numaidecât. Poate era gura prelungă, lipsită de zâmbet sau curbura aspră a sprân-cenelor negre. Sau poate era doar semnalul de alarmă interior care se declanşă în creierul ei. Era un conducă-tor, da, dar nu era de familie regală. Era genul de bărbat care plănuia lovituri necruţătoare şi reuşea. Părul i se revărsa peste urechi, bogat şi negru, până la gulerul cămăşii albe de mătase. Pielea întinsă peste oasele alungite ale feţei era la fel de bronzată ca a lui Dale, dar Serena nu credea că muncea pentru culoare asemenea supraveghetorului ei. Acest bărbat înfrunta vremea fără a se gândi la modă.
Bărbatul nu stătea într-o rână ca texanul, nici nu lenevea ca georgianul, ci mai degrabă şedea asemenea unei pisici elegante şi răbdătoare, întotdeauna pregătite să sară. Abia când una dintre sprâncene se ridică între-bător, îşi dădu Serena seama că se holba la el.
- Se schimbă o sută, spuse ea repede, enervată pe sine însăşi. Cu mişcări abile împinse bancnota în fanta din masă, apoi numără jetoanele. După ce se plasară pariurile, împărţi cărţile.
Bărbatul newyorkez privi decarul expus de Serena şi ceru carte la 14 puncte. Pierdu. Jucătorul cel nou rămase la 15 puncte cu un gest al mâinii. Newyorkeza şi georgianul pierdură şi ei înainte ca texanul să rămână la cele 19 puncte primite. Serena întoarse un trei alături de decar,

mai trase încă un decar şi pierdu cu 23 de puncte. Omul cu chip periculos scoase un trabuc subţire şi continuă să joace în tăcere. Serena ştia deja că era un jucător.
Numele lui era Justin Blade. Strămoşii lui călăriseră cai rapizi şi vânaseră cu arcuri şi săgeţi. Serena avusese dreptate în legătură cu clasa aristocrată, deşi descendenţa lui nu era deloc regală. O parte din moş-tenirea lui provenea de la simpli emigranţi francezi

şi un strop de la mineri galezi. Restul făceau parte din tribul comanş.
Nu cunoscuse rezervaţiile şi, deşi avusese parte de sărăcie în tinereţe, era destul de obişnuit cu atingerea mătăsii pe piele. Suficient de obişnuit încât, asemenea celor foarte bogaţi, arareori era conştient de asta. Prima miză o câştigase în camera din spate a unui salon de biliard la vârsta de cincisprezece ani. In cei douăzeci de ani care urmaseră, jucase jocuri mai elegante. Era, aşa cum simţise Serena, un jucător. Şi deja calcula sorţii.
Justin intrase în cazinou cu gândul să petreacă vreo câteva ore într-un joc uşor. Atunci când îţi permiteai să pierzi, te puteai relaxa cu mize mici. Apoi o zărise pe ea. Privirea lui alunecase peste alte femei în ţinute elegante, peste strălucirea aurului şi a bijuteriilor şi se oprise asupra blondei în smoching bărbătesc. Avea un gât delicat, accentuat de coafură şi de jaboul cămăşii, şi o postură care ducea cu gândul la reproducere. Dar, mai mult decât atât, ceea ce simţise el în vintre fusese o sexualitate făţişă care nu necesita mişcare sau cuvinte din partea ei. Era genul de femeie pentru care implora un bărbat.
Justin îi urmări mâinile în timp ce împărţea cărţile. Erau splendide - subţiri, cu degete lungi, vene albăstrii delicate la suprafaţa pielii lăptoase. Unghiile erau ovale şi perfecte, strălucind de la lacul de unghii incolor. Erau nişte mâini potrivite pentru ceşcuţe delicate şi produse de patiserie franţuzeşti. Genul de mâini pe care un bărbat ardea să le simtă pe piele.
Ridicându-şi ochii de la ele, Justin o privi direct în ochi. Serena îl privi la rândul ei cu o uşoară încruntare. Oare de

ce acest bărbat brunet şi tăcut, se întreba ea, îi cauza atât disconfort, cât şi curiozitate? Nu spusese nici un cuvânt de când se aşezase - nici ei, nici altcuiva de la masă. Deşi câştiga cu o consecvenţă profesională, nu părea să îi provoace vreun fel de plăcere. Nu părea nici

măcar să dea atenţie jocului, remarcă ea. Nu făcea decât să o privească ţintă, cu o expresie calmă şi vigilentă.
-Cincisprezece, rosti Serena netulhurată, indicând cărţile din faţa lui.
Justin făcu semn din cap că doreşte încă o carte şi primi şasele fără nici cea mai mică schimbare de expresie.
- Să fiu al naibii dacă n-ai noroc, fiule, spuse jovial texanul. Aruncând o privire grămezii sale mici de jetoane, făcu o grimasă rapidă. Mă bucur că are cineva.
Icni când Serena îi dădu cartea care îl scoase din joc cu 22 de puncte.
Afişând 20 de puncte pentru bancă, adună jetoanele, apoi îi împinse lui Justin două vouchere a câte 25 de dolari. Degetele lui le acoperiră pe ale ei. Atingerea fu uşoară, dar suficient de puternică pentru ca ea să îl pri-vească în ochi. Scrutând-o stăruitor, nu făcu nici un gest să îşi îndepărteze mâna de pe a ei. Nici o presiune, nici o strângere insinuantă, dar Serena simţi strălfulgerarea reacţiei ei ca şi cum trupurile, nu degetele lor, s-ar fi atins. Adunându-şi toată stăpânirea de sine, îşi retrase lent mâna.
- Dealer nou, spuse ea calm, observând cu uşurare că tura ei la acea masă luase sfârşit. Vă doresc o seară minunată.
Se îndreptă spre masa următoare, jurându-şi să nu se uite înapoi. Bineînţeles că o făcu şi că îi întâlni privirea. înfuriată, îşi permise să scuture uşor din cap. Expre-sia ei deveni provocatoare. Pentru prima dată în acea seară văzu gura alungită curbându-se într-un zâmbet uşor, care abia mişcă unghiurile şi suprafeţele chipului lui. Justin înclină capul, ca şi cum ar fi acceptat provo-carea. Serena îi întoarse spatele.
- Bună seara, spuse ea cu voce senină noului grup de jucători.

16
Nora Roberts
Luna era încă sus pe cer, aruncând o brazdă de lumină peste apa întunecată. De la balustradă, Serena vedea crestele albe ale valurilor iscate de vasul care înainta cu viteză pe mare. Era trecut de ora două a dimineţii, şi puntea era pustie. Ii plăcea acel moment, când pasagerii dormeau, înainte ca echipajul să înceapă tura de dimineaţă. Era singură cu marea şi cu vântul şi se putea imagina în orice epocă îşi dorea.
Respiră adânc, inspirând parfumul sării şi al nopţii. Ajungeau la Nassau imediat după ivirea zorilor, iar cât timp se aflau în port cazinoul era închis. Avea întreaga dimineaţă liberă să facă orice dorea. Prefera noaptea.
Se întoarse din nou cu gândul la ce se întâmplase în tura din acea noapte, la jucătorul taciturn care stătuse la masa ei, câştigând şi privind. îşi spuse că era un bărbat de care femeile se simţeau atrase, dar nu era surprinsă că fusese singur. Un bărbat solitar, medită Serena, şi neobişnuit de captivant. Atrăgător, recunoscu ea, aple- cându-se şi mai mult în afară pentru a lăsa vântul să îi biciuiască faţa. Riscurile se puteau calcula, procentajele puteau fi măsurate, şi totuşi... Şi totuşi, Serena nu credea că bărbatul urma calea simplă a teoriei.
- îţi prieşte noaptea.
Mâinile Serenei apucară strâns balustrada. Deşi nu îl auzise vorbind până atunci, deşi nici măcar nu îl auzise apropiindu-se, ştia cine se afla în spatele ei. Făcu eforturi mari să nu scoată un strigăt şi să nu se răsucească brusc. Cu inima bătându-i cu putere în piept, se întoarse să îl privească apărând din întuneric. Dorind ca vocea să nu îi tremure, aşteptă un moment, în vreme ce el se opri lângă ea în dreptul balustradei.
-A continuat norocul? întrebă ea.
Justin nu îşi luă privirea de la chipul ei.
- Aşa se pare.
Ea încercă, şi nu reuşi, să îi identifice originile după accent. Avea o voce gravă şi calmă, fără inflexiuni.

-Eşti foarte bun, spuse ea. Nu întâlnim des profe-sionişti în cazinou.
In ochii lui apăru o scânteie efemeră de umor înainte de a scoate un trabuc subţire şi de a-l aprinde. In aer se simţi mirosul înţepător al fumului, care se risipi apoi în vânt. Serena îşi relaxă degetele pe balustradă, unul câte unul.
- Iţi place călătoria?
- Mai mult decât mă aşteptam. Trase lung şi gânditor din trabuc. Dar ţie?
Serena zâmbi.
- Eu sunt la serviciu.
Justin se sprijini cu spatele de balustradă, punându-şi mâinile lângă ale ei.
-Nu este tocmai un răspuns, Serena, remarcă el. întrucât avea ecusonul la rever, ridică doar o sprân-ceană când îl auzi rostindu-i numele.
- îmi place, domnule...
- Blade, spuse el încet, plimbând un deget de-a lun-gul maxilarului ei. Justin Blade. Ţine-l minte.
Serena refuză să se retragă, deşi fu surprinsă de răspunsul trupului ei sub atingerea lui. In schimb, îl privi stăruitor.
- Am memorie bună.
El încuviinţă din cap, zâmbind uşor.
- Da, de aceea eşti un dealer bun. De cât timp faci asta?
-Un an.
Deşi el îşi retrase degetul, sângele ei încă fierbea. Surprins, Justin trase un ultim fum din trabuc, apoi îl strivi sub talpă.
-Aş fi crezut că de mai mult timp, judecând după felul în care mânuieşti cărţile. Luându-i mâna de pe ba-lustradă, el o studie, apoi o întoarse şi se uită la palmă. „Fine“, îşi zise el, „şi sigure. O combinaţie foarte intere-santă". Ce-ai făcut înainte de asta?

Cu toate că raţiunea îi spunea că ar fi înţelept să se retragă, Serena îşi lăsă mâna în mâna lui. Simţise forţă şi abilitate în atingere, deşi nu era sigură de caracterul lor.
- Am studiat.

-Ce?
-Orice m-a interesat. Tu cu ce te ocupi?
- Cu orice mă interesează.
Ea râse, un sunet jos, erotic, care susură pe pielea lui.
-Cumva cred că spui asta în sens literal, domnule Blade.
Dădu să-şi retragă mâna, dar degetele lui i-o reţinură.
-Aşa este, murmură el. Spune-mi Justin, Serena. Ochii lui scrutară puntea părăsită, apoi marea întunecată şi nesfârşită. Nu e un loc potrivit pentru formalităţi.
Bunul-simţ îi spunea să fie atentă, instinctul o în-demna să provoace.
- Există reguli pentru personal în privinţa inter-acţiunii cu pasagerii, domnule Blade, spuse ea calm. Am nevoie de mână.
Când el zâmbi, lumina lunii străluci în ochii lui de felină.
- La fel şi eu.
Ridicându-i mâna, îşi apăsă buzele în mijlocul palmei ei. Serena simţi efectul sărutului în fiecare por.
- Eu iau ceea ce am nevoie, murmură el pe pielea ei.
Respiraţia Serenei se acceleră fără ca ea să-şi dea seama. Pe puntea pustie şi întunecată, el era doar o umbră cu o voce care ar fi putut fi filtrată prin miere şi cu ochi periculoşi. Simţindu-şi trupul tânjind după el, Serena se stăpâni cu o răbufnire subită de temperament.
-Nu de data asta. Mă duc înăuntru, e târziu.
Păstrându-i mâna ferm în a lui, Justin se întinse să îi scoată agrafele din păr. Când părul se revărsă peste

umerii ei, le aruncă în mare. Uimită de îndrăzneala lui, Serena îl privi mânioasă.
-Târziu, conveni el, trecându-şi degetele prin coama deasă şi blondă, din creştet până la vârfuri. Dar eşti o femeie pentru ore întunecate. Asta mi-am spus în clipa în care te-am văzut.
Cu o mişcare prea rapidă şi prea lină pentru a fi mă-surată, o imobiliză pe Serena între trupul lui şi balus-tradă. Părul ei flutura înspre mare, bătut de vânt, iar pielea-i era ca marmura de pură în lumina lunii. Justin descoperi că o dorea mai mult decât crezuse.

-Ştii ce mi-am spus eu? întrebă Serena, străduin- du-se să nu-i tremure vocea. Mi-am spus că eşti grosolan şi enervant.
El râse - un sunet scurt şi amuzat.
-Se pare că am avut amândoi dreptate. Să ştii că aproape mi-am distras atenţia de la joc, întrebându-mă ce gust ai.
Serena încremeni. Singura mişcare era a şuviţelor aurii bogate care îi dansau în jurul feţei. Apoi ridică bărbia; ochii ei se întunecară provocatori.
-Păcat, spuse ea încet, strângând pumnul. Pasager sau nepasager, se hotărî ea, avea să îl lovească rapid, aşa cum o învăţaseră fraţii ei.
-Se întâmplă rareori să-mi distragă cineva sau ceva atenţia. Se aplecă mai aproape în timp ce vorbea.
Serena îşi încordă muşchii.
-Ai ochi de vrăjitoare. Sunt un bărbat superstiţios.
- Arogant, îl corectă Serena netulburată. Mă îndoiesc că eşti superstiţios. Ii văzu zâmbetul din ochi doar când faţa lui se apropie de a ei dominând-o.
- Tu nu crezi în noroc, Serena?
- Ba da.
„Şi într-o lovitură de dreapta bună“, adăugă ea în gând. Ii simţi degetele alunecând pe sub părul ei răvăşit de vânt şi prinzând-o de ceafă. Gura lui coborî către a ei. Cumva, tremurul cald al respiraţiei lui făcu buzele

să se despartă şi să-şi piardă din şovăie. O mână încă o mai ţinea pe ei şi îi desena cercuri cu degetul în palmă, ca şi cum ar fi dorit să-i amintească de felul în care îi simţise buzele pe piele. Luptându-se cu slăbiciunea crescândă, Serena se dădu înapoi, ţintind spre stomacul lui expus şi lipsit de apărare.
La mai puţin de doi centimetri de ţintă, pumnul îi fu oprit într-o strângere fermă. Frustrată, se zbătu să scape, însă îi auzi din nou râsul încet.
-Ochii te dau de gol, îi spuse el, ţinând-o pe loc. Va trebui să lucrezi la asta.
- Dacă nu îmi dai drumul, voi...

Ameninţarea luă sfârşit atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei. Nu era un sărut, ci o tentaţie. îşi umezi buzele cu limba ca şi cum ar fi aşteptat ceva misterios de dulce şi absolut interzis.

- Ce? şopti el, atingându-i din nou atât de uşor buzele încât sângele începu să îi pulseze în tâmple.

îşi dorea să strivească şi să devoreze aproape la fel de mult cât îşi dorea să savureze. Buzele ei erau umede şi miroseau vag a mare şi a vară. Când nu primi nici un răspuns, Justin îi trasă conturul gurii cu limba, întipărin- du-şi-o în memorie în timp ce absorbea aroma şi aştepta.

Serena simţi plăcerea profundă, fluidă insinuân- du-i-se în corp. Pleoapele îi erau prea grele şi se închi-seră; muşchii i se relaxară. Pumnul încă strâns în mâna lui se lăsă moale. Pentru prima dată de când îşi aducea aminte, mintea i se goli complet - o pagină goală pe care el ar fi putut scrie orice dorea. Simţi durerea uşoară şi aţâţătoare când el îi muşcă buza inferioară plină, iar mintea îi fu cotropită din nou. Dar nu de gânduri.

Trupul lui era lipit de al ei, ferm şi zvelt. Gura lui era atât de moale, mai moale decât îşi imagina ea că ar fi putut fi gura unui bărbat, ca o perie de mătase fină pe piele. Era un iz slab de tutun, ceva bogat şi străin,

şi mirosul lui neamestecat cu vreun parfum. El îi şopti numele, aşa cum nu-l mai auzise rostit vreodată. Vasul se înclină, dar el se balansă odată cu acesta la fel de uşor ca ea, trăgând-o mai aproape de el. Fără intenţia de se mai împotrivi, Serena îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, lăsându-şi capul pe spate ca o invitaţie.

Justin simţi o dorinţă aproape sălbatică s-o posede şi-i prinse părul în mână.

- Deschide ochii, îi ceru el.

Sub privirea lui, pleoapele grele se ridicară, dezvălu-ind ochii înceţoşaţi de plăcere.

- Priveşte-mă când te sărut, murmură.

Apoi gura lui o strivi pe a ei, neiertătoare, pustiitoare. Îşi auzea propriile bătăi ale inimii înteţindu-se în piept când se afundă şi mai adânc. Descoperi gusturi, arome nesfârşite,

în cotloanele pe care le explora, în vreme ce limba ei îi răspundea la fel de insistentă. Ochii lui erau două fante în timp ce privea plăcerea confuză mocnind de pasiune din ai ei, apoi devenind opaci. Cu un geamăt închise pleoapele, iar vederea i se înceţoşă la rându-i.
Serena simţi cum dorinţa o cuprinde de parcă ar fi avut gheare. Trebuinţe, nevoi, secrete, toate erau expuse într-o explozie tumultuoasă. In timp ce el se lăcomea să i le îndeplinească, ea realiză că bărbatul acela o putea despuia până la suflet. Iar ea nu ştia nimic despre el. Speriată, se zbătu să se elibereze, dar el o ţinu strâns, buzele lui insistând până când termină. Partea raţională a creierului ei o făcu să înţeleagă că el avea întotdeauna să ia fără să îi pese dacă celălalt voia sau nu.
Când se eliberă, Serena îşi trase sufletul. Justin o pri-vi din nou cu acea abilitate ciudată pe care o avea de a rămâne absolut nemişcat şi tăcut. Nu i se putea citi ni-mic în ochi. Din obişnuitul instinct de apărare, Serena transformă spaima în mânie.

22
Nora Roberts
- Dacă o să citeşti cu atenţie broşura, vei vedea că biletul nu include şi seducerea unor membri ai echipajului.
- Anumite lucruri nu au preţ, Serena.
Ceva din tonul lui o făcu să tremure. Ca şi cum deja ar fi însemnat-o drept a lui, un semn pe care nu va putea să îl înlăture cu uşurinţă. Ea se îndepărtă în întuneric.
- Stai departe de mine, îl avertiză ea.
Justin se sprijini cu spatele de balustradă, cu privirea aţintită asupra siluetei ei.
- Nu, spuse el cu blândeţe. Am împărţit deja cărţile şi sorţii favorizează întotdeauna banca.
- Ei bine, nu sunt interesată, şuieră ea. Aşa că scoate-mă din joc. Se răsuci pe călcâie şi tropăi în jos pe scările care duceau la puntea următoare.
Vârându-şi mâinile în buzunare, Justin zornăi monedele şi zâmbi.
-Nici gând.
capitolul 2

Serena îşi puse o pereche de pantaloni scurţi kaki, apoi se târî pe sub pat în căutarea sandalelor. Potrivit calculelor sale, majoritatea pasagerilor care debarcau pentru restul zilei în Nassau plecaseră deja. Erau mici şanse să fie prinsă în aglomeraţie sau să îşi croiască drum printre taximetriştii şi ghizii care aşteptau pe chei. întrucât avea să fie ultima ei excursie în acel loc, Serena îşi dorea să facă şi ea pe turista şi să cumpere câteva suvenire pentru familie. Blestemând sandaua care se ascunsese cumva în colţul cel mai îndepărtat, se undui mai adânc sub pat.
- Ai crede că am învăţat să fiu ordonată după ce am trăit un an într-o debara, mormăi ea ieşind de sub pat.
Dacă stătea întinsă, putea atinge ambii pereţi la-terali ai cabinei. In cealaltă direcţie mai avea vreo

cincizeci de centimetri liberi. Lângă pat, era o măsuţă de toaletă minusculă cu oglindă, prinsă în podea, şi o nişă care se voia a fi dulap. îşi spusese întotdeauna că avea noroc că nu suferea de claustrofobie.
Stând încă pe jos, îşi puse sandalele în picioare, apoi începu să verifice conţinutul genţii de umăr pe care urma să o ia cu ea. Un portofel şi ochelari de soare. Nu mai era nimic altceva de care să aibă nevoie, reflectă Serena ridicându-se cu uşurinţă în picioare. Preţ de o clipă îi trecu prin minte să-l roage pe unul dintre ceilalţi dealeri să îi ţină companie, apoi respinse ideea. Nu era în cea mai bună dispoziţie, şi cineva care lucrase cu ea îndeaproape ar fi observat asta numaidecât şi ar fi des- coperit motivul. Ultimul lucru despre care Serena voia să discute era Justin Blade. De fapt, îşi spuse ea repede, punându-şi pe cap şapca de tenis kaki, ultimul lucru la care dorea până şi să se gândească era Justin Blade, cu ochii lui verzi reci, gura alungită lipsită de zâmbet şi fizicul nemilos de atrăgător. Dându-şi seama că se gândea la el, Serena ieşi din ca- bină într-o dispoziţie şi mai proastă. încă nouă zile doar, îşi aminti ea, ignorând ascensorul şi luându pe scări în sus. Putea suporta orice vreme de nouă zile.
Cu un surâs, Serena îşi aminti de vânzătorul din Detroit care îi bântuise masa pe tot parcursul unei croa-ziere din

primăvara precedentă. Mersese atât de departe, încât o urmase până în aripa personalului şi încercase să o convingă să îl primească în cabina ei. îl expediase pretinzând că iubitul ei era inginerul-şef, un italian oacheş cu bicepşi impresionanţi. Surâsul Serenei dispăru. Nu îşi imagina că o asemenea tactică ar fi funcţionat în cazul unui bărbat ca Justin Blade.
La etajul superior, carpeta jerpelită de pe puntea personalului era înlocuită de modelul îndrăzneţ în roşu şi .iuriu care împodobea restul vasului. Aplicele decorative

luminau palierele mai degrabă decât paravanele de sti-clă de la etajele inferioare. Ajungând la nivelul princi-pal, schimbă câteva cuvinte de salut cu alţi membri ai personalului aflaţi încă la bord.
Doi bărbaţi leneveau de fiecare parte a pasarelei - unul în uniformă de secund albă şi apretată, celălalt în ţinută lejeră de croazieră. Ca de obicei, discutau aprins, dar fără să se certe. Serena surprinse mai întâi privirea directorului de croazieră, un englez mărunt cu păr de culoarea nisipului şi energie fără margini. Ii făcu semn cu ochiul, apoi se plantă între cei doi.
-Ce diplomat v-a pus împreună de serviciu la pa-sarelă? întrebă ea cu un oftat prefăcut. Presupun că iar va trebui să fac pe arbitrul. Despre ce e vorba de data asta?
-Rob pretinde că doamna Dewalter este o văduvă bogată, începu Jack, englezul, pe tonul său afectat. Eu spun că este divorţată.
-Văduvă, începu din nou secundul, încrucişându-şi braţele. O văduvă frumoasă şi bogată.
- Doamna Dewalter, medită Serena.
- înaltă, spuse Jack. Cu păr roşcat scurt şi sculpturală.
- Bine făcută, adăugă Rob.
- Filistinule, spuse Jack cu blândeţe, apoi se adresă Serenei. Cu faţă de ştrengăriţă.
-Bine, spuse Serena încet, amintindu-şi imaginea unei femei pe care o văzuse în trecere în cazinou cu o seară în urmă. Văduvă sau divorţată? întrebă ea, obiş-nuită cu ciorovăielile dintre cei doi bărbaţi. Aţi văzut vreun inel?

- Exact. Rob se agăţă de întrebare cu un rânjet către asociatul său. Purta inele. Văduvele poartă inele.
-La fel şi secunzii cu creierul cât o nucă, remarcă Jack aruncând o privire inelului cu sigiliu de pe mâna lui Rob.

-Ideea este, îi întrerupse Serena înainte ca Rob să răspundă. Ce fel de inele? O verighetă de aur? Un inel cu pietre?
- Un diamant mare cât un ou de găină, îi spuse Rob, zâmbind din nou satisfăcut către Jack. Văduvă bogată.
- Divorţată, îl contrazise Serena, trezindu-l la realitate. îmi pare rău, dacă ne luăm după procentaje, Rob, acesta e cel mai plauzibil răspuns. Ouăle de găină sunt arareori purtate pentru valoarea lor sentimentală. După ce îl bătu pe obraz consolator, îl salută scorţos. Cer permisiunea să cobor la ţărm, domnule!
- Pleacă de aici. O împinse uşor. Du-te şi cumpără o rogojină de paie.
-Exact asta plănuiesc. Râzând, săltă pe treptele în-guste de fier ale cheiului.
Soarele strălucea, aerul era umed şi parfumat. Se-rena se târgui cu câţiva băieţi care hoinăreau pe chei vânzând coliere din scoici şi decise că, până la urmă, nu avea să fie o zi rea. Avea ore în şir la dispoziţie să facă ceea ce dorea în unul dintre cele mai drăguţe locuri din Bahamas.
-Trei dolari, îi spuse băieţelul negru cu picioare slă-bănoage, întinzându-i o mulţime de coliere din scoici închise la culoare. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi şi un medalion care începuse să se oxideze. Tovarăşul lui ţinea un radio mic portabil la ureche, mişcân- du-se mlădios pe ritmul muzicii reggae.
- Piratule! zise Serena amuzată. Un dolar.
Băiatul rânji, simţind spiritul unei persoane care ştia să se târguiască.
- Oh, frumoasă domniţă, începu el cu glas ascuţit şi melodios. Dacă aş putea, ţi-aş da colierul doar pe un zâmbet, dar m-ar bate tata apoi.
Serena ridică o sprânceană.
- Da, văd cât de abuzat eşti. Un dolar şi 25 de cenţi.

-Doi şi jumătate. Am adunat chiar eu scoicile şi le-am înşirat pe aţă la lumina lumânării.
Serena clătină din cap, râzând.
- Acum o să-mi spui şi că te-ai luptat cu un banc întreg de rechini.
-Nu sunt rechini lângă insula noastră, spuse el cu mândrie. Doi dolari americani.
- Un dolar american şi jumătate pentru că îţi admir imaginaţia. Cotrobăind prin geantă, îşi scoase portofe-lul. Intr-o clipită banii trecură din mâna ei în buzunarul de la pantalonii băiatului.
- Pentru tine, frumoasă domniţă, voi risca o bătaie.
Serena îşi alese colierul, apoi se surprinse dându-i
încă 25 de cenţi.
-Piratule, murmură ea, în timp ce băiatul rânjea spre ea. Atârnându-şi geanta pe umăr, dădu să plece. Atunci îl văzu, stând singur pe cheiul din spatele ei. Serena nu fu atât de surprinsă pe cât crezuse că avea să fie. Dar cumva ştia că avea să îl vadă. Purta un tricou bej simplu, care îi făcea pielea să pară aproape de culoarea aramei, şi o pereche de pantaloni scurţi care îi accentuau coapsele lungi şi musculoase şi constituţia deşirată. Deşi soarele ardea cu putere, nu purta nici ochelari de soare, nici vreun alt fel de protecţie. Nu părea să aibă nevoie. Chiar când se gândea dacă ar trebui să treacă pur şi simplu mai departe, porni către ea. Se mişca uşor, cu graţia unui vânător - un bărbat mai obişnuit cu nisipul şi cu iarba decât cu asfaltul, îşi zise ea, fără nu motiv anume.
-Bună dimineaţa. Justin o luă de mână ca şi cum întâlnirea fusese aranjată.
-Bună dimineaţa, răspunse ea cu răceală, refuzând să îi dea satisfacţie trăgându-şi mâna. Nu te-ai înscris la nici un tur?
-Nu. Nu îmi place să mi se dea indicaţii.

Porni la pas către oraş, cu Serena după el.

înghiţindu-şi cuvintele furioase, ea vorbi pe un ton calculat de plăcut:
- Multe tururi chiar merită. Sunt cel mai bun mod de a vedea insula în timpul scurt cât ne aflăm în port.
-Tu ai mai fost aici, spuse el firesc. De ce nu mi-o arăţi tu?
-Nu sunt de serviciu, răspunse ea tăios. Şi merg la cumpărături.
- Bine. întrucât ai început deja, spuse el, uitându-se la colierul pe care încă îl ţinea în mână, încotro vrei să mergi acum?
Ea decise să renunţe complet la diplomaţie.
- Vrei, te rog, să pleci? Am de gând să mă simt foarte bine azi.
- La fel şi eu.
- Singură, rosti ea apăsat.
Oprindu-se, se întoarse către ea.
-N-ai auzit niciodată că americanii stau împreună pe pământ străin? întrebă el luându-i colierul din mână şi punându-i-l la gât.
-Nu, răspunse ea, dorindu-şi să nu-i fi venit atât de tare să zâmbească.
-îţi explic cum stă treaba în timpul plimbării cu trăsura.
- Mă duc la cumpărături, îi reaminti ea, în timp ce el o conducea spre oraş.
-Vei avea idei mai bune de locuri pentru cumpără-turi după o plimbare.
-Justin. Serena mergea în pas cu el, căci era mai bine decât să fie trasă de mână. Nu accepţi niciodată un refuz?
El păru să se gândească o vreme înainte să clatine din cap.
-Nu din câte îmi aduc aminte.

-Aşa mă gândeam şi eu, bombăni ea, apoi îl privi cu răceală.
- In ordine, să încercăm aşa. Dacă e cap, mergem la plimbare, iar dacă e pajură, mergi la cumpărături. Băgă mâna în buzunar şi scoase o monedă.
- Probabil are cap pe ambele feţe, spuse Serena, încruntându-se suspicioasă către monedă.

-Nu trişez niciodată, o asigură Justin solemn, ţinând moneda între arătător şi degetul mare pentru ca ea să o inspecteze.
Ar putea să refuze şi să plece pur şi simplu, îşi zise Serena, dar se trezi încuviinţând din cap. Şansele erau egale. Cu o răsucire exersată a încheieturii, Justin azvârli moneda în aer, o prinse, apoi o întoarse pe dosul mâi- nii. Cap. Ea ştia că aşa avea să fie.
- Nu paria niciodată împotriva băncii, mormăi Serena, urcând într-o trăsură.
După ce calul începu să tropăie pe strada şerpuitoare, Serena să gândi să păstreze o tăcere demnă - preţ de vreo treizeci de secunde. Cunoscându-se bine, se văzu silită să admită că dacă nu ar fi vrut să se urce în trăsură, nu s-ar fi urcat. Nu fără a face scandal. Astfel că în locul tăcerii demne, Serena îşi aruncă geanta pe podeaua trăsurii, ignorând farmecul străduţei înguste, şi se uită fix la tovarăşul ei.
- Ce faci aici?
Bărbatul îşi aruncă un braţ peste spătar, jucându-se cu degetele în părul ei.
- Mă bucur de plimbare.
- Fără răspunsuri isteţe, Justin. Ţi-ai dorit compania mea şi o ai, dacă nu decid să strig că mă ataci şi să sar din trăsură.
O privi o clipă, mai întâi cu curiozitate, apoi cu admiraţie. Ar fi fost în stare să o facă. Degetele lui coborâră în zona gâtului.
- Ce doreşti să ştii?

Un pariu pe soartă
29
-Ce faci pe Celebration? întrebă Serena, schimbân- du-şi poziţia ca să se desprindă de plăcerea pe care i-o provocau degetele lui. Nu pari genul de bărbat care să meargă într-o croazieră tropicală de relaxare.
- Mi-a recomandat-o un prieten. Eu eram agitat, el a fost convingător. Degetele lui îi mângâiau din nou gâ-tul. Tu ce faci pe Celebration?
-Sunt dealer de blackjack.
El ridică o sprânceană la auzul acestui răspuns.

- De ce?
- Eram agitată. Serena zâmbi fără să vrea.
Vizitiul îşi începuse monologul despre atracţiile insulei, dar observă că cei doi nu erau interesaţi de nimic în afară de persoanele lor. Dădu semnal calului să meargă la pas, apoi rămase tăcut.
-Bine, de unde eşti? întrebă Serena, căutând un punct de pornire. Am obiceiul de a plasa oamenii pe regiuni, iar pe tine nu reuşesc să te ghicesc.
Justin zâmbi enigmatic.
- Călătoresc.
- De loc, insistă ea, mijind ochii în faţa eschivei lui.
- Nevada.
-Vegas. Serena încuviinţă. Ai petrecut ceva timp acolo. îmi imaginez că este un oraş bun pentru cei cu abilităţi potrivite. Când Justin se mulţumi să ridice din umeri, Serena îi studie profilul. Şi aşa îţi câştigi traiul? Jucând jocuri de noroc?
Justin întoarse capul până când privirea lui o întâlni pe a ei.
- Da. De ce?
- Au fost doar doi jucători la masă aseară, spuse Serena. Tu şi cel din Georgia, deşi el era ceva mai slab.
-Şi ceilalţi? întrebă Justin curios.
- Oh, texanului doar îi place jocul; nu îi dă prea mare atenţie. Blonda din New York crede că este jucătoare. Pentru că legănatul molcom al trăsurii era liniştitor,

Serena zâmbi uşor şi se relaxă. Dar nu poate ţine pasul nici cu cărţile, nici cu şansele. Va sfârşi prin a pierde tot sau prin a câştiga din pur noroc. Celălalt bărbat din New York urmăreşte cărţile, dar nu ştie cum să parieze. Tu ai acea concentrare care separă jucătorul de amator.
-O teorie foarte interesantă, reflectă Justin. Cu vâr- ful degetului îi trase Serenei ochelarii de soare pe vârful nasului, ca să se poată uita direct în ochii ei. Tu joci, Serena?
- Depinde de joc şi de şanse, răspunse ea, împingându-şi ochelarii la loc. Nu îmi place să pierd. Judecând după

privirea din ochii lui, Serena îşi dădu seama că nu vorbeau despre jocul de cărţi, ci despre unul mult mai periculos. Zâmbind, el se lăsă din nou pe spate, făcând semn cu mâna spre dreapta.

- Au plaje frumoase aici.
- Hmm.

Ca şi cum ar fi primit un semnal, vizitiul îşi începu din nou discursul, turuind despre insulă până când îi aduse înapoi la locul de unde porniseră.

Străzile erau acum pline de lume, în marea lor majo-ritate turişti cu sacoşe mari de cumpărături şi cu apara-te de fotografiat. Pe ambele margini ale drumului erau înşiruite magazine mici, unele cu uşile deschise, toate având vitrinele ticsite cu marfă.

- Păi, mulţumesc pentru plimbare.

Serena dădu să coboare din trăsură, dar Justin o cu-prinse pe după talie şi o ridică uşor. O ţinu la doi cen-timetri în aer preţ de o clipă, iar ea îl apucă de umeri pentru a-şi menţine echilibrul. Fu surprins de cât de uşoară era, dându-şi seama că sexualitatea şi stilul ei îl făcuseră să nu vadă cât era de mică. Degetele lui deveni- ră brusc blânde, coborând-o înapoi pe pământ.

-Mulţumesc, reuşi Serena să zică după ce îşi drese glasul. Să ai o zi frumoasă.

-Aşa intenţionez, îi spuse el, luându-o din nou de mână.

-Justin... Serena inspiră adânc. Venise momentul, decise ea, să ia o atitudine fermă. Acea clipă efemeră când el o ţinuse în braţe îi amintise cât de naivă fusese să se relaxeze chiar şi pentru un moment. Am fost la plimbare cu trăsura, acum merg la cumpărături.

- Bine. Te însoţesc.
- Caut suvenire, Justin, spuse ea descurajant. Ştii, tricouri, cutii din paie. Te vei plictisi.
- Nu mă plictisesc niciodată.
- De data asta o vei face, îi spuse ea când elporni de-a lungul străzii, cu degetele împletite cu ale ei. îţi promit.
- Ce-ai zice de o scrumieră pe care să scrie „Bun venit în Nassau11? sugeră Justin curtenitor.

Serena îşi înăbuşi vitejeşte un chicot.
-Eu intru aici, spuse, oprindu-se brusc la primul magazin peste care dădură. Şi, se hotărî ea, avea să se oprească la fiecare magazin de pe Bay Street, până când reuşea să îl înnebunească de-a dreptul.
In vreme ce geanta ei se umplea cu brelocuri muzi-cale, tricouri diverse şi cutii din scoici, Serena uită că intenţionase să scape de el. O făcea să râdă - cea mai inteligentă formă de seducţie. Pentru un bărbat pe care din instinct îl catalogase drept singuratic, Justin era o companie plăcută. Nu trecu mult până când Serena în-cetă să mai fie iritată şi chiar şi precaută.
-Oh, priveşte! Luă o coajă de nucă de cocos care fusese sculptată într-o faţă zâmbitoare.
- Elegant, afirmă Justin, întorcând-o pe toate părţile în mâini.
-E ridicolă, prostuţule. Râzând, Serena îşi scoase portofelul. Şi perfectă pentru fratele meu. Câine este şi <1 ridicol... Adică nu tot timpul, adăugă ea scrupuloasă.

Aleile Pieţei de Paie erau pline de oameni şi mărfuri, dar nu atât de aglomerate încât Serena să nu se poată strecura printre aceştia în căutarea comorilor. Zărind deasupra capului o geantă mare ţesută, arătă către ea. îndatoritor, justin o coborî pentru ea.
-E aproape la fel de mare ca tine, decise el când Serena i-o luă din mână.
- Nu e pentru mine, murmură Serena, studiind-o cu atenţie. Mamei îi place să brodeze; geanta asta ar trebui să fie utilă ca să o ia lucrul de mână cu ea.
- E făcută manual, rosti vânzătoarea.
Serena se uită în jos la femeia cu piele închisă la cu-loare care se legăna într-un balansoar, fumând d intr-o pipă mică maro.
-Eu am făcut-o, adăugă ea, bătându-se pe pieptul generos. La standul meu nu găseşti nimic făcut în Hong Kong.
- Lucraţi foarte frumos, îi spuse Serena, deşi femeia deja o interesa mai mult decât geanta în sine.

Ridicând un evantai mare din lemn de palmier, lo-calnica încuviinţă maiestuos din cap şi începu să agite aerul sufocant. Serena era fascinată de inelele pe care le avea pe fiecare deget gros.
- Aţi cumpărat ceva frumos pentru doamna astăzi? îl întrebă ea pe Justin, dezvelindu-şi dinţii albi.
- Nu, nu încă, spuse Justin înainte ca Serena să apuce să vorbească. Ce îmi sugeraţi?
-Justin...
-Uitaţi. Femeia o întrerupse pe Serena, întorcân- du-se ca să dea la o parte o draperie din dreapta ei. Respirând astmatic şi mormăind, scoase o tunică dashiki crem, cu bordura din cusături în culorile curcubeului. Specială, îi spuse ea lui Justin, împin- gându-i-o în mână. Mult violet, ca ochii domniţei dumneavoastră.

-Albaştri, o corectă Serena, şi nu sunt...
- Să vedem. Justin puse tunica pe lângă ea, observând efectul prin ochii mijiţi. Da, ţi se potriveşte, decise el.
-Să o porţi pentru bărbatul tău diseară, o sfătui fe-meia, împachetând-o deja într-o pungă. E foarte sexy.
-O idee excelentă, conveni Justin începând să nu-mere banii.
- Staţi aşa, Serena arătă spre el cu mâna în care încă mai ţinea geanta. El nu este bărbatul meu.
-Nu e bărbatul tău? Femeia izbucni în hohote de râs, legănându-se înainte şi înapoi în balansoar până când acesta începu să protesteze prin scârţâituri. Drăguţă, acesta este cu siguranţă bărbatul tău, nu poţi păcăli a şaptea fiică a celei de-a şaptea fiice. In nici un caz. Doreşti şi geanta?
- Păi, eu... Serena se uită la geanta de paie ca şi cum nu avea idee cum ajunsese în mâna ei.
-Şi geanta. Justin mai numără câteva bancnote. Mulţumesc. Banii dispărură în mâna ei imensă în timp ce conti-nuă să se legene.
- Să vă bucuraţi de insulă.
-Aşteptaţi...
Dar Justin o trăgea deja după el.

-Nu te poţi contrazice cu a şaptea fiică a celei de-a şaptea fiice, Serena. Nu ştii niciodată ce blestem aruncă asupra ta.
- Prostii, spuse ea, dar privi precaută peste umăr în direcţia femeii din balansoar. Iar tu nu-mi poţi cumpăra liaine, Justin! Nici măcar nu te cunosc.
- Dar am făcut-o deja.
-Ei bine, nu trebuia. Şi ai plătit şi pentru geanta mamei.
- Complimentele mele mamei tale.
Serena oftă, strângând din ochi când ieşiră din nou in lumina zilei.

- Eşti un bărbat dificil.
-Ei, vezi? Mă cunoşti. Luându-i ochelarii de soare din vârful şepcii, i-i puse la loc pe ochi. Ţi-e foame?
-Da. Colţurile gurii îi zvâcniră, iar Serena se dădu bătută şi zâmbi. Da, mi-e foame.
Cu privirea fixată în ochii ei, îi desenă cercuri cu de-getul în palmă.
- Ce-ai zice de un picnic pe plajă?
Nu era uşor să ignore fiorii care îi cuprindeau acum tot braţul, dar reuşi să ridice indiferentă din umeri.
- Dacă ai avea mâncare, un mijloc de transport şi un cocteil rece, aş fi interesată.
-Altceva? întrebă Justin, oprindu-se să se sprijine de capota un Mercedes.
- Nu îmi vine altceva în minte.
- Bine, să mergem atunci. Scoţând cheile din buzunar, Justin dădu ocol pentru a deschide portiera din dreptul pasagerului.
Cu geanta atârnându-i în mână, Serena se holbă la maşină.
- Vrei să spui că asta este maşina ta?
- Nu, este maşina pe care am închiriat-o. Are o ladă frigorifică în portbagaj. Iţi place puiul rece?
Când Justin aruncă sacoşele pe bancheta din spate, Serena îşi puse mâinile în şold.
- Erai al naibii de sigur de tine, nu-i aşa?
-îmi jucam doar şansele, afirmă el, apoi îi prinse bărbia în mâini şi îşi lipi buzele de ale ei. Doar îmi joc şansele.

Serena se lăsă pe scaunul pasagerului, neştiind prea bine dacă îi admira sau detesta tupeul.
- Aş vrea să ştiu ce cărţi mai are în mânecă, mormăi ea în timp ce el înconjura maşina pentru a i se alătura. Observă că Justin conducea la fel cum făcea orice altceva, cu uşurinţa arogantă a celui stăpân pe sine. Părea

obişnuit să conducă pe partea stângă a drumului, ca şi cum aşa ar fi condus în fiecare zi.
Trecură pe sub frunzele cărnoase ale migdalilor, pe lângă strugurii verzi mari care aveau să fie sângerii intr-o lună de zile. Crengile încărcate cu flori portocalii, tipice insulei, dansau în briză pe măsură ce se apropiau de mare. Justin nu vorbea şi, din nou, ea îi remarcă acea capacitate stranie şi admirabilă a lui de a păstra tăcerea. Doar că nu era liniştitor, ci incitant.
îşi dădu seama, în timp ce treceau pe lângă graţioa-sele case coloniale ale celor bogaţi către plajele publice, că, în preajma unui bărbat ca Justin Blade, arareori aveai parte de o relaxare adevărată. Apoi gândul veni repede - prea repede - cum că relaxarea era ceva ce ea arareori căuta.
Răsucindu-se în scaun, Serena dădu frumuseţea tro-picală din Nassau pe trăsăturile chipeşe, aproape ca de vultur, ale lui Justin. Un jucător, meditä ea. O cunoştin-ţă de pe vas. Serena avea prea multă experienţă cu cele două tipuri pentru a crede în vreo relaţie profundă şi de durată. Totuşi, se gândi că dacă avea să fie atentă, s-ar fi putut bucura de compania lui preţ de câteva zile.
Ce putea fi rău dacă-l cunoştea mai bine? Dacă-şi petrecea o parte a timpului liber cu el? Nu era ca unii dintre colegii ei din cazinou care se îndrăgosteau şi se despărţeau unii de alţii sau îşi dădeau inima unui pa-sager, doar ca să ajungă nefericiţi şi devastaţi la finalul unei croaziere. Când o femeie reuşeşte să îşi păstreze inima întreagă vreme de douăzeci şi şase de ani, nu o să si-o piardă în doar zece zile... nu-i aşa?
Justin se întoarse şi se uită calm la ea, fără să zâm- I'cască. Serena simţi fluturi jucându-i în stomac. Avea t fie foarte atentă, decise, ca şi cum ar fi traversat un i âmp minat.

- La ce te gândeşti?

- La bombe, răspunse ea mieros. Bombe mortale, camuflate. Rânji scurt şi inocent. Mâncăm curând? Mor de foame.
Cu o ultimă privire fugară, Justin opri pe marginea drumului.
- E bine aici?
Serena privi în zare peste nisipul alb către albastrul intens al oceanului.
- Perfect. Coborând din maşină, inspiră adânc parfumul florilor, al mării şi al nisipului fierbinte. Nu fac asta des. Când vasul se află în port, de obicei dorm, sau citesc, sau încerc să mă bronzez pe punte. Nici nu mai ştiu de câte ori am acostat pe această insulă.
- Nu ai acceptat slujba pe vas ca să călătoreşti? Justin luă o ladă frigorifică şi o pătură din portbagaj.
-Nu, pentru oameni mai degrabă. Am vrut să aflu câte tipuri de oameni există în lume. Serena îşi scoase sandalele ca să simtă nisipul cald sub picioare. Avem peste cinci sute de oameni în echipaj şi numai zece americani. Ai fi uimit de varietatea de oameni pe care îi întâlneşti. E ca un sediu plutitor al Naţiunilor Unite. Luându-i pătura de sub braţ, Serena o întinse pe nisip. Am împărţit cărţi oamenilor de pe fiecare continent. Se aşează turceşte pe marginea păturii. îmi va lipsi asta.
- îţi va lipsi? Justin se aşează lângă ea. îţi dai demisia?
Aruncându-şi şapca lângă ea, Serena îşi scutură părul.
- E timpul. Vreau să mai stau o vreme cu familia mea înainte să mă apuc de altceva.
- Ai ceva anume în minte?
- Mă gândeam la un hotel-cazinou.
îşi frământă buzele, gânditoare. Era un proiect pe care intenţiona să îl discute în curând cu tatăl său. El avea să ştie cea mai bună metodă de a finanţa pro-prietăţi şi construcţii.

-Ai experienţă, spuse Justin, crezând că se gândea să-şi caute o slujbă de dealer. Singura diferenţă ar fi că te-ai afla pe uscat. Ii încolţi o idee în minte, dar decise să aştepte înainte de a o aborda în acea privinţă. Unde este familia ta?
- Poftim? Oh, în Massachusetts. Privirea ei se opri asupra lăzii frigorifice. Hrâneşte-mă. Când deschise capacul, observă că şervetele şi tacâmurile erau de pe vas. Cum ai reuşit? întrebă Serena. Bucătăria are o poli-tică de a nu organiza picnicuri de prânz.
-I-am mituit, spuse el simplu şi îi întinse un copan.
-Oh. Luă o îmbucătură zdravănă. Bine gândit. Ce ai de băut?
în loc de răspuns, Justin scoase un termos şi două pahare de plastic cu emblema vasului.
-Cum e puiul?
-Minunat. Mănâncă! Luă paharul cu lichid roz-în- chis pe care i-l întinse el şi sorbi cu grijă. Avea o aromă puternic fructată amestecată cu rom local. Oh-oh, spe-cialitatea de pe Celebration. Aruncă o privire neîncreză-toare în direcţia băuturii. De obicei nu mă apropii la mai puţin de un metru de licoarea asta.
- Eşti liberă pe ţărm, îi aminti Justin, luând o bucată de pui.
-Şi vreau să supravieţuiesc ca să povestesc despre lista, murmură ea. Pentru moment se concentra asupra puiului şi a plăcerii de a nu avea altceva de făcut decât să se bucure de briza oceanului.
-Aş fi crezut că plajele vor fi mai aglomerate, comen-tă Justin.
-Mmm. Serena încuviinţă din cap şi bău din nou. Majoritatea turiştilor care nu sunt la cumpărături sunt m tururile organizate sau fac scufundări pe partea cea-laltă a insulei. Suntem şi în extrasezon. Făcu semn cu osul de pui înainte să îl arunce pe un şerveţel. Plaje- l< nu sunt atât de liniştite în sezon. Dar sunt multe

de văzut şi de făcut în Nassau, în afară de a înota şi a te bronza.
- Mmm. O privi cum îşi scutură nisipul de pe coapsă. Aşa spunea şi vizitiul trăsurii.
-Sunt surprinsă că nu ai luat feribotul spre Insula Paradisului şi cazinourile de acolo.
-Chiar aşa? Se aplecă şi îi prinse părul în mână. Nu e singurul joc din oraş. Justin îşi lipi buzele de ale ei, intenţionând să o sărute uşor, şicanator. Dar intenţia se evaporă când simţi gustul cald, copt. Cum am putut uita cât de mult te doresc? murmură el, apoi îi înăbuşi răspunsul apăsându-i gura cu putere, neînduplecat.
Limba lui se strecură printre buzele pe care le de-părta abil, împingând-o pe pătură. Simţind conturul muşchilor trupului său lipit de al ei, Serena dădu să-l respingă, dar braţele îi erau deja în jurul lui, trăgân- du-l mai aproape, gura ei explora deja mişcându-se avid sub a lui.
Razele soarelui se filtrau prin frunzele palmierului sub care stăteau, trimiţând o lumină tremurătoare pes-te pleoapele ei închise până când nu mai văzu decât o ceaţă roşiatică evanescentă care dansa. O săruta aşa cum nu mai fusese sărutată niciodată, cu buzele, dinţii şi limba, ciugulind şi devorând, seducând, apoi posedând. Gură peste gură, cu un gust mai puternic decât romul pe care îl încercaseră.
Un pescăruş zbură către mare cu un ţipăt prelung şi : tânguitor pe care nu-l auzi nici unul din ei, apoi cu o ■ fluturare de aripi dispăru ca şi cum n-ar fi existat nici-odată. Când Justin îi mângâie braţele, Serena îi simţi atingerea pe fiecare părticică a trupului. Sânii o dureau, coapsele îi tremurau. Tânjind ca imaginarul să fie real, ea gemu şi se mişcă sub el, invitându-1.
Smulgându-şi gura de pe a ei, Justin o sărută pe gât, în timp ce ea încerca să se agaţe de muchia fină

a raţiunii. O dorea, voia să îi simtă pielea fină încălzim du-se şi umezindu-se sub mâinile lui. Voia să atingă fiecare curbă şi formă subtilă, să simtă fiecare bătaie a pulsului şi să guste, să guste până când turbau amândoi.

Dorinţa puse stăpânire pe el cu o forţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată când mâinile ei îi mângâiară spatele, apăsând şi frământând în timp ce el se străduia să îşi aducă aminte că nu erau singuri intr-o încăpere întunecată şi liniştită. îl mai dusese vreodată o femeie atât de departe doar cu un sărut.7 Nu se putea gândi decât la cât de departe îl va duce atunci când va fi liber să o aibă cu totul. Muşcând uşor şi sărutând, gura lui ajunse la ure-chea ei.
-Vino la mine acum, Serena. îi linse lobul urechii, apoi i-l prinse cu dinţii. Vino la mine în cabină. Te do-resc mult.
Cuvintele lui părură să îi plutească în conştiinţă, aproape dispărând înainte ca semnificaţia lor s-o pătrundă.
-Nu. Auzindu-şi propriul protest slab, Serena se chi-nui să îl confirme. Nu, repetă ea, zbătându-se să se des-prindă de el. Ridicându-se, îşi ţinu genunchii la piept până când respiraţia i se calmă. Nu, spuse ea a treia oară. Nu ai nici un drept să... să...
- Să ce? întrebă Justin prinzându-i faţa în mâini şi trăgând-o din nou spre el. Să te doresc sau să îţi dovedesc că tu mă doreşti?
Privirea lui nu era calmă acum, ci aprinsă şi mânioasă. Serena îşi aminti prima impresie de om neîndurător şi îşi reprimă un fior înainte să îi îndepărteze mâinile.
- Nu-mi spune tu ce doresc, răspunse ea. Dacă eşti in-leresat de o aventură pe vas, du-te şi caută pe altcineva. Nu ar trebui să ai probleme.
Sărind în picioare, păşi furioasă către mare. Justin o prinse de braţ şi o întoarse.

-Iar tu nu îmi spune ce mă interesează pe mine, re-plică el tăios. Nu ştiai nici măcar unde eram. Te-aş fi putut avea pe o plajă publică în plină zi.
- Serios? Serena îşi scutură capul spre spate, înfuriată de adevărul pe care el îl rostise. Şi atunci, dacă eşti atât de sigur de asta, de ce n-ai făcut-o?
- în mod normal, îmi place intimitatea, dar dacă mai întinzi coarda, s-ar putea să fac o excepţie.
- Şi porcii zboară, rosti ea sec, întorcându-se din nou spre mare.

Abia apucase să îşi ude degetele de la picioare când el o prinse din nou. Pentru o clipă Serena crezu că îşi făcuse calcule greşite. Nu era de jucat cu furia din ochii lui, dar ea nu prea reuşea să îşi controleze temperamentul atunci când se trecea de o anumită linie. Când Justin o trase către el, îl înjură.
Voia să strivească din nou gura aceea fierbinte şi fu-rioasă. Dorinţa îi era la fel de aprigă ca temperamentul, şi unul îl hrănea pe celălalt. Ştiind care ar fi fost rezul-tatul dacă s-ar fi lăsat pradă primului sentiment, Justin îl alese pe cel de-al doilea. Serena ateriză pe fund în apa mică.
Mai întâi, pe faţă i se citi şocul, apoi furia dezlănţuită.
-Animalule! Ridicându-se, se repezi spre el, intenţio-nând să se răzbune. Dar când o prinse de braţe să o oprească, el rânjea.
- Iţi vine să crezi că eşti frumoasă când eşti furioasă? Bălăceala în apă nu o potolise.
-O să plăteşti pentru asta, Justin Blade! Cu braţele imobilizate, încercă o lovitură de picior, dar nu reuşi decât să ajungă din nou în apă, agăţată de el. la-ţi mâinile de pe mine, nesimţitule! îl împinse, intră cu capul sub apă şi ieşi vuind. Nimeni nu împinge o MacGregor şi scapă nepedepsit!
în încercarea de a o împiedica să îi înece pe amân-doi, mâna lui îi atinse sânul. In clipa următoare gura lui

o acoperi din nou pe a ei, în timp ce mâinile lui o mângâiau prin tricoul ud, lipit de corp. Deşi simţise geamătul ei drept răspuns, Serena continuă să se zbată, ajungând amândoi sub apă din nou. El simţi gustul sării şi al buzelor ei; simţi coapsele suple presându-se pe ale lui când se rostogoliră odată cu următorul val. Cu un hohot de râs înăbuşit, o auzi înjurându-l din nou, încercând să respire. Apoi apa îi făcu din nou să cadă. Valul stropi şi se retrase, mişcând nisipul şi scoicile de sub ei. Rămaseră întinşi, pe jumătate acoperiţi de apă, respirând cu dificultate.
- MacGregor? repetă el brusc, scuturând din cap să-şi revină. Picăturile de apă din părul lui o stropiră pe Serena pe faţă. Serena MacGregor?

Ea îşi dădu la o parte părul ud din ochi, încercând să gândească. Trupul îi pulsa de un amestec de furie şi de dorinţă.
- Da. Şi în clipa în care îmi voi aminti nişte minunate înjurături scoţiene, le voi revărsa pe toate asupra ta.
Pentru prima dată văzu o expresie cu adevărat sur-prinsă pe chipul lui, care avu efectul de a-i atenua furia şi a o înlocui cu mirare. Apoi ochii lui se mijiră, studi- indu-i intens trăsăturile. Gâfâind încă, Serena îl privi la rândul ei, devenind şi mai nedumerită atunci când un zâmbet larg îi apăru încet pe faţă. Lăsându-şi fruntea peste a ei, Justin chicoti, apoi izbucni în râs.
Sunetul era atrăgător, dar când încercă să răspundă, Serena se concentra pe movila incomodă de nisip şi scoici care o deranja la spate.
- Ce e atât de amuzant? întrebă ea. Sunt udă leoarcă şi plină de nisip care mă zgârie. Nu mă îndoiesc că toată pielea îmi este julită de scoici şi nici măcar nu mi-am terminat prânzul!
Râzând încă, el îşi înălţă capul, apoi o sărută frăţeşte pe nas.

-întreabă-mă altă dată. Haide, să ne clătim şi să mâncăm.
capitolul 3
Serena MacGregor. Justin clătină din cap, întinzân- du-se după o cămaşă în dulapul îngust. Pentru prima oară, după mulţi ani, se simţi complet năucit. Când un bărbat îşi câştigă existenţa bazându-se pe inteligenţă, nu îşi permite să fie prea des luat prin surprindere.
Ciudat că nu observase asemănarea cu familia, dar fizic, avea totuşi prea puţine în comun cu masivul ei tată, cu trăsături puternice şi păr roşcat. Era mai de- grabă o versiune modernă a miniaturii pictate pe care Daniel o ţinea în bibliotecă. De câte ori fusese în for-tăreaţa aceea din Hyannis Port de-a lungul anilor? se întrebă Justin. Rena, aşa cum îi spuneau în familie, fusese întotdeauna plecată la şcoală. Nu se ştie din ce motive îşi clădise imaginea unei şcolăriţe sfrijite, cu ochelari, având părul

învăpăiat al lui Daniel şi demni-tatea excentrică a Annei. Da, Serena MacGregor era o adevărată surpriză.
Ciudat, se gândi el, că acceptase o slujbă care abia îi plătea camera şi masa, când era renumită pentru un coeficient de inteligenţă care rivaliza cu greutatea tatălui său şi destul capital să cumpere un vas de croazieră pe post de iaht pentru propria relaxare. Totuşi, familia MacGregor era un clan de ciudaţi şi încăpăţânaţi, încli-naţi spre gesturi neaşteptate.
Pentru o clipă, Justin râmase gol de la brâu în jos, cu cămaşa atârnându-i uitată între degete. Corpul îi era închis la culoare şi suplu, cu pielea întinsă pe pieptul care, în partea stângă, era mutilat de o cicatrice de cinci-sprezece centimetri. îşi amintea.
Prima oară când îl întâlnise pe Daniel MacGregor, Justin avea douăzeci şi cinci de ani. Un dram de noroc

îi adusese destui bani să cumpere partea partenerului din hotelul de pe Strip în Las Vegas. Justin voia să îl extindă şi să îl renoveze. Pentru asta avea nevoie de finanţare. De obicei băncile nu prea erau dispuse să împrumute sume mari de bani celor care îşi câştigau existenţa cu un pachet de cărţi de joc. Oricum, lui Justin nu-i plăceau bancherii, cu mâinile lor moi şi vocile seci. Şi indianul din el avea puţină încredere într-o promisiune pusă pe hârtie. Apoi auzise de Daniel MacGregor.
In stilul propriu, Justin îl verificase pe vrăjitorul bur-sei, omul de finanţe. îşi construise imaginea unui scoţi-an dur, excentric, care-şi făcea propriile reguli şi câştiga. Justin îl contactase, pierduse vremea la telefon şi cu scrisori mai bine de o lună, apoi făcuse prima vizită la fortăreaţa din Hyannis Port.
Daniel lucra de acasă. Nu îi plăceau clădirile de birouri unde depindeai de lifturi şi de secretare. îşi achiziţionase terenul de lângă mare cu averea câştigată mai întâi prin muncă fizică, apoi prin muncă intelectuală. Daniel îşi dăduse seama din timp că putea câştiga mai mult, chiar foarte satisfăcător, muncind cu mintea. Apoi îşi construise casa şi imperiul - pe gustul său.

Era o casă imensă, cu coridoare vaste şi camere enorme. Lui Daniel nu-i plăcea să fie înghesuit. Prima impresie a lui Justin despre el, când fusese condus în camera din turn ce-i servea drept birou, fusese de mărime... şi inteligenţă.

- Deci, tu eşti Blade. Daniel bătea darabana pe supra-laţa unui birou sculptat dintr-un arbore de sequoia.

- Da. Şi dumneavoastră sunteţi MacGregor.

Un zâmbet îi încreţi faţa lată.

-Aşa este. Ia loc, băiete. Daniel nu observă nici o schimbare de expresie la folosirea acestui termen şi îşi încrucişă braţele la piept în timp ce Justin se aşează, li plăcea felul în care se mişca Justin; judecase oameni

şi pe considerente mai mărunte. Deci, doreşti un împrumut.

-Ofer o investiţie, domnule MacGregor, îl corectă Justin calm. Scaunul era proiectat să îl înghită pe cel care se aşeza în el. Justin şedea în el cu o uşurinţă care doar îi accentua graba de a sări din el. Cu proprietatea mea drept garanţie, desigur.

- Hmm. Daniel îşi împreună mâinile continuând să-l studieze pe cel din faţa lui. Nu era un bărbat obişnuit, conchise el, observând trăsăturile aristocratice. Calm, controlat şi, posibil, sânge de comanş violent - sânge de războinic -, dar nu un scandalagiu. Daniel se trăgea şi el dintr-un neam de războinici. Hmm, spuse el din nou. Cât valorezi, băiete?

O replică furioasă îi veni în minte lui Justin, dar o lăsă deoparte. Aplecând u-se, ridică o servietă.

-Am actele financiare, evaluările şi aşa mai departe.

Daniel râse furtunos şi făcu semn că nu are nevoie de ele.

- Crezi că ai fi ajuns până aici dacă nu ştiam toate cifrele pe care le ai acolo? Eu întrebam despre tine, spuse el. De ce ţi-aş împrumuta ţie banii mei?

Justin puse servieta înapoi pe podea.

- îmi plătesc datoriile.

- Nu ai rezista mult în afaceri dacă nu ar fi aşa.

- Şi vă voi aduce mulţi bani.

Daniel râse din nou, până când ochii săi albaştri în-cepură să lăcrimeze.
-Am bani, băiete.
-Numai un naiv nu îşi doreşte mai mulţi, spuse Jus-tin încet, şi Daniel se opri din râs.
Lăsându-se pe spate în scaun, încuviinţă din cap.
- Ai dreptate. Apoi zâmbi larg, plesnind cu palma în birou. Ai dreptate. Cât îţi trebuie să repari gaura aia a ta din perete?

-Trei sute cincizeci de mii, răspunse Justin fără să clipească.
Daniel căută în dulăpiorul biroului şi scoase o sticlă de whisky şi un pachet de cărţi.
- Stud poker.
Jucară o oră, vorbind doar pentru a anunţa miza. Justin auzi gongul reverberant al unei pendule vechi de undeva din interiorul casei. Cineva bătu la uşă o dată. Daniel strigă şi nu mai fură deranjaţi a doua oară. Mirosul trabucului lui Justin se împletea cu aroma whisky-ului şi cu parfumul trandafirilor înfloriţi de pe pervazul ferestrei. După ce pierdu 1 500 de dolari, Da-niel se lăsă din nou pe spate în scaun.
-Vei avea nevoie de acţionari.
-Tocmai am scăpat de un partener. Justin strivi tra-bucul în scrumieră. Nu doresc altul.
-Acţionari, băiete. Daniel împinse cărţile la o parte. Vrei să faci bani, trebuie mai întâi să îi răsfiri împrejur. Cei care joacă aşa cum o faci tu ştiu deja asta. Cu pri-virea de un albastru-deschis aţintită asupra lui Justin, reflectă preţ de o clipă. Iţi voi împrumuta banii şi voi cumpăra zece procente. Eşti isteţ, păstrezi 60 şi îi răsfiri pe restul. Roti paharul cu băutură, apoi îi goli conţinu-tul dintr-o înghiţitură şi rânji. Vei fi bogat.
-Ştiu.
Râsul vijelios al lui Daniel făcu să tremure fereastra.
- Rămâi la cină, spuse el, ridicându-se din scaun.
Justin rămăsese la cină şi devenise bogat. îşi redenu-mise hotelul Comanche, apoi îl transformase în unul dintre cele mai bune hoteluri-cazinou din Vegas. Cum-părase o

proprietate aflată în paragină în Tahoe şi re-petase succesul. In zece ani, ajunsese la cinci hoteluri prospere şi acţiuni la o varietate de companii din ţară şi din Europa. La zece ani de la întâlnirea lor în camera ilin turn, Justin fusese în casa lui MacGregor de zeci de ori, îi găzduise pe Daniel şi Anna în hotelurile lui

şi fusese la pescuit cu fiii lor. Dar nu o cunoscuse nici-odată pe fiica lor.

- Fată isteaţă, spunea despre ea Daniel din când în când. Dar nu vrea să se aşeze la casa ei. Are nevoie de un bărbat bun - ar trebui să vă cunoaşteţi.

Iar Justin se eschivase de la încercările nu foarte sub-tile de a-i combina. Sau cel puţin aşa crezuse.

- Diavol bătrân, murmură el, ridicând din umeri.

Daniel fusese cel care îl îmboldise să facă această croazieră. Insistase, încurajându-l să scape de tensiune. „Nu e nimic mai bun ca aerul de mare şi femei pe jumătate dezbrăcate pentru a relaxa un bărbat.“ întrucât fusese agitat, Justin se gândise la propunere şi apoi nu mai avusese scăpare când Daniel îi trimisese biletele împreună cu solicitarea unei cutii de whisky de la duty-free.

Deci, bătrânul pirat încă mai trăgea sforile, îşi zise Justin, amuzat. Daniel ştiuse că Justin avea să petreacă timp în cazinoul de pe vas şi lăsase restul în mâna sorţii. Cu un râset scurt, Justin începu să îşi încheie nasturii de la cămaşă. Soarta, reflectă el, şi nişte cărţi aranjate. Ce ar fi avut de spus bătrânul dacă ar fi aflat că prietenul şi partenerul său de afaceri se luptase cu fiica lui în acea după-amiază, încercând să o facă să se culce cu el?

Exasperat, Justin îşi trecu mâna prin păr. Fiica lui Daniel MacGregor. Dumnezeule mare!

Justin îşi luă jacheta din dulap, apoi îl închise trân-tind uşa. Diavolul grijuliu ar fi primit ce merita dacă i-ar fi sedus fiica. Ar fi meritat ca el să o evite tot restul călătoriei şi să nu spună o vorbă despre faptul că o în-tâlnise. Asta l-ar fi făcut pe scoţian să se urce pe pereţi. Justin îşi surprinse imaginea în oglindă, un bărbat slab cu ten măsliniu, îmbrăcat în negru şi alb.

- Şi dacă ai impresia că poţi să stai departe de ea, eşti nebun, mormăi el.
Când intră în cazinou, Serena şedea lângă monitorul mic alb-negru, vorbind cu bărbatul blond despre care

Justin ştia că era supraveghetorul ei. Serena râse la o remarcă de-a lui, apoi clătină din cap. Justin miji ochii când Dale o mângâie cu degetul pe obraz. Ştia cum se simţea - fină şi rece la atingere. Dale zâmbi, apoi îi în-dreptă papionul, vorbindu-i în şoaptă. Cu toate că re-cunoscuse sentimentul drept gelozie meschină, Justin nu reuşi să îl controleze. In câteva zile Serena îl făcuse să simtă dorinţă, furie şi gelozie - sentimente pe care în mod normal le ţinea într-un echilibru perfect. Bleste- mându-i tatăl, se îndreptă către ea.
-Serena! Observă cum i se crispară brusc umerii îna-inte să se întoarcă. Nu lucrezi în seara asta?
-Tocmai am revenit din pauză. Serena se gândi că ar fi trebuit să ştie că răgazul de 24 de ore nu avea să dureze. Nu te-am văzut aici aseară, am crezut că poate ai căzut peste bord. Auzindu-l pe Dale pufnind în râs, Serena se întoarse din nou către el. Dale, acesta este Justin Blade. Când am refuzat să cedez farmecului său pe plaja din Nassau, m-a aruncat în apă.
-Înţeleg. Dale îi întinse mâna. N-am încercat asta niciodată. A funcţionat?
- Ţine-ţi gura, Dale, spuse Serena suav.
-Va trebui să o scuzi, îi spuse Dale lui Justin. Viaţa pe mare îi face posaci pe unii. Vă bucuraţi de sejur, domnule Blade?
- Da. Justin îi aruncă Serenei o privire. A fost o ade-vărată experienţă până acum.
- Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea cu o politeţe exagerată. Trebuie să îl schimb pe Tony.
întorcându-se, se îndreptă spre masa cinci. Pentru că o dureau fălcile de la scrâşnitul din dinţi, Serena îşi forţă muşchii să se relaxeze. Le zâmbi profesional celor trei jucători de la masă, dar zâmbetul deveni glacial când justin ocupă scaunul liber.
- Bună seara. Cărţi noi.

Rupând sigiliul, Serena făcu cărţile, străduindu-se să ignore privirea stăruitoare şi calmă a lui Justin. Acesta puse jetoane în valoare de aproximativ două sute de dolari, din câte îşi dădea ea seama, într-o grămăjoară în faţa lui, apoi îşi aprinse un trabuc. Terminând de amestecat cărţile, decise să vadă dacă putea să-l scoată de la masă.
-Tăiaţi?
Justin luă folia subţire de plastic pe care i-o oferi. Când Serena puse cărţile în suportul lor transparent, Justin împinse un voucher de 25 de dolari. Ea verifică masa să vadă dacă toate pariurile fuseseră plasate, apoi începu.
La un moment dat, Serena îl aduse pe Justin la doar trei jetoane şi simţi o satisfacţie macabră. Apoi îi dădu doi şeptari, pe care el îi împărţi, ajungând la 20 de punc-te la o mână şi 21 la cealaltă. încet, el înmulţi cele cinci jetoane, ajungând la zece. Când veni vremea să treacă la altă masă, o înfurie mutându-se după ea. Serena îşi reînnoi jurământul de a-l scoate de la masă.
în următoarele douăzeci de minute, Serena abia dacă îi observă pe ceilalţi jucători. Nu vedea decât ochii verzi impenetrabili ai lui Justin sau mâna lui atunci când refuza sau cerea cărţi. Cu toate că era decisă să îl bată, jetoanele lui se înmulţeau gradual.
-Am făcut blackjack! Strigătul unui student din celă-lalt capăt al mesei îi întrerupse concentrarea.
Serena se uită la el şi îl văzu zâmbind.
-Am câştigat trei dolari! spuse el în gura mare în întregul cazinou, ţinând cele trei jetoane albastre ca pe un trofeu.
Era puţin cam beat, conchise Serena.
-Acum... Aruncă cele trei jetoane înapoi pe masă, apoi îşi frecă palmele. Sunt gata să pariez.
Râzând, Serena se întinse după cărţi, dar îi întâlni privirea lui Justin. Observă umorul, prima expresie

pe care o citi în ochii lui de câteva ore, şi se înmuie. Pentru o clipă îi veni să se întindă peste masă şi să îl atingă, să îşi

treacă degetele prin părul moale şi des care îi înconjura faţa uscăţivă. Cum se putea ca simpla lu-mină a zâmbetului din ochii lui să îl facă să pară atât de important?
- Hei! Studentul ridică berea în semn de toast. Sunt pe val.
- Da, în derivă, remarcă sec prietena lui.
întreruperea o ajută pe Serena să-şi limpezească gândurile. Ridicând bărbia, se întinse după cărţi. Un singur zâmbet nu avea să o facă să uite că se afla acolo ca să îl bată.
- Posibil blackjack, spuse ea, afişând un as. Asigurare?
Prietena studentului aruncă un jeton. Justin nu se mişcă. întorcând colţul cărţii de pe masă, Serena fu mulţumită cu treiarul. îi oferea destul spaţiu de manevră.
-Nu este blackjack. Se uită la cărţile lui Justin, sa-tisfăcută că îi dăduse cărţi proaste. Şaisprezece. Cereţi cărţi sau vă opriţi?
Justin abia schiţă un gest cu arătătorul pentru încă o carte.
Serena îşi înghiţi o înjurătură, întorcând un pătrar.
-Douăzeci. Justin trecu cu mâna peste cărţi, indicând că era mulţumit.
„Ar fi şi cazul", se gândi ea indignată, întorcând un valet şi scoţând de la masă următorul jucător. „Noroc chior", îşi spuse ea, aducând punctajul studentului la 18.
- Patru sau paisprezece, anunţă ea, întorcându-şi cartea. Cu privirea aţintită asupra lui Justin, trase încă o carte. Şase sau şaisprezece, spuse ea, ca şi cum i s-ar fi adresat doar lui. îşi înghiţi o nouă înjurătură când văzu treiarul de treflă. Dealeru! se opreşte la 19, spuse ea, ştiind că Dale ar fi aruncat-o peste bord dacă ar mai fi ' erut o carte. Câştigă 20.

Adunând toate jetoanele, cu excepţia celor ale lui Jus- tin, îi împinse apoi încă un voucher de 25 de dolari peste masă. I se păru că zăreşte din nou o urmă de veselie în ochii lui când îi puse voucherul în fantă, dar de data aceasta nu o mai înmuie.
Fumul plutea în aer, prea gros pentru a fi absorbit complet de sistemul de aerisire. Serena nu avea nevoie să se uite la

ceas ca să ştie că stătea în picioare de aproa-pe zece ore în şir. Treptat, sunetul jetoanelor începu să se răărească, primul indiciu al faptului că tura de noapte era pe sfârşite. Cuplul din capătul mesei, cu pleoapele grele, începu să discute despre oprirea în Puerto Rico de a doua zi. înainte să plece, cei doi primiră împreună cinci dolari, contravaloarea jetoanelor câştigate.
O privire rapidă îi confirmă Serenei că numai la trei mese mai existau jucători. La masa ei mai rămăseseră doar doi jucători, Justin şi o femeie pe care o identifică drept doamna Dewalter, cea care le atrăsese atenţia lui Jack şi Rob. Atenţia roşcatei era îndreptată mai degrabă spre Justin, decât spre cărţile ei. înciudată, Serena decise că diamantul pe care îl purta era vulgar şi aproape că îi veni să rânjească atunci când o scoase din joc cu 23 de puncte.
- Cred că nu e jocul potrivit pentru mine, spuse roş-cata cu o expresie bosumflată. Se întoarse către Justin, astfel încât decolteul său generos să fie în prim-plan. Tu pari să fii extrem de norocos. Ai un sistem anume? Zâmbi, trecându-şi un deget de-a lungul mânecii lui.
Serena îşi spuse că i-ar fi plăcut să-i turtească faţa de suprafaţa verde a mesei.
Amuzat de tactica evidentă, Justin îşi ridică privirea din abisul adânc al corsajului ei până la faţă.
-Nu.
- Trebuie să ai un secret, murmură ea. Aş vrea să îl aflu... la un pahar?

-Nu beau niciodată când joc. Suflă un fir de fum peste umărul ei. Cele două nu merg bine împreună.
- Pariuri? întrebă Serena, puţin cam tăios.
- Cred că am jucat destul pentru seara aceasta. Frecându-şi coapsa de a lui Justin, se ridică, apoi aruncă în poşetă jetoane în valoare de o sută de dolari. Serena avea satisfacţia certitudinii că începuse seara cu patru sute. Voi fi în salon, îi spuse lui Justin cu un zâmbet stăruitor înainte de a se îndepărta.
-Mai mult noroc data viitoare, spuse Serena, ne- putându-se abţine. Se întoarse şi îl văzu pe Justin zâmbindu'i.

- Pot să încasez?
- Desigur. Apoi o va urma pe roşcata cu personalitate de mărimea 38 C, îşi spuse ea furioasă. Stivui şi numără rapid jetoanele. Şapte sute cincizeci de dolari, calculă ea, devenind şi mai furioasă. Dale e ocupat, mă voi ocupa eu de asta.
Privind-o cum se îndepărtează, Justin încercă să îşi amintească de tatăl ei. Nu era uşor.
Serena se întoarse cu un teanc de bancnote noi şi cu o foaie albă ataşată pe un clipboard. Numără banii repede, apoi îi întinse peste masă.
- Ai avut o seară profitabilă. După ce puse hârtia în compartimentul de sub masă, se întinse după cărţi.
Justin o prinse de încheietura mâinii.
- încă o mână? întrebă el, delectându-se cu accelerarea rapidă a pulsului ei sub degetele lui.
-Ai încasat deja, remarcă ea şi încercă să se desprin-dă. El o strânse mai tare.
- Un alt fel de pariu, între mine şi tine.
- îmi pare rău, regulile nu permit jocuri secundare i II pasagerii. Acum, dacă îmi permiţi, trebuie să în- ■ liid masa.

- Fără bani. Privi cum ochii ei se mijiră furioşi şi zâmbi. O plimbare pe punte dacă voi câştiga eu, spuse el calm.
-Nu mă interesează.
-Nu ţi-e frică să joci unu la unu, nu-i aşa, Serena? Mâna care încerca să o îndepărteze pe a lui de pe în-cheietura ei se opri. Ai încă avantajul băncii, spuse el încet.
- Dacă voi câştiga eu, începu ea, îndepărtându-i mâna cu grijă, mă laşi în pace tot restul sejurului?
El reflectă asupra întrebării. Era, la urma urmei, un scenariu mai înţelept decât cel pe care îl urmărea el. Trăgând un ultim fum din trabuc, îl stinse. Nu era prima oară când îşi lăsa soarta în voia cărţilor.
- Aşa facem.
El se uită la cărţile din faţa lui, un doi şi un cinci, apoi la zecele afişat de Serena. încuviinţând din cap pentru încă o

carte, primi o damă. Primul gând fu să se oprească, dar privind-o pe Serena îşi dădu seama că aceasta arăta mult prea mulţumită de mâna ei. Ar fi pariat până la ultimul ban pe faptul că avea un opt sau mai mult cu faţa spre masă. Fără să o scape din ochi, făcu semn pentru încă o carte.
- La naiba! Serena aruncă un patru de cupă şi îl privi mânioasă. Jur, Justin, într-o zi am să te bat. Dezgustată, ea întoarse valetul pe care îl avea pe masă.
- Nu. Se ridică, punându-şi mâinile în buzunare. Pentru că încerci să mă baţi pe mine, nu cărţile. Te aştept afară.
Dale se uită spre ei şi văzu cum cel mai bun dealer de blackjack scotea limba pe la spatele unui pasager. Sprijinindu-se de perete, Justin o privi pe Serena prin uşile de sticlă ale cazinoului. I se părea că aproape reu-şeşte să distingă combinaţia de iritare şi frustrare moc-nind în ea. Şi el se simţea cam la fel. Cu o ridicare din

umeri îşi aminti că se lăsase în voia sorţii. Ar fi putut la fel de uşor să piardă pariul.
Nemişcat, se juca cu jetonul de 25 de dolari din bu-zunar. Unii ar fi spus că avusese un noroc neobişnuit. Şi totuşi, meditä el, poate ar fi fost mai norocos dacă ar fi pierdut ultimul pariu. Continuând să se vadă cu Serena, viaţa lui nu va fi lipsită de complicaţii.
Ar fi putut ignora sentimentul că Daniel MacGregor îi sufla în ceafă, dacă s-ar fi putut convinge singur că dacă reuşea să se culce cu ea şi-ar fi pierdut interesul. Dar asta era destul de dificil. Era prima femeie pe care o cunoscuse Justin vreodată care amenin ţa să devină parte constantă a gândurilor sale.
Şi ce-ar fi zis ea, se întrebă el, dacă i-ar fi spus că ta-tăl ei aranjase întregul scenariu din fortăreaţa sa din Hyannis Port? Un zâmbet îi arcui colţurile gurii. L-ar fi jupuit pe bătrân, atârnându-i pielea la uscat, conchise el. Privind-o pe Serena îndreptându-se spre uşă, Justin decise să păstreze mica bombă pentru altă zi.
-Presupun că ai dreptul să zâmbeşti, spuse Serena rece, lăsând uşa să se închidă în urma ei. Chiar eşti pe val.

Justin îi luă mâna şi, cu un gest de curtoazie neaşteptat, îi sărută degetele.
-Am de gând să profit de el cât mai mult înainte să se spargă. Eşti cu adevărat frumoasă, Serena.
Deconcertată, îl privi fix.
-Când sunt furioasă, completă ea, străduindu-se să nu se lase pradă farmecelor lui.
li întoarse mâna şi o sărută în palmă, privind-o.
- Cu adevărat frumoasă.
- Nu încerca să mă dai pe spate cu amabilităţi. Inconştient, îşi împreună degetele cu ale lui. Nu găsesc nimic amabil la tine.
-Aşa e, conveni el. Să ieşim. îmi imaginez că ţi-ar prinde bine o gură de aer proaspăt.

-Am fost de acord să facem o plimbare. începură să urce scările împreună. Doar cu asta am fost de acord.
-Hmm. Şi luna este aproape plină. Cum ţi-a mers seara?
-La cazinou? Când deschise uşa, vântul se năpusti înăuntru, încântător de cald şi de curat. Mai bine ca de obicei. Funcţionăm în pierdere din primăvară.
- Prea multe locuri pentru mărunţiş - vă erodează marja de profit. îşi petrecu braţul în jurul taliei ei, iar Serena ridică privirea spre el. Aţi face mai mulţi bani la mese dacă unii dintre dealeri ar fi mai ageri.
- E greu să rămâi ager când munceşti până la 60 de ore pe săptămână pe bani puţini, spuse ea cu tristeţe. Oricum, cifra de afaceri este constantă. Majoritatea fac instruire cel mult şase săptămâni, promovând de la casier până la crupier, şi o mare parte din ei nu stau mai mult de două sejururi, pentru că îşi dau seama că nu este vacanţa plutitoare pe care şi-o imaginau. Fără să-şi dea seama, îşi puse braţul în jurul taliei lui, potri- vindu-şi pasul cu al lui. Asta este partea mea preferată.
- Ce anume?
-Noaptea târziu când e linişte pe vas. Nu se aude nimic în afară de sunetul mării. Dacă aş avea un Kublou în cabină, l-aş lăsa deschis toată noaptea.

- Nu ai hublou? Mâna lui începu să se mişte ritmic în sus şi în jos de-a lungul spatelui ei.
-Numai pasagerii şi ofiţerii au cabine spre exterior. Se arcui sub atingerea sa, suspinând în timp ce muşchii obosiţi i se relaxau. Totuşi, n-aş da pe nimic anul care a trecut. A fost ca şi cum mi-aş fi găsit o a doua familie.
-Familia este importantă pentru tine? întrebă el, gândindu-se la Daniel.
- Desigur. întrucât întrebarea i se păru ciudată, Serena îşi lăsă capul pe spate să-l privească. Când el înclină capul spre ea, buzele ei aproape îi mângâiară maxilarul. Nu face asta, murmură ea.

- Ce? Şi cuvântul, moale şi tăcut, fu şoptit peste buzele ei întredeschise.
-Ştii foarte bine ce. Lăsându-şi braţul jos, se îndepăr-tă de el către balustradă. Familia mea, spuse ea mai calm întorcându-se şi sprijinindu-şi braţele pe porţiunea de lemn, a fost întotdeauna cea mai importantă parte din viaţa mea. Loialitatea este uneori incomod de înverşunată, dar necesară pentru noi toţi. Dar tu?
Părea absolut uluitoare, cu rotunjimile ascunse, dar puse în evidenţă de smochingul bărbătesc, şi părul, adineauri aranjat, fluturând în bătaia vântului. Avea capul dat pe spate, astfel că o rază de lună îi marmora chipul.
- Familia mea... Făcând eforturi să reia conversaţia, el se opri în faţa ei. Am o soră, Diana. E cu zece ani mai mică şi nu am fost niciodată apropiaţi.
- Părinţii?
-Au murit când aveam şaisprezece ani. Diana a fost luată de o mătuşă. Nu cred că am mai văzut-o de vreo douăzeci de ani.
Valul automat de simpatie din partea Serenei fu înă-buşit imediat.
- E ruşinos!
- Mătuşa mea nu a fost niciodată de acord cu profesia mea, spuse el sec. Deşi nu refuză niciodată banii pentru întreţinerea Dianei, adăugă, trecându-şi mâinile pe nasturii de la sacoul Serenei. A fost mai uşor pentru Diana ca eu să nu intervin.

- Ce drept are mătuşa ta să fie sau să nu fie de-acord? întrebă Serena, prea iritată pentru a observa cât de abil ii desfăcea Justin nasturii. Este sora ta.
- Mătuşa mea crede cu ardoare că jocurile de noroc sunt mâna diavolului. Se trage din Grandeau, latura franceză a familiei.
Serena clătină din cap la auzul acestei logici.
- Şi tu ce eşti?
- Blade. îşi ţintui privirea asupra ei. Comanş.

Faţa lui era foarte aproape, mai aproape decât rea-lizase. Deşi Serena simţea cum îi flutură vântul prin materialul subţire al cămăşii, nu înţelesese încă ce anu-me făcuse el. înghiţi în sec, în vreme ce privirea lui o susţinea pe a ei. Oare fusese o ameninţare în cele două cuvinte sau fusese doar în imaginaţia ei?
- Trebuia să ştiu, reuşi ea să spună. Presupun că m-am lăsat vrăjită de ochii tăi.
-Din picăturile de sânge francez şi galez care s-au strecurat. Tatăl meu a fost aproape pur, iar mama mea se trage din spiţa unui comanş curajos şi a unui colonist francez. Cu mişcări lente, fără să o slăbească din priviri, îi desfăcu papionul de la gât. Serena înghiţi din nou, dar nu se mişcă. Povestea spune că unul dintre strămoşii mei a văzut o femeie cu păr auriu, singură pe malul unui pârâu. Avea un coş cu rufe şi cânta în timp ce spăla. El era un războinic feroce care ucisese mulţi oameni din neamul ei pentru a-şi proteja pământul. De cum a zărit-o, şi-a dorit-o. Justin îi deschise nasturii cămăşii, unul câte unul. Aşa că a luat-o.
- E barbar, reuşi ea să îngaime în ciuda gâtului uscat. A răpit-o, a luat-o de lângă familia ei...
- Câteva zile mai târziu, ea i-a înfipt un cuţit în umăr, încercând să scape, continuă Justin cu voce joasă. Dar când i-a văzut sângele pe propriile mâini, nu a mai fugit. A rămas şi l-a îngrijit şi i-a dăruit fii şi fiice cu ochi verzi.
- Probabil i-a trebuit mai mult curaj să rămână decât să folosească acel cuţit.

Justin zâmbi, observând tremurul din vocea ei şi stă-ruinţa din ochii ei.
- I-a dat un nume care se traduce în Premiu de Aur şi nu a mai luat niciodată o altă femeie. Aşa că este o tradiţie, când unul din neamul meu vede o femeie cu păr auriu pe care o vrea, o ia.

Gura lui o strivi pe a ei, prinzând-o rapid în vârtejul pasiunii. Mâinile i se afundară în părul ei, înlăturând agrafele care dansau în vânt înainte să cadă în mare. Serena îl apucă de umeri, aproape speriată că avea să le urmeze, plonjând în apa întunecată şi agitată. Cu siguranţă, aşa trebuie să te simţi în interiorul unui vârtej - neajutorat, tras dintr-un punct înalt către necu-noscut. Inima îi bătea cu putere încă dinainte ca palma lui să o acopere, contactul cărnii tari cu cea moale - bărbatul şi femeia.
Cu un geamăt, se prinse şi mai strâns de el, ca şi cum el ar fi fost un colac de salvare pe marea care devenise brusc agitată. Uitând cât de mică era, el o luă în mâini, abandonând atât blândeţea, cât şi raţiunea. Nici un bărbat nu mai îndrăznise să o atingă astfel; poate de aceea îi şi permise. El îndrăzni, fără să ceară, fără cuvinte meşteşugite care să o seducă. Era o forţă care îi consuma pe amândoi - un impuls prea vechi şi prea primar pentru a fi negat.
Trupul ei vibra la atingere. Cu gândurile încâlcite, preluă controlul, arătându-le amândurora de ce avea ea nevoie. Săruturile sălbatice, neîndurătoare care îi acopereau gâtul o făceau să-şi dorească mai mult. Briza caldă şi liniştitoare a mării semăna nişte flăcări mici care o încălzeau. Inspira aerul umed în plămâni şi simţea cum se transformă în foc. Mâna lui îi frământa frenetic sânul, în vreme ce pe cealaltă o strecură pe spatele ei gol, ca să-i găsească un punct anume de pe şira spinării. Cu o simplă apăsare cu degetul, picioarele îi deveniră neputincioase. Suspină i se arcui lipită de el, cuprinsă de valuri incredibile de plăcere.
-Nu. Vocea Serenei se auzi slab şi îndepărtat. Nu, i ipreşte-te!

Dar el îşi apăsă buzele peste ale ei, devorând protes- n Ic tremurătoare. Gura ei era prea înfometată pentru

a da atenţie avertismentului pe care i-l dădea raţiunea. Gura ei, încleştată cu a lui, savura gustul slab de sare. Magia degetelor lui o domina. I-ar fi dat orice ar fi cerut, numai să nu înceteze să o atingă. înfigându-şi degetele în părul lui, îl trase mai aproape, fără să observe vălul de umezeală care îl acoperea.
Când buzele ei se eliberară, ale lui fiind adâncite în gâtul ei, nu mai reuşi decât să îi ofteze numele. Umezea-la de pe faţa ei trecu neobservată; toate simţurile ei erau concentrate asupra a ceea ce le puteau aduce mâinile şi buzele lui. Apoi el se mişcă, iar ea se legănă când o luă de lângă balustradă. Slăbită de dorinţă, Serena se spri-jini pe el în timp ce el îi mângâia părul.
-Te uzi toată, murmură Justin, dar nu-şi putu împie-dica buzele să îi mângâie creştetul umed al capului, nu se putu abţine să nu îi inspire parfumul. Să intrăm.
- Poftim? Ameţită, Serena deschise ochii şi văzu per-deaua subţire de stropi de ploaie. Plouă? Clătină din cap în timp ce apa rece o retrezea la viaţă. Se simţea de parcă trăise într-un vis şi trezită de o palmă bruscă peste faţă. Eu... Indepărtându-se de el, îşi trecu o mână prin păr. Eu...
-Trebuie să dormi, completă el. Fusese atât de aproa-pe, descoperi Justin, de a o poseda ca un maniac, acolo unde se aflau.
-Da. Simţind stropii de ploaie pe pielea dezgolită, Serena îşi strânse sacoul pe lângă corp. E târziu. Cu pri-virea încă înceţoşată şi confuză se uită la punte. Plouă, repetă ea. Ceva din vulnerabilitatea ei îl făcu pe Justin să o do-rească şi mai mult decât cu câteva clipe înainte şi îl lăsa în imposibilitatea de a o avea. îşi vârî mâinile în buzunare şi strânse pumnii. „La naiba cu Daniel MacGregor“, îşi spuse el înverşunat. Scoţianul întinsese o capcană excelentă cu o momeală de calitate. Dacă o lua acum, şi-ar fi distrus mai mult ca sigur relaţia cu cel pe care ajunsese

aproape să îl iubească. Dacă nu o făcea, nu ar fi încetat să o dorească. Dacă aştepta... ei bine, acesta era un risc.
- Noapte bună, Serena.
Ea rămase o clipă indecisă, dorindu-şi să alerge înă-untru către normalitate, dorindu-şi să cadă în braţele lui şi în nebunie. Inspirând adânc, îşi ţinu strâns haina.
- Noapte bună.
Serena plecă repede, ştiind că ar fi durat doar o clipă să se răzgândească.
capitolul 4
Ştiind că avea să fie pustie, Serena alese puntea Veranda. Toţi cei aflaţi încă la bord ar fi optat cel mai probabil pentru piscina mai mare, aproape de Lido Bar and Grill, ca să stea la soare. Majoritatea pasagerilor aveau să viziteze San Juan, plimbându-se pe străzile de cărămidă din partea istorică a oraşului, explorând for- iuri, fotografiind munţii din jur. Oricine s-ar fi întors în timpul zilei probabil că nu ar fi deranjat-o pe puntea liniştită din spate.
Aproape că se trezise prea târziu, uitând că era programată să îl ajute pe Dale să calculeze câştigul serii precedente. Pentru că adormise abia după ivirea zorilor, Serena avusese parte de doar patru ore de somn înainte ca alarma să o trezească violent. După terminarea treburilor de dimineaţă, se dusese să se întindă sub soarele miezului de zi şi să-şi alunge oboseala din corp.
Serena nu voia să se gândească, aşa cum făcuse pe parcursul orelor lungi şi tăcute între ora trei a dimineţii şi ivirea zorilor. Ştia că era prea obosită să mai meii iteze la ceea ce întâmplase în seara de dinainte, dar chiar şi întinzându-se pe şezlongul de pe punte, totul îi icveni în minte, acaparându-i gândurile. Ce i se întâm-pla de fiecare dată când buzele lui Justin le atingeau pe ale ei? Orice ar fi fost, Serena jurase să nu mai permită

să se întâmple. Ce avea Justin de o tot trăgea după el, târând-o tot mai aproape de marginea unui abis fatal? De fiecare dată îi era tot mai greu să îşi amintească să se îndepărteze.

Serena desprinse bretelele costumului de baie şi se lăsă pe spate. La urma urmei, decise ea, ar fi mai înţe- lept să reflecteze serios la toată tărăşenia, decât să tot danseze în jurul ei. Dacă exista o trăsătură comună a clanului MacGregor, aceasta era realismul. Înfruntă problema şi rezolv-o. Acesta ar trebui să fie mottoul cla-nului, îşi spuse Serena cu un zâmbet. Aşadar, problema Justin Blade.
Era periculos de atrăgător. Periculos, concluziona Serena, pentru că atracţia o lovise din prima clipă şi nu cedase nici măcar un pic. Şi nu era vorba doar de cum arăta, se gândi ea, aranjându-şi ochelarii de soare. înfă-ţişarea fizică putea fi uşor ignorată. Era vorba de putere, de sexualitate şi de stilul dominant taciturn. Toate cele trei aspecte o provocau să îi ţină piept, unu la unu. Era, pur şi simplu, o combinaţie irezistibilă pentru o femeie care arareori alegea calea uşoară.
II plăcea? Serena pufni instinctiv, apoi căzu pe gân-duri. Ei bine, se întrebă ea din nou, îl plăcea? Răspunsul veni odată cu amintirile unei după-amiezi liniştite în Nassau, cu gluma rapidă împărtăşită în cazinou, cu modul firesc în care mâna ei se potrivea cu a lui. Poate că intr-adevăr îl plăcea, recunoscu fără tragere de inimă. Puţin. Dar nu asta era ideea, îşi zise ea, împingându-şi ochelarii mai ferm pe nas şi închizând ochii. Ideea era ce avea să facă în următoarele cinci zile.
Nu se putea ascunde. Chiar dacă ar fi fost posibil din punct de vedere fizic, fiind amândoi pe acelaşi vas, mândria Serenei nu ar fi permis aşa ceva. Nu, trebuia să îi facă faţă... şi să-şi facă faţă sieşi. Ideea de a petrece timp cu el, de a-l cunoaşte mai bine, nu mai putea

fi considerată inofensivă. Dacă era sinceră, Serena tre-buia să admită că ştiuse de la bun început că nu era nimic inofensiv în legătură cu Justin Blade. Şi astfel cercul se închise, ajungând din nou la atracţia primară. Iar asta nu rezolva nimic, decise ea, întorcându-se pe burtă.
Mai avea doar câteva zile de stat la bordul vasului Celebration înainte de a se întoarce acasă pentru o vizită prelungită. Strâmbând din nas, se tot aranja până când se

simţi confortabil pe bucăţile groase de plastic ale şezlongului. Având de luat decizii cu privire la tot restul vieţii, problema unei întâlniri cu un jucător itine-rant nu avea de ce să aibă prioritate în gândurile ei. Se întâmpla doar pentru că permitea ea asta, concluziona Serena. Acum că recunoscuse că îl considera pe Justin atrăgător şi interesant, povestea era încheiată.
Planul ei era cât se poate de simplu - să îl trateze aşa cum trata orice alt pasager. Politicos şi cordial. De fapt, se corectă ea, aruncându-şi ochelarii de soare pe jos, nu prea cordial. Şi fără pariuri neoficiale, adăugă Serena cu lermitate înainte să închidă ochii. Tipul avea un noroc fenomenal.
Iar soarele era mult prea fierbinte, puntea mult prea tăcută ca să se gândească la complicaţii. Oftând, îşi puse mâinile sub cap şi adormi.
Cald şi liniştitor... Aceste senzaţii îi străbătură trupul, tăcând-o pe Serena să ofteze din nou. Gânduri înceţoşate despre cum plutea goală pe o plută în vreme ce oarele îi mângâia pielea îi aduseră pe buze un sunet slab de plăcere. Ar fi putut pluti la nesfârşit, fără des-tinaţie. Avea un sentiment de libertate - nu, de aban-donare. Era singură pe marea albastră sau, poate, într-o |imglă verde deasă. Un loc secret, solitar, unde nu exis-tau restricţii. Acolo soarele îi mângâia trupul ca mâinile unui iubit.

îi simţea mângâierea, aducând o plăcere fierbinte, somnolentă... degete moi de lumină solară... stârnind leneş... seducând delicat...
Zbaterea unui fluture pe la urechea ei o făcu să zâm-bească. Serena rămase nemişcată, nedorind să îl de-ranjeze. Moale ca rouă, zbură pe obraz, odihnindu-se o clipă, ca şi cum ar fi găsit o floare parfumată. Cu o ultimă bătaie din aripi îi şopti numele aproape de colţul gurii ei. Ce ciudat, îşi zise ea cu un geamăt slab de plăcere, ca un fluture să îi cunoască numele. Mişcându-şi umerii sub mângâierea blândă de pe spatele ei, Serena îşi forţă ochii să se deschidă, vrând să vadă culorile acelor aripi moi. Nu văzu decât verdele rece şi superficial al ochilor lui Justin.

O clipă, Serena privi fix în ei, prea satisfăcută ca să fie confuză.
-Am crezut că eşti un fluture, murmură ea, închi-zând din nou ochii.
-Chiar aşa? Zâmbind, Justin îi atinse a doua oară colţul gurii cu buzele.
-Hmm-hmm. Se auzi ca un suspin lung. Cum ai ajuns aici?
-Unde? Delectându-se cu felul în care ea se întindea sub palma lui, continuă să o mângâie pe spate.
-Oriunde suntem, murmură Serena. Ai urcat pe o plută?
-Nu.
Ştia după ritmul respiraţiei, după privirea scurtă în ochi ei întunecaţi şi înceţoşaţi, că era deja excitată şi su-ficient de dezorientată ca să fie complet maleabilă. Vul-nerabilitatea ei absolută îi stârnea deopotrivă dorinţa de a o poseda şi de a o proteja. Cum fiecare se lupta pentru supremaţie, Justin îi sărută umărul gol.
- Ai visat.

- Oh. Serena nu înţelegea de ce conta asta, atâta vreme cât acele mângâieri minunate şi calde continuau. E foarte bine.
-Da. Justin îi trecu un deget de-a lungul spatelui. Aşa este.
Atingerea îi provocă un fior rapid, o excitare mai concentrată. Serena deschise ochii.
-Justin?
-Da?
Serena se trezi tresărind şi se ridică pe coate.
- Ce cauţi aici?
Privirea lui trecu ca din întâmplare peste bucata mică de material care abia îi acoperea sânii.
- M-ai întrebat deja asta. Cu tenul tău, nu ar trebui să stai la soare fără protecţie.
Mâna îi alunecă de-a lungul spatelui ei, întinzând crema pe care o aplicase. Când degetele lui apăsară lângă baza coloanei, Serena îşi ţinu respiraţia.
- încetează! porunci ea, furioasă că vocea îi tremura.
- Eşti foarte sensibilă, murmură el.

Dorinţa din ochii ei pâlpâi rapid, întunecându-i şi mărindu-i chiar împotriva voinţei ei.
- E păcat că nu suntem niciodată în locul potrivit la momentul potrivit.
-Justin. Serena se trase de sub mâna lui, abia amin- lindu-şi să îşi ţină sutienul ca să nu cadă. Chiar mi-aş dori să mă laşi să mă odihnesc. Ridicându-se, îşi potri- ' i meticulos bretelele în jurul gâtului. A trebuit să mă 11 ezesc devreme azi-dimineaţă, iar cazinoul se deschide de îndată ce plecăm diseară din port. întinzându-se din nou îi făcu semn să plece. Vreau să dorm.
- Vreau să vorbesc cu tine, spuse el şi se săltă uşor pe i llcâie, apoi se ridică în picioare.
- Ei bine, eu nu vreau... Se opri, privirea ei măsurân- d i i-l de la picioarele lungi musculoase până la şoldurile mguste acoperite de un şort negru, spre toracele ferm

şi zvelt. Trupul lui sugera putere, forţă şi agilitate. Sere- na îşi feri brusc privirea, întinzându-se în spate pentru a ajusta spătarul şezlongului. Nu vreau să vorbesc cu tine, încheie ea, punându-şi ochelarii de soare înapoi pe nas. De ce nu mergi să vizitezi San Juan ca toţi ceilalţi?
- Am o propunere.
- Sunt sigură că ai.
Fără a aştepta invitaţia, Justin îi împinse picioarele şi se aşeză pe capătul şezlongului.
-Afaceri.
Serena îşi trase picioarele şi mai mult, pentru ca pie-lea să nu i se atingă de a lui şi să îi distragă atenţia.
- Nu mă interesează afacerile tale. Ia-ţi alt şezlong.
- Nu există o regulă cu privire la personal şi la politeţea faţă de pasageri?
-Depune plângere împotriva mea, îl invită ea. Este ultima săptămână de lucru.
-Despre asta vreau să-ţi vorbesc, justin îi mângâie coapsele cu palma unsuroasă de la loţiunea de soare.
-Justin...
- Bine. Zâmbi văzându-i expresia furioasă. Am parte de atenţia ta.

- O să ai parte şi de un nas spart dacă nu mă laşi în pace, îi spuse ea exasperată.
- întotdeauna ţi-e atât de greu să te concentrezi la discuţii despre afaceri? întrebă Justin blând.
- Nu când este una legitimă.
-Atunci nu ar trebui să avem probleme.
Lăsându-se pe spate, Serena îl privi prin lentilele co-lorate ale ochelarilor de soare. îi zări cicatricea zimţată de-a lungul coastelor.
- Pare să fi fost grav, spuse ea cu un zâmbet rece. Cadou de la un soţ gelos?
- Un habotnic cu un cuţit. Răspunsul lui fu la fel de rece ca întrebarea ei, lipsit de orice emoţie.

O durere ascuţită şi neaşteptată străbătu trupul Sere- nei. I se puse un nod în gât, văzând cu ochii minţii cum lama tăie în carne.
-A fost o prostie din partea mea să spun aşa ceva. îmi pare rău. Se uită din nou la cicatrice, simţindu-se rău din cauza propriilor cuvinte. Trebuie să fi fost grav.
Justin se gândi la cele două săptămâni petrecute sub tratament în salonul de spital şi ridică din umeri.
-A fost cu mult timp în urmă.
- Ce s-a întâmplat? Nu se putu abţine să nu întrebe, poate pentru că o parte din ea îi împărtăşea durerea fără a cunoaşte cauza.
Justin o studie o clipă. Nu se mai gândea la incident. Nu se mai prea gândise nici la el în ultimii cincisprezece a ni. Totuşi, asemenea cicatricei, era parte din el. Ar fi fost mai bine ca ea să ştie. Luând un prosop de pe punte, îşi şterse mâinile.
-Eram intr-un bar în estul Nevadei. Unul dintre obişnuiţii locului nu voia să respire acelaşi aer cu un indian. Aveam de terminat o bere, aşa că am sugerat să respire aerul de altundeva. Un zâmbet rece, lipsit de veselie, i se ivi pe buze. Eram destul de tânăr să găsesc plăcere în perspectiva unei încăierări. La 18 ani lupta cu pumnii calmează multe frustrări.

- Dar asta nu e o cicatrice dintr-o bătaie cu pumnii, murmură ea.
Justin încuviinţă ridicând o sprânceană.
- Majoritatea lucrurilor tind să scape de sub control i and intervine şi alcoolul. Omul era beat şi pus pe scandal. Aproape absent, îşi trecu degetul de-a lungul cica- uicei intr-un gest obişnuit, de care crezuse că scăpase cu ani în urmă. A început destul de previzibil - vorbe, înghionteli, pumni -, apoi a scos un cuţit. Era probabil prea beat ca să-şi dea seama ce face, dar l-a înfipt in mine.

- Oh, Doamne! Automat, Serena se întinse şi îl luă de mână. E oribil. De ce nu a chemat nimeni poliţia?
Lui Justin îi trecu prin minte faptul că, în ciuda bu-năstării, a educaţiei superioare şi a călătoriilor, Serena dusese o viaţă ferită - poate din aceste cauze.
- Lucrurile nu se întâmplă întotdeauna aşa, spuse el simplu.
- Dar te-a înjunghiat, spuse ea cu un amestec de logică şi de repulsie. Ar fi trebuit arestat.
- Nu. Privirea lui Justin rămase la fel de calmă şi de stabilă ca şi vocea. L-am omorât.
La auzul acestei afirmaţii, mâna Serenei deveni inertă într-a lui. In spatele sticlei colorate a ochelarilor, Justin văzu şocul din ochii ei. Simţi cum se retrage instinctiv. Apoi, la fel de repede, degetele ei îi strânseră din nou mâna.
- Autoapărare, spuse ea cu o urmă de tremur în glas.
El nu spuse nimic. Cu mulţi ani în urmă avusese ne-voie de acea încredere simplă, indiscutabilă - în timpul durerii din zilele de spitalizare, frica rece şi solitară din celulă în aşteptarea procesului. Nu avusese pe nimeni care să aibă încredere în el. Nimeni care să îi redea vreo fărâmă de speranţă şi de încredere, pe care le pierduse în acele zile nesfârşite şi pustii. Când ea îi prinse mâna între ale ei, ceva se mişcă în lăuntrul lui şi ieşi dintr-o ascunzătoare de mult închisă.
- M-am întins după cuţit, spuse Justin în final. Am căzut. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că m-am trezit la spital, acuzat de omor din culpă.

- Dar era cuţitul lui. în vocea ei se simţea revolta şi certitudinea. El te-a atacat.
-A durat o vreme până să se dovedească asta. Justin îşi amintea fiecare oră, fiecare minut de aşteptare - mi-rosul celulei, feţele din sala de judecată. Frica şi furia. Când s-a întâmplat, am fost achitat.
„Cu câte alte cicatrice?" se întrebă Serena.

Un pariu pe soartă
67

- Nimeni nu a vrut să depună mărturie pentru tine, spuse ea instinctiv. Ceilalţi din bar din acea seară.
- Nu eram unul de-al lor, spuse el sec. Dar s-au limitat la adevăr cât au fost sub jurământ.
- Cred că a fost o experienţă înfricoşătoare pentru un băiat. Când Justin se mulţumi să ridice o sprânceană, Serena încercă să găsească un zâmbet. Tatăl meu ar spune că un bărbat nu e un bărbat până la 30 de ani sau, poate, până la 40. Nu este întotdeauna consecvent.
„Cât de bine ştie el“, se gândi Justin. Fu tentat să îi spună pe loc despre relaţia lui cu Daniel, dar se forţă să rămână la planul iniţial. Justin Blade era consecvent.
-Ţi-am zis toate astea pentru că, dacă accepţi oferta mea, probabil oricum vei auzi frânturi de poveste. Şi prefer să auzi totul de la mine. Observă că îi captase curiozitatea, ceea ce era mai bine decât atenţia.
- Ce fel de ofertă? întrebă ea precaută.
-O slujbă.
- O slujbă? repetă Serena, apoi râse. Ce vrei să faci, să deschizi o afacere de blackjack plutitor şi să mă iei dealer?
- Mă gândeam la ceva mai staţionar, murmură Justin coborând privirea. Cât de sigure sunt bretelele acelea subţiri?
- Destul de sigure. Abia se abţinu să nu tragă de ele. De ce nu-mi spui exact la ce anume te gândeşti, Justin... Direct.
-Bine. Brusc, veselia îi dispăru din ochi. Erau din nou reci şi îi ţintuiau pe ai ei. Te-am urmărit cum lucrezi. Eşti foarte bună. Nu doar cu cărţile, ci şi cu oa-menii. Judeci rapid jucătorii, şi masa ta e aproape tot timpul plină, în timp ce

altele se golesc regulat. In plus, ştii cum să tratezi un jucător enervat din cauza cărţilor sau care a băut puţin cam mult. Una peste alta, adăugă el pe acelaşi ton impersonal, ai foarte mult stil.

Nedându'şi seama unde voia sâ ajungă şi nevoind să se arate prea încântată de cuvintele lui, Serena ridică din umeri indiferentă.
-Şi?
- Şi. Am nevoie de cineva cu talentul tău.
Expresia lui nu se schimbă când ochii ei se îngustară. Justin îşi adună picioarele sub el şi o privi, semănând, după părerea Serenei, puţin prea mult ca strămoşul lui care obişnuia să răpească femei.
Impingându-şi ochelarii de soare pe cap, Serena îl privi fix.
- Pentru ce anume ai nevoie? întrebă ea calm.
- Să îmi administreze cazinoul din Atlantic City.
Avu satisfacţia să îi vadă cum neîncrederea îi cuprinde chipul.
-Ai un cazinou în Atlantic City?
Fără să pară că se mişcă, Justin îşi puse mâinile pe genunchi.
-Da.
Serena se încruntă la el cu ochii mijiţi. El se gândi amuzat că nu avea să-l creadă prea uşor de data asta, însă ea expiră încet.
- Comanche, murmură Serena. Este unul în Vegas şi unul în Tahoe, cred. Lăsându-se pe spate, închise ochii. Deci, jucătorul itinerant se dovedea a fi un om de afaceri foarte bogat şi de succes. Trebuia să-mi fi dat seama.
Şi mai amuzat de reacţia ei, Justin se relaxă. Prima dată se gândise să îi ofere o slujbă în dimineaţa pe-trecută în Nassau. Apoi fusese parţial capriciu, parţial afacere. Studiindu-i trăsăturile puternice şi elegante, ştiu că deja era mai mult decât atât, mai mult decât ar fi trebuit. De asta avea să se ocupe după ce se aranjau lucrurile.
-Să ştii că mi-am concediat administratorul chiar înainte să plec, continuă Justin, fără să aştepte ca Serena

să deschidă din nou ochii. Am avut nişte probleme cu încasările.
Serena deschise ochii, arcuindu-şi sprâncenele.
- Te-a înşelat?
- A încercat, o corectă Justin cu blândeţe. Nimeni nu mă înşală.
-Nu, conveni Serena. Sunt sigură că nu se întâmplă, îşi ridică genunchii, astfel încât să nu se mai atingă de ai lui, apoi îşi încolăci braţele în jurul lor. De ce vrei să lucrez pentru tine?
Justin avea sentimentul incomod că ea ghicise că era ceva mai mult decât îi spusese, deşi nici chiar el nu era sigur de toate motivele. Era sigur doar că o dorea în lumea lui, unde putea să o vadă... şi să o atingă.
-Ţi-am spus, zise el simplu, prea precaut să îi mai mângâie din nou pielea.
- Dacă ai trei hoteluri de succes...
- Cinci, o corectă el.
- Cinci. încuviinţă uşor din cap. Nu îmi pot ima-gina că îţi conduci afacerea din impuls. „Sau că ai conduce orice altceva din impuls11, adăugă ea în gând. Cred că ştii că administrarea unui cazinou ca al tău este foarte diferită de munca unui dealer pe un vas de croazieră. Probabil ai de două ori mai multe mese decât noi şi încasări care ar face micul nostru profit să pară mărunţiş.
Justin zâmbi. Era destul de adevărat.
- Desigur, dacă nu crezi că te-ai putea descurca...
-Nu am spus că nu m-aş descurca, răspunse ea, apoi il mustră. Eşti foarte isteţ, nu-i aşa?
- Gândeşte-te, sugeră el, prinzându-i un deget cu al lui. Tu însăţi ai spus că nu ai planuri stabilite după această croazieră.
Fără planuri stabilite, medită ea. Doar o idee vagă >le a-şi deschide propria afacere. încă îşi dorea propriul

local, dar nu era logic să îl administreze pe al altcuiva până când mai învăţa?

-O să mă gândesc, spuse Serena încet, fără să ob-serve că degetul lui mare se mişca în sus şi în jos de-a lungul degetului ei.
- Bine. Cu mâna liberă se întinse şi îi scoase o agrafă din păr. Putem lua cina în San Juan şi să discutăm detaliile.
Lăsând prima agrafă să cadă, Justin scoase o alta.
-Vrei să încetezi? Enervată, Serena îl apucă de încheietură. De fiecare dată când ne vedem, îmi arunci agrafele. Nu voi mai avea nici una până la sfârşitul călătoriei.
-îmi place părul desfăcut. îşi trecu degetele prin cocul prins lejer şi desprinse restul agrafelor. îmi place să văd cum se revarsă.
împingându-i mâna la o parte, Serena se ridică în picioare. Când folosea acel ton, orice femeie isteaţă păs-tra distanţa.
- Nu iau cina cu tine nici în San Juan, nici altundeva.
Apucă tunica pe care o purtase peste costumul de baie. Şi cred că m-am gândit suficient la propunerea ta.
-Ţi-e teamă? Desfăcându-şi picioarele sub el, Justin se ridică cu mişcări line, ca de pisică.
-Nu. Ochii ei îi întâlniră calmi pe ai lui, pentru ca el să înţeleagă că vorbea serios.
-Bine. Mulţumit de privirea hotărâtă şi încăpăţâ-nată, el îşi puse mâinile pe ceafa ei. Teama era prea co-mună şi prea uşor de învins. Dar gândeşte-te câteva zile. Oferta de afaceri este doar atât. Nu are nimic de-a face cu noi ca iubiţi.
Frământarea fermă a degetelor lui pe ceafa ei aproape că o seduse să se relaxeze. Cuvintele lui îi făcură ochii să scânteieze.
- Nu suntem iubiţi.

-Vom fi, spuse el, ţinând-o pe loc şi apropiindu-se de ea. Curând. Amândoi suntem genul care ia ceea ce vrea, Serena. Noi ne vrem unul pe celălalt.
-De ce nu laşi orgoliul deoparte o vreme, Justin? Cred că ţi-e tot mai greu să îl porţi.

Când mâna lui ajunse la spatele uns cu loţiune încercând să o tragă spre el, Serena rămase nemişcată, fără să se împotrivească, fără să cedeze.
-Jucătorii cred în soartă. Deşi spatele îi era drept şi rigid, el îi simţi atingerea moale a sânilor pe pieptul său. Doar o bucată îngustă de material despărţea trupul ei de al lui. Eşti o jucătoare la fel de convinsă ca mine, Serena MacGregor. Plecându-şi capul, o ciupi de maxilar. Amândoi trebuie să jucăm mâna care ni s-a dat.
Câtă vreme putea să reziste acelui ton de miere şi gurii abile? Serena simţea deja cum inima îi bătea cu putere în piept şi simţea slăbiciunea fluidă din membre. Dacă rezista, avea să piardă. Poate... Mintea începu să i se înceţoşeze, şi ea încercă frenetic să alunge vălurile mătăsoase. Poate de data asta avea să joace aşa cum dorea el şi va ajunge la o remiză. Impotrivindu-se propriei nevoi de a se abandona, făcu un pariu periculos.
Foarte lent, ea îşi trecu degetele peste spatele lui gol, lăsându-şi unghiile să îi scrijelească pielea. Când gura lui se afundă în gâtul ei, genunchii aproape îi cedară, dar îşi muşcă puternic buzele. Durerea avea să o ajute să păstreze controlul. Se frecă de el unduitor, în timp ce degetele ei trasau modele la baza gâtului lui. Inima lui începu să bată cu putere, ţinând pasul cu a ei.
Gura lui era tot mai flămândă, dar ea se răsucea astfel încât buzele lui nimereau oriunde, numai nu pe ale ei. Dacă o săruta, dacă o prindea în ospăţul acela profund şi iraţional al gurilor, ar fi fost pierdută. Res-piraţia lui vâjâia neregulat la urechea ei, provocându-i

un geamăt. Serena închise ochii strâns, luptându-se să nu simtă toate acele lucruri pe care el putea atât de uşor să o facă să le simtă. îşi afundă buzele în gâtul lui, spunându-şi că nu o făcea pentru gustul lui, ci că era următorul pas al jocului. Nu avea să fie slăbită de mirosul lui masculin misterios, de felul în care se sim-ţeau muşchii întinşi şi puternici sub mâinile ei. De data aceasta... de data aceasta, îşi promise ea, avea să îl pună în genunchi.

îl auzi gemând, simţi tremurul uşor care îl înfioră când o lipi strâns de el. Prea uimită de puterea nou des-coperită pentru a se delecta, Serena abia dacă se prinse de el. El îi şopti ceva cu voce joasă, într-o limbă primi-tivă pe care nu o înţelegea, înainte să îşi îngroape faţa în părul ei.
Inima o îndemna să rămână acolo unde era, cu tru-purile calde atingându-se. Putea să fie atât de bine dacă locul ei nu era acolo? Dacă trupul ei nu era făcut pentru asta, se puteau potrivi atât de infailibil? Dacă gura ei nu era făcută pentru asta, s-ar fi înfierbântat chiar şi la gândul unui sărut?
Nu. Serena se stăpâni înainte ca slăbiciunea să se răspândească prea mult. Nu avea să se lase condusă de nevoie... sau de un bărbat.
Se desprinse de el cu fermitate, ştiind că se eliberase doar pentru că îl luase pe nepregătite. încet, rugându-se să o ţină picioarele, se aplecă să ridice tunica ce căzuse pe jos. Fără nici un cuvânt, şi-o trase peste cap. Gestul îi oferi o clipă de răgaz - doar o clipă - pentru a-şi face curaj să îl privească.
în ochii lui văzu dorinţă - o dorinţă necugetată care îi făcuse inima să bată dureros. Şi mai văzu şi precauţia. Se simţi încurajată realizând că el nu fusese mai pregătit decât ea în faţa atacului asupra simţurilor. Din această cauză ea era în avantaj.

Un pariu pe soartă
73

- Dacă şi când voi decide că vreau să mă culc cu tine, vei afla. O spuse calm, apoi se întoarse şi se îndepărtă fără să privească înapoi. Genunchii îi tremurau.
Justin o urmări din priviri. Oh, ar fi putut să o tragă înapoi, îşi spuse el, încleştând-şi mâna intr-un pumn. Ar fi putut să o târască în cabina lui şi să o posede în doar câteva clipe. Ar fi putut da naibii planul de joc şi să îşi potolească foamea care părea să îl mistuie din interior. Dacă o dată, măcar o dată, ar fi fost cu adevărat singur cu ea... Cu grijă, Justin îşi descleştă mâna. Nu era niciodată bine să laşi emoţiile să îţi conducă mişcările. Acest lucru îl învăţase cu prea mulţi ani în urmă pentru a-l uita acum.

Aplecându-se, luă flaconul cu loţiune pe care Serena îl lăsase lângă şezlong. Fusese intrigată de oferta lui, se gândi el, închizând capacul absent. Şi deşi ea încerca să o ignore, ideea fusese plantată. După un an de urmat ordine, ideea de a da ordine avea să îi surâdă. După victoria proaspăt obţinută, ea avea să se considere în stare să îi ţină piept pe plan personal. Conta pe faptul că avea suficient sânge de MacGregor în ea pentru ca provocarea să fie irezistibilă.
Un zâmbet lent şi calm îi răsări pe buze. Justin era la fel de susceptibil în faţa unei provocări ca Serena. Anunţase miza, decise el. Pentru moment, urma să aştepte.
Cabina Serenei era complet întunecată când te-lefonul de lângă pat începu să sune. Orbeşte, bâjbâi împrejur, căutând butonul alarmei. Cum astfel nu reuşi să oprească soneria, îl apăsă iritată, apoi dărâmă recep-torul. Acesta o izbi drept în tâmplă.
-Au, la naiba!
- Bună dimineaţa, fetiţo.
Năucă de somn şi frecându-şi tâmpla, duse recepto-rul la ureche.
- Tată?

- Cum e viaţa pe mare? întrebă el cu o voce bubuitoare şi voioasă, care o făcu să tresară.
- Eu... ăăă... Trecându-şi limba peste dinţi, Serena se chinui să se trezească.
- Hai, fetiţo, vorbeşte.
-Tată, e... Apăsă butonul alarmei din nou până când reuşi să citească ecranul luminos. Este abia şase dimineaţa.
-Un marinar vrednic se trezeşte odată cu zorii, îi spuse el.
-Aha. Noapte bună, tată.
- Mama ta vrea să ştie când ajungi acasă.
Chiar şi pe jumătate adormită, Serena zâmbi. Anna MacGregor nu fusese niciodată o mamă cloşcă, dar Daniel...
-Ajungem în Miami sâmbătă după-amiază. Ajung acasă duminică. Angajaţi o orchestră?
-Ha!

- Un scoţian cu cimpoi?
- întotdeauna ai fost obraznică, Rena. încercase să pară sever, dar sfârşi prin a părea mândru. Mama ta vrea să ştie dacă te hrănesc cum trebuie.
Serena îşi înghiţi un chicot de râs.
- Primim o pâine de orz întreagă pe săptămână şi carne de porc în saramură duminica. Ce face mama?
- Bine. A plecat deja la spital să taie pe cineva.
- Alan şi Câine?
Daniel pufni.
- Cine-i vede? întrebă el. Mamei tale i se frânge inima, căci copiii şi-au uitat părinţii. Nu are nici măcar un nepot pe care să-l legene pe genunchi.
- Suntem nişte egoişti, conveni Serena sec.
- Acum, dacă Alan s-ar fi căsătorit cu fata aceea drăguţă, Judson...
-Mergea ca o raţă, îi reaminti Serena răspicat. Alan îşi va alege singur soţia atunci când va fi pregătit.

- Ha! făcu din nou Daniel. E îngropat în muncă în D.C., Câine are încă preocupări puerile care ar fi trebuit să se sfârşească demult, iar tu eşti pe o barcă.
-Vas.
- Biata ta mamă nu va apuca să îşi îmbrăţişeze primul nepot. Cu un oftat adânc, îşi aprinse un trabuc gros din cele pe care Anna nu reuşise să i le confişte.
- M-ai trezit la şase dimineaţa să îmi ţii prelegeri despre continuarea dinastiei MacGregor?
-Nu-i o chestiune nesemnificativă, fetiţo. Clanul...
-Nu spun că e nesemnificativă, îl asigură ea, vrând să evite un discurs lung şi pasional. Şi plănuiesc să stau acasă o vreme, aşa că poţi începe să mă terorizezi de duminică încolo.
-Aşa vorbeşti cu mine? întrebă el ofensat. Nu am ri-dicat niciodată mâna la tine.
- Eşti cel mai bun tată, spuse ea liniştitor. îţi cumpăr
0 ladă de whisky din St. Thomas.
-Aşa deci. Satisfăcut de idee, se îmbună, apoi îşi aminti de o altă ladă de whisky promisă şi de principa-lul scop al

apelului telefonic atât de matinal. Ai întâlnit pe cineva interesant în croazieră, Rena?
-Hmm, aş putea scrie o carte. Chiar îmi va lipsi restul echipajului.
-Dar pasageri? insistă el. Daniel pufăia din trabuc şi încerca să sufle cercuri de fum. Ai avut jucători adevăraţi?
- Când şi când. Gândurile ei alunecară spre Justin, la fel ca ale lui Daniel.
- Presupun că ai avut destul de lucru cu bărbaţii.
Ea pufni indiferent şi se întoarse pe spate. „Cu unul
1 n orice caz“, îşi zise ea.
- Sigur, nu e nimic rău într-o idilă din când în când, adăugă el pe ton jovial. Atâta vreme cât bărbatul are
mge bun şi vână. Un jucător adevărat trebuie să aibă mintea ageră.

- Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că plănuiam să fug cu unul?
- Cu cine? întrebă el, îngustându-şi ochii.
- Cu nimeni, răspunse Serena ferm. Acum, vreau să dorm. Ai grijă să scapi de scrumul de la trabuc înainte ca mama să ajungă acasă.
Daniel se încruntă la telefon, apoi la trabucul din mână.
-Ne vedem duminică. Şi apropo, te iubesc, pirat bătrân.
- Mănâncă un mic dejun decent, îi ordonă el înainte să închidă.
îngândurat, Daniel se lăsă pe spate în scaunul masiv. Rena fusese întotdeauna dificilă, se gândi el. Cât despre Justin, ei bine, dacă Justin Blade nu se străduise să petreacă măcar o seară tropicală în compania ei, atunci nu era genul de bărbat care îl credea Daniel. Stinse trabucul, amintindu-şi să scape de orice urmă înainte de întoarcerea Annei.
La naiba dacă se înşelase în privinţa lui Justin Blade! Daniel MacGregor ştia să citească oamenii. îşi permise o clipă de plăcere, imaginându-şi un nepot brunet cu ochi violeţi. Un băiat mai întâi, decise el. Deşi nu urma să poarte numele MacGregor - iar asta era păcat -, avea să aibă sânge de MacGregor. Urmau să-l numească după bunicul lui.

în dispoziţie bună, Daniel ridică receptorul, hotărât să îşi cicălească şi ceilalţi copii, dacă tot începuse.
capitolul 5
Oricât şi-ar fi spus că nu era treaba ei, Serena nu se putea abţine să nu se întrebe ce punea la cale Justin. Timp de două zile nici măcar nu îl zărise. în tot acel timp nu pusese piciorul în cazinou. Nici nu fusese pe partea dinspre port a punţii Promenade, delectându-se

cu jocuri particulare, cel puţin nu atunci când ea trecu-se pe acolo în pauză.
Ce făcea, se întrebă Serena, pregătindu-se pentru ultima ei zi liberă din croazieră. Un jucător trebuia să joace, nu-i aşa? Nu era genul care să se mulţumească cu un joc de bingo în foaier.
O făcea intenţionat, decise ea, închizând nasturii salopetei roşii. încerca să o sâcâie. Nu ar fi fost deloc surprinsă dacă, în timp ce ea muncea şi se frământa, el şi-ar fi petrecut timpul lenevind undeva la soare, ştiind asta. Revoltător! Probabil acceptase şi paharul acela propus de doamna Dewalter, concluziona ea şi apucă peria de păr.
Pieptănându-se cu mişcări rapide şi înverşunate, Serena se mustră în oglinda micuţă.
- Şi ce dacă? spuse ea cu voce tare. Dacă se dă la ea, nu se mai dă la mine.
Ultimul lucru pe care şi-l dorea în ultimele ei zile pe vas era o luptă constantă, verbală sau de alt fel. Deci, numai bine că îşi găsise altceva să îl ţină ocupat; nu mai trebuia să-şi bată capul să-l ignore.
O agita când era în preajma ei. O agita şi atunci când nu era, îşi zise ea, şi aruncă peria înapoi pe dulap. Unde era dreptatea? „Nu mă voi gândi la asta“, decise Serena, aşezându-se pe jos să-şi pună sandalele. „Mă duc să fac snorkeling şi să cumpăr nişte mărunţişuri - o ladă de whisky - şi am să mă distrez, adăugă ea cu îndârjire. Nu am să mă mai gândesc la el.“
„O face intenţionat", îşi spuse ea, plesnind o sanda de palmă. „Mi-a fluturat pe la nas povestea cu adminis-trarea cazinoului său şi apoi a dispărut. Ştia că asta o să mă

înnebunească", conchise ea cu o frustrare reînnoită. „Ei bine, e loc pentru doi în joc", îşi aminti Serena, punându-şi sandaua pe picior. „Mă voi ţine departe de el în următoarele zile, chiar dacă va trebui să mă prefac că am rău de mare şi să mă încui în cabină. Iar ista o să fie o lecţie pentru el", hotărî ea.

78
Nora Roberts
Serena încă se mai încrunta când se auzi bătaia în uşă.
- E deschis, spuse ea scurt.
Ultima persoană pe care se aştepta să o vadă în prag era Justin. Ultimul lucru la care se aşteptase era să simtă plăcere. „Oh, Dumnezeule", realiză ea, „mi-a fost dor de el."
El observă lumina zâmbetului scurt din ochii ei, îna-inte de a se transforma în duşmănie.
- ’Neaţa.
- Pasagerii nu au voie aici, îi spuse ea pe un ton calm şi pretenţios.
-Oh.'
Păşi înăuntru, închizând uşa în urma lui. Ignorân- du-i şuieratul iritat, Justin îşi roti privirea prin cabina minusculă.
Ar fi trebuit să fie banală şi lipsită de culoare, cu pa-tul simplu şi pereţii albi, dar ea îi dăduse un straniu aer stilat, cu doar câteva tuşe. O pictură cu nişte bărci cu vele, un bol din sticlă verde cu formă neregulată plin cu scoici sfărâmate, o pernă brodată în dungi îndrăzneţe care îi aminti de Anna. Până şi cămara din Hyannis Port era mai mare, îşi zise el.
-Nici un spaţiu risipit, îndrăzni el, întorcându-şi pri-virea spre ea.
- Este spaţiul meu, îi reaminti Serena. Şi este împo-triva regulilor ca tu să te afli aici. Vrei, te rog, să pleci înainte să fiu concediată?
- Ţi-ai dat deja demisia. Strecurându-se între ea şi pat, Justin se uită mai atent la tablou. E foarte bun - este portul de aici, din St. Thomas?
-Da. Serena rămase aşezată deliberat, ştiind că era aproape imposibil ca doţ oameni să stea în picioare în

cabină fără să se atingă. îmi pare rău că nu îţi pot ţine companie, Justin, dar tocmai plecam.
Cu un sunet absent de încuviinţare, bărbatul se aşează pe pat.

- Solid, comentă el, smulgând u-i un zâmbet strâmb. Era tare ca piatra.
- Face bine la spate. Rămaseră privindu-se o clipă, în timp ce ea se lupta cu simpla plăcere de a-l avea lângă ea. Credeam că am scăpat de tine.
-Chiar aşa? Ridicând neglijeul transparent în care dormise, Justin trecu dantela printre degete. Şi-o ima-gină cu uşurinţă în el, îşi imagină materialul subţire, de culoarea untului, alunecându-i pe piele în timp ce el i-l scotea.
- Pune-l jos. Se întinse să i-l smulgă din mână, aplecându-se astfel peste el.
- Deci îţi plac mătasea şi dantela, spuse el, lăsând piesa de lenjerie să cadă înapoi pe pat înainte să o apuce Serena. Am admirat întotdeauna femeile care poartă aşa ceva şi dorm singure. Justin privi în jos către ea, îngenuncheată pe podea şi frustrată. Dovedeşte o anume independenţă a spiritului.
Sprâncenele i se încruntară.
- E un compliment?
-Aşa credeam. Cu un zâmbet, el se aplecă în faţă, înfăşurându-şi degetele în şuviţele ei. De ce credeai că ai scăpat de mine?
-Aş vrea să nu fii amabil, Justin; mă zăpăceşte. Aşe- zându-se pe coapse, Serena suspină. Nu ai mai venit la cazinou.
- Există şi alte distracţii la bord.
-Sunt sigură. Vocea ei deveni rece. Cum ar fi să-i explici sistemul tău doamnei Dewalter?
- Doamna cum?
Zburlită, Serena se ridică şi începu să-şi caute geanta.
- Roşcata divorţată cu oul de găină.
- Oh. Amuzat şi zăpăcit, Justin o privi cum cotrobăia pe sub pat. Cauţi ceva?
-Da.

Tot sub privirea lui, Serena se târî sub pat pe burtă.
-Ai nevoie de ajutor?
- Nu. La naiba! înjură când se lovi la cap.
Când ieşi de sub pat, Justin era aşezat pe podea lângă ea. Fără să vorbească, zâmbi şi îi îndepărtă de pe faţă părul ciufulit.
-Justin... Serena se întoarse şi goli conţinutul genţii pe pat. Urăsc că trebuie să spun asta.
Obişnuit cu limba ei ascuţită, Justin ridică din umeri.
- Spune-o, chiar şi aşa.
- Mi-a fost dor de tine.
Uitându-se la el, Serena citi surprinderea pe faţa lui pentru a doua oară.
-Ţi-am spus că urăsc s-o spun. Când dădu să se ridi-ce, el o apucă de mână şi o ţinu pe loc.
Şase cuvinte. Şase cuvinte care aduseră un torent de sentimente contradictorii pe care nu le mai încercase. Fusese pregătit pentru iritarea, răceala sau furia ei. Dar nu pentru acele câteva cuvinte simple.
- Serena. îi puse mâna pe obraz cu un gest de mare blândeţe. E periculos să îmi spui asta când suntem singuri.
îi atinse uşor mâna, apoi şi-o luă de pe pielea ei.
-Nu intenţionam să ţi-o spun. Cred că nici eu nu mi-am dat seama până nu ai intrat aici. Suspinul ei fu deopotrivă confuz şi nostalgic. Pur şi simplu nu înţeleg.
- Mă întreb de ce simţim amândoi că trebuie să înţe-legem, spuse el, pe jumătate sieşi.
Serena sări brusc în picioare şi începu să arunce în geantă lucruri de care considera că va avea nevoie.
-Merg pe plajă să fac snorkeling şi să văd peisajul, îl anunţă ea. Vrei să vii cu mine?
Nu îl auzi mişcându-se - nu făcu nici un sunet -, dar ştiu că se ridicase în picioare în spatele ei. Pentru

prima dată intr-un an, Serena simţi o uşoară panică de claustrofobie.
Justin îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu faţa către el. Ochii aceia, îşi zise el. Acea culoare impo-sibil de

intensă. Păru că nu trebuie decât să-i privească pentru ca dorinţa să se răspândească în el.
- Pace? întrebă el.
Ea observă cu uşurare că nu avea să se folosească de avantajul pe care i-l dăduse.
-Unde ar mai fi distracţia? răspunse Serena. Poţi veni cu mine dacă vrei, dar nu facem pace.
- Mi se par nişte termeni rezonabili, spuse el. Când o cuprinse cu braţul de talie, Serena îşi puse geanta între ei. Justin se uită la geantă, apoi la Serena. Nu e tocmai un obstacol.
-Oferta era pentru peisaj, îi reaminti ea. Accepţi sau renunţi.
-Să zicem. Cu o ezitare atât de firavă încât trecu ne-observată, Justin îşi coborî mâinile. Pentru moment.
Cum el acceptă acest lucru, Serena se întoarse şi des-chise uşa.
-Ai fost vreodată pe o ambarcaţiune cu fundul de sticlă?
-Nu.
-Iţi va plăcea la nebunie, promise ea, luându-l de mână.
Pielea ei era udă, caldă şi scânteia în lumina soarelui. Două bucăţi mici de material îi acopereau rotunjimile sânilor şi şoldurilor. Intinzându-şi picioarele pe pătură, Serena suspină satisfăcută.
- îmi place să mă gândesc la piraţi. Ea privi către apa ilbastră magnifică şi aproape că văzu steagul cu craniu şi >ase al piraţilor fluturând în briză. Munţi verzi şi înalţi ridicau împrejurul lor, ca şi cum ar fi plutit şi ei pe re. Acum trei sute de ani. Scuturându-şi părul ud,

îi zâmbi lui Justin. O perioadă insignifiantă dacă te gândeşti de cât timp se află insulele aici.
Câteva picături de apă sclipeau pe pielea lui întu-necată.
- Nu crezi că Barbă Neagră ar fi puţin supărat dacă ar vedea toate astea? întrebă el. Făcu un gest indicând oamenii care împestriţau nisipul alb al plajei şi se stro-peau cu apa de culoare turcoaz. Râsetele se ridicau în aer împreună cu parfumul loţiunii cu protecţie solară. Spre

deosebire de noi ceilalţi, nu cred că ar considera aceste plaje virgine.
Ea râse, revigorată şi înveselită de ora de snorkeling.
- Va găsi un alt loc. Piraţii se pricep la aşa ceva.
- Sună de parcă i-ai admira.
- E uşor să romanţăm după câteva secole. Serena se lăsă pe coate, bucurându-se să se usuce la soare. Şi presupun că am admirat întotdeauna oamenii care au trăit după propriile reguli.
- Cu orice preţ?
-Oh, eşti prea pragmatic. Serena îşi întoarse faţa după soare. Cerul era la fel de albastru ca apa şi fără nici un nor. E prea frumos aici ca să fii pragmatic. E la fel de multă barbarie şi cruzime în ziua de azi cum era acum trei sute de ani şi nici pe departe la fel de multă aventură. Mi-ar plăcea să călătoresc cu maşina timpului lui H.G. Wells.
Intrigat, Justin ridică pieptănul pe care ea îl aruncase şi începu să i-l treacă prin păr.
- Unde te-ai duce?
- în Britania lui Arthur, Grecia lui Platon, Roma lui Cezar. Oftă, găsind şi senzuală, şi liniştitoare senzaţia pe care i-o trezea Justin în timp ce îi pieptăna părul. Sute de alte locuri. Ar trebui să îl întâlnesc pe Rob Roy în Scoţia, altfel tatăl meu nu m-ar ierta niciodată. Mi-ar plăcea să fi văzut Vestul înainte să fie descoperit

de colonişti, dar apoi cred că m-aş fi aflat în prima caravană către Oregon. Râzând, îşi lăsă capul şi mai mult pe spate şi se uită la el. Ar fi meritat riscul de a fi scalpată de strămoşii tăi.
Justin îi cântări părul cu o mână.
- Ar fi fost o adevărată pradă.
- L-aş fi păstrat şi eu, admise Serena. Dar tu? întrebă ea. Nu ţi-ar plăcea să mergi cu câteva secole în urmă şi să joci cărţi intr-un bar din Tombstone?
- Cei din neamul comanş nu erau bine-veniţi acolo. întinzându-se pe spate, îi dădu la o parte părul umed de pe frunte.
- Din nou eşti pragmatic.

Privirea lui o susţinu pe a ei o clipă.
-Aş fi fost în ceata de războinici care ţi-ar fi atacat caravana.
-Da. Se uită din nou spre mare. Era o naivitate să uite cine şi ce era el, chiar şi pentru o clipă. Era diferit. Lucru care sporea atracţia. Presupun că aşa ai fi făcut. Noi am fi căutat noi frontiere, tu ai fi apărat ceea ce era deja al tău. Liniile devin înceţoşate şi te întrebi care dintre părţi a avut dreptate la început. Te simţi vreodată înşelat? se întrebă ea cu voce tare. De dreptul tău prin naştere?
Justin trase pieptănul încet prin păr. Pe măsură ce se usca, îi vedea toate variaţiile subtile de nuanţă care se îmbinau în auriul bogat.
- Prefer să îmi fac propria avere decât să mă gândesc la moşteniri.
Ea încuviinţă din cap, întrucât cuvintele îi exprimau cu exactitate propriile sentimente.
-Familia MacGregor a fost persecutată în Scoţia, lorţată să renunţe la nume, la blazon şi la pământuri. I >acă aş fi fost acolo, aş fi luptat. Acum este doar o poşte fascinantă. Râse încet, iar dispoziţia i se schimbă.

Una pe care tatăl meu o povesteşte mereu şi mereu, cu orice ocazie.
O copiliţă, fugind pe nisip de mama ei, ateriză asemenea unei mingi umflate în poala Serenei. Chicotind, îşi încolăci braţele în jurul gâtului Serenei şi se ţinu strâns, ca şi cum ar fi conspirat împreună.
- Oh, bună. Râzând, Serena îi răspunse la îmbrăţişare, apoi îi dădu capul pe spate cât să vadă ochii căprui plini de voioşie ai fetei. încerci să evadezi?
Fetiţa prinse în mână părul Serenei.
- Drăguţ.
- Ce copil isteţ, comentă ea, uitându-se peste umăr la Justin. Spre surprinderea ei, acesta o aşeză pe fetiţă la el în poală şi îi apăsa năsucul cu degetul.
- Şi tu eşti drăguţă.
Sub încă o cascadă de chicoteli, fetiţa îl sărută umed pe obraz.

înainte ca Serena să îşi revină din surprinderea stâr-nită de uşurinţa cu care acesta acceptase recunoştinţa umedă, o femeie într-un costum de baie negru se apro-pie de ei cu respiraţia tăiată.
- Roşie! Mama ţinea în mână o găletuşă şi o lopăţică de plastic şi obrajii i se îmbujorară. Oh, îmi cer scuze.
-Foarte drăguţ, spuse Roşie din nou, dându-i încă un sărut lui Justin. De data aceasta Serena începu să chicotească.
- Roşie! Exasperată, mama îi trecu o mână prin păr. Chiar îmi pare rău, repetă ea. Se năpusteşte asupra ori-cui. Nimeni nu e în siguranţă.
-Când fugi, ai mai mult timp să te joci odată ce ajungi la destinaţie, nu-i aşa, Roşie? Serena mângâie părul castaniu, zâmbindu-i liniştitor mamei. Cred că vă dă de furcă.
- Sunt epuizată, recunoscu femeia. Dar, sincer, îmi...
-Nu vă cereţi scuze. Cu blândeţe, Justin scutură nisi-pul de pe mâna fetiţei. E frumoasă.

Vădit satisfăcută, mama se relaxa, apoi îi întinse mâna fiicei sale.
- Mulţumesc. Aveţi copii?
Serenei îi luă o secundă până să îşi dea seama că li se adresa ca unui cuplu. înainte să reacţioneze, Justin răspundea deja.
- Nu încă. Presupun că ea nu e de vânzare.
Ridicând-o încet pe Roşie pe şold, femeia îl privi pe Justin.
-Nu, deşi sunt momente când sunt tentată să o închiriez. E o pacoste. Mulţumesc din nou. Nu toată lumea apreciază să fie atacată de o tornadă în vârstă de doi ani. Spune la revedere, Roşie.
- Pa! Roşie flutură mâna plinuţă peste umărul mamei sale înainte de a face un efort vitejesc de a se da jos din braţe. Serena auzea chicotele ascuţite şi încântate în timp ce mama şi fiica traversau plaja.
- Serios, Justin. Serena se scutură de nisipul pe care Roşie îl adusese cu ea. De ce i-ai spus femeii că încă nu avem copii?
- Pentru că nu avem.
- Ştii bine ce vreau să spun, începu ea.

- Acum cine este pragmatic? înainte ca Serena să apuce să răspundă, îşi încolăci braţele în jurul taliei ei şi o sărută pe umăr. în loc să se împotrivească, se sprijini pe el o clipă, bucurându-se de apropiere.
- Era drăguţă.
- Majoritatea copiilor sunt. O sărută pe celălalt umăr. Nu au pretenţii, nu au prejudecăţi şi au puţină teamă. In curând mama ei o va învăţa să nu stea de vorbă cu străini. Lucru necesar, dar mai degrabă trist.
Serena se trase la o parte ca să se poată întoarce să îl privească direct în faţă.
- Nu aş fi crezut că te gândeşti la copii.
Justin dădu să îi spună că momentul împărtăşit cu ea fetiţă de ei doi împreună îi trezise sentimente

pe care uitase că le are, ca nevoia de familie. O femeie lângă el, un copil care se întinde după un sărut. Apoi alungă gândul în timp ce Serena mai scutură nisipul. Era mai bine să păşească atent pe un teren necunoscut, îşi zise el.
- Şi eu am început la fel, spuse el în cele din urmă.
Ea îi observă ezitarea, dar propriile-i sentimente erau straniu de încâlcite.
- Eşti sigur? Zâmbind, îşi puse mâinile pe umerii lui.
- Destul.
- îţi voi spune ceva, rosti Serena solemn, apropiin- du-se de el.
-Da?
- Eu nu te găsesc drăguţ.
-Copiii au o perspectivă mai bună decât adulţii.
- Nu ai nici măcar o fire drăguţă, insistă ea, dar realiză că imboldul de a-l săruta era dificil de ignorat.
-Nici tu.
Mângâindu-i spatele, Justin aprofunda sărutul. Pleoapele coborâră, la fel şi ale ei, dar nici unul nu închise ochii. Ea simţi cum ceva din interiorul ei ieşea la suprafaţă în timp ce oasele îi deveneau moi, ceva mic şi vital care îi aparţinea ei şi în clipa următoare îi aparţinea lui. Serena i

se abandonă într-un sărut care purta mai multă promisiune decât pasiune.
- Nu am intenţionat niciodată, murmură ea.
- Doamne ajută. Brusc, mâna lui îi apucă strâns părul preţ de o clipă, deşi gura lui rămăsese moale peste a ei. Serena se trase. Ceva se schimbase. Nu exista o ex-plicaţie limpede, nu ştia ce era, dar ceva se schimbase. Trebuia să aducă lucrurile înapoi sub control până avea să descifreze misterul. îşi simţea trupul moale, slab şi străin.
-Ar fi mai bine să mergem, reuşi ea să bâiguie. Tre-buie să mai cumpăr câte ceva din oraş înainte să mă întorc pe vas.
-Timpul şi fluxul nu aşteaptă pe nimeni, spuse el.

- Cam asta e tot. Ridicându-se, scutură nisipul de pe salopetă înainte să o îmbrace peste costumul de baie.
- Nu vei avea întotdeauna această scuză. Justin stătea lângă ea, oprind mâinile care încheiau nasturii.
-Aşa e, spuse Serena, începând să îşi închidă din nou nasturii. Dar o am acum.
Fu nevoie de mult talent la şofat prin traficul din Charlotte Amalie, iar apoi de un strop de noroc pentru a găsi un loc de parcare. Străzile erau pline de taximetre, oameni, microbuze deschise cu acoperişuri în modele vesele. In tot acest timp Justin şi Serena rămaseră tăcuţi, ocupaţi fiecare cu propriile gânduri.
Ce se întâmplase, se întreba ea, în timpul acelui să-rut rapid, aproape prietenesc de pe plajă? De ce o lăsa-se simţindu-se ca de gelatină la interior, temătoare şi oarecum încântată? Poate avea ceva de-a face cu emo-ţia de a-l fi văzut pe Justin cu fetiţa. Era dificil să îţi imaginezi un bărbat ca el, un jucător rece şi nemilos, topit după o brunetă de zece kilograme cu mâini lipi-cioase şi sărate. Pur şi simplu nu crezuse că putea fi atât de drăgăstos. Putea fi şi faptul că, deşi crezuse doar că îl plăcea, Serena era acum convinsă de acest lucru. Dar precaut, adăugă ea, pentru a se linişti. Nu era niciodată înţelept să renunţe la precauţie în privinţa lui Justin. Şi acum că putea recunoaşte că îl plăcea şi se bucura de compania lui, călătoria era pe sfârşite. în zilele care mai rămăse-seră,

Serena avea să fie atât de ocupată cu turele şi cu sarcinile din cazinou, încât nu avea să îşi mai permită să petreacă nici măcar o oră cu el, darămite o zi întreagă. Tot restul călătoriei se vor afla pe mare, cazinoul fiind deschis şaisprezece ore pe zi.
Desigur, mai exista opţiunea de a accepta slujba pe care i-o oferise. încruntându-se uşor, Serena se uită pe reastră şi văzu o masă pe trotuarul din apropierea

magazinului Gucci, acoperită cu pălării din frunze de palmier. în ultimele două zile alungase intenţionat propunerea din mintea ei - mai întâi de ciudă, apoi pe considerentul că era mai bine să se gândească după ce s-ar fi despărţit o vreme. Atlantic City ar fi o aventură. Munca alături de Justin ar fi un risc. Poate cele două erau unul şi acelaşi lucru.
De ce îl îngrijora îndulcirea bruscă a atitudinii ei? se întrebă Justin. La urma urmei, acesta fusese unul dintre scopurile lui. O dorea, la fel cum o dorise în prima clipă când o văzuse. Totuşi, zilele în care avuseseră contact, certuri, râsete şi pasiune adăugaseră un nou aspect la ceea ce ar fi trebuit să rămână o dorinţă primară.
Nu mai era la fel de uşor să pună sentimentele lui contradictorii pe seama maşinaţiilor tatălui ei. In reali-tate, nu se gândise de zile întregi la ea ca la fiica lui Da-niel MacGregor. Parcând pe un loc liber, Justin decise că poate ar fi fost înţelept să reînceapă să o vadă astfel... cel puţin pentru moment.
- Alte brelocuri care cântă Fur Elise! întrebă el, oprind motorul.
în ciuda a ceea ce tocmai îşi spusese, Justin o trase mai aproape de el pentru a-i gusta din nou buzele.
- Nu mă repet niciodată, răspunse ea, dar nu se feri.
- Doar de data asta, murmură el, fă o excepţie.
Cu un mic hohot de râs, îl sărută mai apăsat până când amândoi uitară că se aflau într-o maşină parcată în mijlocul unui oraş aglomerat. „Diseară11, îşi zise ea, în timp ce

degetele îi urcau pe obrazul lui către păr. Venise timpul să nu se mai prefacă şi să ia ceea ce îşi dorea.
-Serena, spuse Justin, pe jumătate suspin, jumătate geamăt, îndepărtând-o.
-Ştiu. îşi lăsă pentru o clipă capul pe umărul lui. Părem destinaţi să ne aflăm în spaţii publice. Inspiră rapid şi sonor, apoi coborî din maşină. Având în

că am stat mult pe plajă, nu am timp de altceva decât de o rundă disciplinată de cumpărături.
Justin înconjură maşina până la ea şi îi luă mâna. Serena zâmbi, apoi privind dintr-o parte în alta strada îngustă şi aglomerată, remarcă:
-Ar trebui să pot cumpăra suvenirele şi băutura de care am nevoie de aici.
înainte să ajungă la destinaţie, o opri vitrina maga-zinului Cartier. Suspinul prelung exprimă apreciere şi dorinţă.
-Oare de ce o femeie inteligentă se trezeşte tânjind după nişte pietre strălucitoare? se întrebă ea cu voce tare.
- E firesc, nu-i aşa? Justin se apropie de ea, lăsându-şi privirea să hoinărească peste strălucirea diamantelor şi scânteierea smaraldelor. Majoritatea femeilor sunt atrase de diamante - la fel şi majoritatea bărbaţilor.
-Carbon presurizat, spuse ea, oftând din nou. Bucăţi de piatră scoase din peşteri. Cu secole în urmă le foloseam pe post de amulete pentru a alunga spiritele rele sau pentru a atrage norocul. Fenicienii au călătorit spre ţările baltice din Europa pentru chihlimbar. S-au purtat războaie pentru ele, s-au exploatat ţări... şi cumva asta le face şi mai atrăgătoare.
- Nu te răsfeţi niciodată?
Serena se întoarse cu spatele la vitrină şi îi zâmbi.
- Nu, astfel am ceva de aşteptat cu nerăbdare. Mi-am promis ca data viitoare când călătoresc să fie exclusiv pentru relaxare. Şi atunci mă voi desfăta, lucru care s-ar putea să facă o gaură serioasă în contul meu bancar. Deocamdată, zise ea, arătând spre magazinul de alături, trebuie să mai cumpăr nişte suvenire tradiţionale pentru câţiva veri şi o ladă de Chivas Regal.

Justin intră cu ea în magazin, unde Serena fu prin-
i imediat de febra cumpărăturilor, alegând şi cumpă-
i nd. în general nu îi plăcea la cumpărături, dar odată

intrată în horă, o făcea lată. Când Justin se îndepărtă, ea nu îi dădu atenţie, ocupată cu o varietate de feţe de masă brodate.
Cu suvenirele achiziţionate şi împachetate, Serena se îndreptă spre casa de marcat, unde erau expuse sticle de băutură, lichioruri şi vinuri. O privire rapidă spre ceasul de la mână îi confirmă că mai avea două ore până să trebuiască să se întoarcă pe vas.
- O ladă de Chivas de doisprezece ani.
- Două.
Auzindu-i vocea lui Justin, Serena întoarse capul.
- Oh, credeam că te-am pierdut.
-Ai găsit ce căutai?
-Chiar mai mult, recunoscu ea, făcând o grimasă. Mă voi urî pentru asta când va veni vremea să îmi fac bagajele.
Vânzătorul puse cele două cutii de whisky pe tejghea.
-A mea vreau să fie livrată pe vasul Celebration. Sco-ţând cartea de credit, aşteptă ca vânzătorul să completeze formularul.
-Şi a mea la fel, adăugă Justin, numărând încet bancnotele.
Serena cugetă la cutia lui de whisky în timp ce el dădea informaţiile necesare. Ciudat, se gândi ea, nu îl crezuse genul de băutor care să cumpere whisky cu lada. Nu bea niciodată când juca. Fusese unul dintre primele lucruri pe care le observase la el. Pe tot parcursul croazierei, îl văzuse o singură dată cu o băutură în mână, în timpul picnicului din Nassau. Decise că probabil o cumpăra în loc de suvenire, dar părea ciudat să cumpere atâta sticle dintr-o singură marcă. După ce semnă chitanţa, Serena o puse în geantă.
-Presupun că asta e tot. Luându-l de mână, porni către ieşire. E ciudat că amândoi am cumpărat aceeaşi marcă de whisky.

- Nu şi dacă te gândeşti că am cumpărat-o pentru aceeaşi persoană, spuse el cu blândeţe.
Cu un zâmbet nedumerit, Serena ridică privirea spre el.
- Aceeaşi persoană?
-Tatăl tău nu bea nimic altceva.
-De unde ştii... Nedumerită, clătină din cap. De ce i-ai cumpăra tatălui meu o ladă de whisky?
- Pentru că m-a rugat. O ghidă pe lângă un grup de adolescenţi.
-Te-a rugat? împiedicată de un alt val de cumpără-tori, Serena trebui să aştepte pentru a putea trece de ei. Cum adică te-a rugat?
-Nu am văzut niciodată ca Daniel să facă ceva fără motiv.
Justin o luă de braţ şi o conduse pe partea cea-laltă a străzii, în timp ce ea se uita la el, nu la maşini. O ladă de whisky părea un motiv foarte rezonabil la acea vreme.
„Daniel?" se miră Serena, observând firescul cu care folosise numele mic al tatălui ei. Preţ de o clipă gându-rile ei se concentrară pe asta, până când alte întrebări incomode şi fără răspuns începură să iasă la suprafaţă. Ignorând mulţimea de pietoni, se opri în loc în mijlocul trotuarului.
-Justin, ai face bine să îmi spui exact despre ce este vorba.
- Este vorba despre a-i cumpăra tatălui tău o ladă de whisky pentru amabilitatea de a-mi rezerva sejurul pe Celebration.
- Faci o confuzie. Tatăl meu nu e agent de turism.
Justin râse la fel de zgomotos ca atunci când îi aflase numele de familie.
-Nu, Daniel este multe lucruri, dar nu agent de tu- ism. Hai să mergem şi să ne aşezăm.

- Nu vreau să mă aşez. îşi smuci braţul în timp ce el o conducea spre o curte răcoroasă. Vreau să ştiu de ce naiba ar avea tatăl meu de-a face cu aranjarea vacanţei tale.
-Cred că se gândea mai degrabă la aranjarea vieţii mele.
Găsind o masă liberă, Justin o împinse pe un sca-un. Şi a vieţii tale, adăugă el, aşezându-se.

Serena simţea mirosul delicateselor proaspete de la patiseria de vizavi de ei, auzea sporovăială din mica librărie de alături. întrucât îi veni brusc să lovească ceva, Serena îşi încrucişă braţele pe masă.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- L-am cunoscut pe tatăl tău în urmă cu vreo zece ani.

Calm, Justin scoase un trabuc şi îl aprinse. Serena reacţiona exact aşa cum se aşteptase. Previzibilitatea atenuă tensiunea cu care se luptase încă din acel moment de pe plajă când simţise că ceva îi scăpa. Am mers la Hyannis Port cu o propunere de afaceri, începu Justin. Am jucat pocher şi de atunci am tot făcut afaceri împreună. Ai o familie foarte interesantă.

Serena nu spuse nimic, dar degetele i se încleştară mai tare.

-Mi-au devenit destul de dragi pe parcursul anilor, continuă el pe acelaşi ton. Tu erai întotdeauna la şcoală când mergeam în vizită, dar am auzit destul de multe despre... Rena. Alan îţi admiră mintea, Câine, croşeul de dreapta.

Deşi privirea ei ardea, Justin nu îşi putu stă-pâni un zâmbet. Tatăl tău aproape ţi-a ridicat o statuie când ai absolvit Smith cu doi ani mai devreme.

Serena îşi reprimă impulsul de a înjura şi de urla. Bărbatul acesta făcuse parte din viaţa ei de zece ani fără ştiinţa sau acordul ei.

-Ai ştiut, începu ea pe un ton grav şi furios. Ai ştiut cine sunt în tot acest timp şi nu ai spus nimic. Te-ai jucat cu mine când trebuia doar să explici...

-Aşteaptă o clipă. Când dădu să plec~ —J braţ cu putere. Nu am ştiut că dealeru

pe nume Serena era fiica lui Daniel MacGregor, Rena, luceafărul despre care auzisem în ultimii zece ani.

Ea se îmbujora, furioasă şi jenată în acelaşi timp. Mare parte a vieţii ei considerase laudele tatălui său pe cât de adorabile, pe atât de amuzante. Acum se dove-deau a fi o palmă rece peste faţă.

-Nu ştiu ce jocuri faci...

-Jocul lui Daniel, o întrerupse Justin din nou. Abia în ziua aceea pe plajă, când strigai la mine despre cum familia MacGregor nu se lasă intimidată, mi-am dat seama cine erai şi de ce Daniel a insistat atât de mult să fac această călătorie.
Aducându-şi aminte de expresia autentică de şoc de pe faţa lui, Serena se relaxă puţin.
-Ţi-a trimis biletele şi nu ţi-a spus că lucrez pe vas?
- Tu ce crezi? replică Justin, stingând trabucul într-o scrumieră de plastic, cu privirea aţintită asupra ei. Când ţi-am aflat numele întreg, mi-am dat seama că am fost manevrat de un expert. Rânji, amuzat din nou. Recunosc că mi-a creat câteva clipe de disconfort.
-Disconfort, repetă Serena, deloc amuzată. Scurta conversaţie telefonică avută cu tatăl ei i se derula din nou în minte. O trăsese de limbă, realiză ea, curios dacă micul lui tertip dăduse roade. Am să îl omor, spuse ea încet.
Ochii ei, întunecaţi de o furie abia ţinută sub control, se îndreptară din nou spre Justin. De îndată ce termin cu tine. Făcu o pauză, căci simţi din nou nevoia să strige. Ai fi putut să-mi spui în urmă cu zile!
-Aş fi putut, admise Justin. Dar gândindu-mă că re-acţia ta avea să fie exact aceasta, am ales să nu o fac.
-Ai ales, spuse ea printre dinţi. Tatăl meu a ales. Oh, ce egoişti minunaţi sunteţi voi, bărbaţii! Poate că nu v-aţi dat seama, dar şi eu mă aflu la mijloc. Mânia îi mundă chipul. Credeai că o se te culci cu mine ca să te izbuni pentru acele clipe de disconfort?

-Ştii bine că nu e aşa. Justin vorbea atât de blând, încât Serena trebui să îşi stăpânească o nouă ieşire. În-tâmplător, îmi era greu să îmi amintesc a cui fiică erai de fiecare dată când te atingeam.
- Să-ţi spun eu ce ştiu, spuse ea cu aceeaşi voce peri-culos de gravă. Voi doi vă meritaţi unul pe celălalt. Sun-teţi amândoi nişte naivi aroganţi, fanfaroni şi autoritari. Ce drept aveţi să vă amestecaţi astfel în viaţa mea?
-Tatăl tău a instigat intruziunea, îi explică Justin calm. Restul a fost strict personal. Dacă vrei să-l omori pe

diavolul bătrân, e treaba ta, dar nu îţi înfige ghearele în mine.
-Nu am nevoie de permisiunea ta să îl omor! răspunse ea, ridicând vocea suficient cât să întoarcă nişte capete.
- Cred că tocmai am spus asta.
Se ridică în picioare, căutând în van ceva cu care să arunce spre el. întrucât era fizic imposibil să îl ridice pe el şi să îl azvârle prin vitrina de sticlă a librăriei, rămase în picioare fierbând de furie.
- Mă tem că îmi lipseşte simţul umorului pe care-l ai tu, reuşi ea să spună după o clipă. Eu consider că ceea ce a făcut tata este insultător şi înjositor. Cu toată demnitatea de care mai dispunea, Serena se întinse după sacoşe. Aş aprecia dacă ai sta departe de mine restul călătoriei. Mă tem că îmi este extrem de greu să mă abţin să nu te arunc peste bord.
- Bine. Dacă promiţi să mă anunţi peste două săptămâni dacă accepţi postul din Atlantic City, adăugă Jus-tin înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Când ochii ei se măriră şi deschise gura pentru a mai revărsa un val de ocări, el ridică o mână. Oh, nu. înţelegerea cade dacă îmi răspunzi acum. Două săptămâni.
Serena încuviinţă rece din cap.
-Vei primi acelaşi răspuns atunci, dar pot amâna. La revedere, Justin.

- Serena!
Furioasă, se întoarse şi îi aruncă o privire mânioasă. - Transmite-i salutările mele lui Daniel înainte să îl omori.
capitolul 6
Primul lucru pe care Serena îl observă pe drumul dinspre aeroport fură copacii. Trecuse ceva vreme de când nu mai văzuse stejari, arţari şi pini atinşi de toamnă. Era începutul lunii septembrie, dar toamna se simţea deja în aer, cu toată forţa şi toate culorile sale. Chiar şi în timp ce admira peisajul, Serena fierbea de mânie.
Dacă nu i s-ar fi întipărit ideea că trebuia să termine ceea ce începuse, ar fi luat primul avion din St. Thomas după mărturisirea lui Justin. în schimb, îşi văzuse de sarcinile ei

cu zâmbetul pe buze şi mânia clocotindu-i în sânge. In loc să se calmeze între timp, Serena devenise şi mai furioasă şi mai frustrată, simţindu-se şi mai folosită. Poate pentru că Justin respectase partea lui de înţelegere şi nu se apropiase de ea pe tot restul călătoriei, mânia Serenei se concentră în totalitate asupra unui singur bărbat: Daniel MacGregor.
-Oh, are să îţi pară rău, mormăi ea, făcându-l pe şo-ferul de taxi să arunce o privire în oglinda retrovizoare.
„O doamnă arătoasă11, îşi zise el. „Nebună de legat.11
Porni pe drumul lin din Nantucket Sound în linişte totală. Faptul că zări casa îi distrase Serenei atenţia de la planurile de răzbunare. Piatra cenuşie strălucea cu bucăţele minuscule de mică în soarele după-amiezii târzii. Fusese construită pe gustul lui Daniel şi, cu cele două turnuri 'emene, semăna cât se putea de mult cu un castel. Avea i Icoane mari de piatră, sculptate masiv, şi ferestre înal- cu multe ochiuri. Un strat luxuriant de flori se revărsa

în semicerc în faţă - în locul şanţului cu apă pe care ta-] tăi său l-ar fi preferat, îşi spusese Serena dintotdeauna.
De la structura principală porneau două clădiri mai mici de piatră. Una era un garaj pentru zece maşini, care era doar pe jumătate plin de când Alan şi Câine se mutaseră. Cealaltă adăpostea o piscină încălzită. Chiar dacă prefera stilul arhitectural primitiv, Daniel aprecia confortul.
Taxiul opri în faţa treptelor de granit, întrerupând-o pe Serena din studierea casei în care crescuse. Lăsând cele două valize şi whisky-ul pe seama şoferului, îşi adună pachetele felurite achiziţionate în sesiunile de cumpărături şi o luă în sus pe scări.
Respectând un vechi obicei, se uită la uşa masivă de stejar, unde blazonul familiei era sculptat în inelul de alamă. Sub capul de leu încoronat era scris mottoul scoţian care, în traducere, însemna „Sunt neam de rege“. Ca întotdeauna, citindu-1, zâmbi. Tatăl său insistase ca ei să înveţe să îl rostească în scoţiană, cu riscul de a nu învăţa nimic altceva pe lume.

-Pune-le acolo, mulţumesc. Zâmbind încă, Serena plăti şoferul, apoi se întoarse să bată la uşă cu inelul care purta blazonul familiei. Avea să reverbereze în toată | casa, îşi zise ea, asemenea sunetului unui obuz de tun care se apropie.
Uşa fu deschisă larg, graţie balamalelor ei bine unse, de o femeie scundă cu părul cărunt şi trăsături ascuţite. Rămase cu gura căscată, ceea ce-i accentuă bărbia ascuţită.
- Domnişoară Renal
- Lily. Serena o îmbrăţişă cu toată exuberanţa tinereţii pe femeia mică şi osoasă.
Pe lângă sarcinile de menajeră, Lily fusese mamă surogat ori de câte ori Anna fusese ocupată la spital. Se ocupase de cei trei copii năzdrăvani ca o expertă, oblo-jind răni şi lăsând certurile să se rezo'"" 1 '

-Ţi-a fost dor de mine? întrebă Serena, strângând-o pe Lily o ultimă dată, înainte să se desprindă de ea.
-Nici nu am observat că ai lipsit. Lily îi zâmbi cald. Unde ţi-e bronzul?
- In imaginaţia mea.
- Lily, nu s-a auzit cumva uşa? Ţinând în mână un ac, Anna MacGregor scoase capul din spatele unei uşi de pe coridorul cel lung. Renal înaintă cu braţele întinse. Serena se repezi să o îmbrăţişeze.
Anna era moale şi puternică. Ambele senzaţii străbătură trupul Serenei, împreună cu sute de amintiri. Inspiră adânc, inhalând parfumul de flori de măr pe care mama sa îl folosea de când o ştia.
- Bine ai venit acasă, draga mea! Nu te aşteptam până mâine.
-Am luat un avion mai devreme.
Serena se dădu înapoi, înclinând capul pentru a stu-dia chipul mamei sale. Pielea încă-i era catifelată, cu doar câteva riduri fine care să îi trădeze vârsta. Chipul Annei avea o delicateţe tinerească pe care Serena credea că nu avea să o piardă niciodată.
Privirea îi era calmă, reflectând firea care refuzase să se schimbe de-a lungul anilor petrecuţi în săli de ope-raţii,

înconjurată de moarte. Părul care se unduia uşor avea o nuanţă de un castaniu bogat cu irizaţii cărunte.
-Mamă! Serena îşi apăsă din nou obrazul de al ma-mei sale. Cum faci să rămâi atât de frumoasă?
- Tatăl tău insistă.
Râzând, Serena se dădu înapoi, prinzând mâna talentată şi puternică a mamei sale.
- Ce bine e să fiu acasă!
- Arăţi minunat, Rena. Anna o studie cu un amestec uşor de mândrie maternă şi profesionalism. Nu e nimic mai bun pentru ten decât aerul umed al mării. Lily, spu- ue-i, te rog, bucătarului că s-a întors domnişoara Rena;
>m lua cina de bun venit cu o zi mai devreme. Vreau

să îmi povesteşti despre călătoriile tale, continuă ea, întorcându-se spre fiica ei. Dar dacă nu te duci mai întâi sus să îţi vezi tatăl, nu o să mai scăpăm de gura lui.
Brusc, Serena îşi aminti misiunea ei. Anna văzu cum i se îngustară ochii şi, recunoscând semnul, ridică din sprâncene.
- Oh, chiar am de gând să merg sus să-l văd.
- Vrei să îmi spui ceva?
- După aceea. Serena inspiră adânc. Va avea nevoie de asistenţă medicală când termin cu el.
- înţeleg. Ştiind că nu trebuia să se îndoiască de fiica ei, Anna zâmbi tăcut. Voi fi în salon. Vom sta de poveşti când termini de urlat la tatăl tău.
- Nu va dura mult, mormăi Serena şi porni în sus pe treptele late şi curbate.
La primul cot al scării, se uită în lungul coridorului din stânga ei. Aici dormeau membrii familiei, iar ca-mera Serenei din copilărie era a treia pe partea stângă. Aripa casei era un labirint de răsuciri, cotituri şi colţuri umbrite. îşi amintea cum fratele ei, Câine, se ascundea în spatele unei urne înalte de un metru, sărind de acolo şi speriind-o de moarte.
Serena îl fugărise aproape o jumătate de oră, până când furia ei fusese înfrântă de simpla bucurie a urmă-ririi. O lăsase să îl prindă în cele din urmă, pe peluza de est, unde

o aruncase la pământ să se lupte până când nu mai putuse de râs. Câţi ani avea? se întrebă Serena. Opt, nouă? Câine avea în jur de 11 sau 12. Brusc, i se făcu dureros de dor de el.
Şi Alan, medită ea, continuând să urce. O protejase întotdeauna cu nonşalanţă. Poate pentru că era cu şase ani mai mare decât ea, nu îşi permisesem să se lupte corp la corp aşa cum făceau ea şi Câine. In copilărie, Alan era scrupulos de sincer, în vreme ce Câine folosea adevărul în favoarea lui. Nu minţea niciodată, îşi aminti Serena cu un zâmbet uş

cu pricepere. Şi totuşi, în felul lui propriu, Alan întor-sese întotdeauna lucrurile în favoarea sa. Decise că era o trăsătură fundamentală a familiei MacGregor. Uitäm du-se la scara îngustă care duce spre camera din turn, Serena jură că exista un MacGregor căruia avea să îi pară rău din cauza asta.
Daniel stătea rezemat pe spate în scaunul lui, ascul-tând vocea precisă şi plictisitoare de la capătul celălalt al firului. Bancheri, îşi zise el răutăcios. Era un blestem să aibă de-a face cu ei. Nici măcar deţinerea de acţiuni majoritare într-o bancă nu îl proteja de ei.
- Dă-le o prelungire de treizeci de zile pentru împrumut, spuse el în final. Da, cunosc cifrele, tocmai mi le-ai spus. „Netotule“, adăugă doar pentru sine. Nerăbdător, bătea darabana în masă. De ce oare nu vedeau bancherii dincolo de doi plus doi? Treizeci de zile, repetă el. Cu dobânda de penalizare standard. Auzi bătaia puternică în uşă şi fu pe punctul să alunge intrusul, când uşa se deschise larg. Iritarea fu alungată imediat de plăcere. Fă cum îţi spun, lătră el în telefon şi trânti receptorul. Rena!
înainte să apuce să se ridice din scaun, ea înaintă către el. Proţăpindu-se în faţa biroului, îl izbi cu palmele blatul şi se aplecă spre el.
-Ţap bătrân!
Aranjându-şi spatele mătăhălos în scaun, Daniel îşi drese glasul. Ciorba dăduse în foc, concluziona el.

- Şi tu arăţi bine.
-Cum îndrăzneşti? Rosti cuvintele cu pauză - sem-nalul următor al pericolului. Cum îndrăzneşti să mă fluturi în faţa lui Justin Blade ca pe o bucată de carne de primă clasă?
-Carne? Daniel o privi neîncrezător. Fată drăguţă, îşi zise el cu mândrie. O adevărată MacGregor. Nu ştiu despre ce vorbeşti, continuă el. Aşadar, l-ai întâlnit pe Iustin Blade. Minunat băiat.

Ea scoase un sunet din adâncul gâtului.
- Mi-ai întins o cursă. Ţi-ai elaborat planul chiar aici în încăperea asta, ca un rege nebun care are o fiică în plus. De ce nu ai scris direct un contract? întrebă Serena ridicând vocea. Nu mă aştept la mai puţin din partea ta. „Daniel Duncan MacGregor, prin prezenta îmi dau uni-ca fiică lui Justin Blade, în schimbul unei lăzi de whisky de 12 ani.“ Bătu cu palma în lemnul roşiatic. Ai fi putut pune chiar clauze pentru numărul de progenituri pe care te aşteptai să le port în numele familiei. Mă mir că nu i-ai oferit zestre!
-Ascultă-mă, fetiţo...
- Nu mă lua cu fetiţo. Ocoli biroul şi îi roti scaunul ca să ajungă cu faţa spre ea. A fost josnic. Nu am fost atât de umilită în toată viaţa mea!
- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Am convins un prieten să meargă într-o croazieră relaxantă.
-Nu încerca să te fofilezi. îi puse un deget subţire în coşul pieptului masiv. L-ai trimis pe vasul meu, sperând că vom da unul peste altul de destule ori cât să merite investiţia ta.
- Puteai să nu îl întâlneşti deloc! tună el. E o barcă mare.
-Vas! strigă ea. E un vas mare şi un cazinou mic. Ştiai al naibii de bine că sorţii erau în favoarea ta.
-Şi ce-i rău în asta? răcni el din toţi rărunchii. Ai întâlnit un tânăr prieten de-al meu. Ai întâlnit sute de prieteni de-ai mei.
Se auzi din nou sunetul din gât. De data aceasta, Se-rena se răsuci pe călcâie. Pe peretele dinspre est era o

bibliotecă imensă. Călcând apăsat, Serena se îndreptă într-acolo şi scoase un volum intitulat Convenţia constituţională. îl deschise, dezvăluind golul din mijloc unde erau ascunse şase trabucuri. Privindu-şi tatăl, le scoase şi le rupse în jumătate.

- Rena! spuse el cu groază tăcută.

- E al doilea lucru mai aproape de otravă, îi spuse ea, scuturându-şi degetele.

Cu mâna la inimă, Daniel se ridică. Trăsăturile pro-nunţate ale feţei erau învăluite de tristeţe.

- Este o zi neagră atunci când fiica îşi trădează propriul tată.

-Trădează! strigă ea, îndreptându-se din nou spre el. Ai tupeul, impertinenţa totală, de a-mi vorbi despre trădare? Punându-şi mâinile în şolduri, se uită la el cu furie. Nu ştiu ce părere are Justin, dar îţi pot spune că eu mă simt insultată de această schemă a ta.

Daniel se supără, dar observă că îl pomenise pe Jus-tin cu numele mic. Poate lucrurile nu stăteau aşa de rău precum părea.

-Astea sunt mulţumirile pe care le primesc pentru că îmi pasă de fericirea fiicei mele. Nimic nu e mai ascuţit ca limba unui copil nerecunoscător.

- Cuţitul măcelarului la care mă gândeam eu este.

-Ai spus otravă, îi reaminti el.

- Sunt flexibilă. Apoi schiţă un zâmbet. Ei bine, ca să nu crezi că banii tăi s-au dus în zadar, presupun că ar trebui să îţi spun ce am decis în privinţa lui Justin.

- Ei bine... Daniel se întoarse la biroul său, gândin- duse că avea să fie mai rezonabilă acum după ce strigase şi îşi vărsase furia. Păcat de trabucuri, totuşi. E un băiat bun, isteţ, integru, mândru. îşi împreună mâinile peste stomac, pregătit să fie mărinimos şi iertător.

- Oh, da, sunt de acord, spuse ea pe ton melodios. Este şi foarte, foarte atrăgător.

Daniel zâmbi satisfăcut.

- Ştiam că eşti fată deşteaptă, Rena. Am avut un sentiment puternic în legătură cu tine şi Justin de ceva vreme deja.
-Atunci vei fi bucuros să afli că am decis să devin amanta lui.

-Nu pot... Daniel se opri, confuz, apoi uimit şi mai apoi revoltat. Nici să nu te gândeşti! Ziua în care fiica mea se duce să fie... să fie întreţinută este ziua în care scot cureaua la ea pentru prima dată! Da, cureaua, Sem-na MacGregor, chiar la o femeie în toată firea.
-Ah, deci acum sunt o femeie în toată firea, nu-i aşa? în timpul ameninţărilor lui, ea îl privi lung şi aspru. Ţine minte lucrul acesta, o femeie în toată firea decide cu cine se căsătoreşte, când se căsătoreşte şi dacă se căsătoreşte. O femeie în toată firea nu are nevoie de tatăl ei să aranjeze întâlniri pe nevăzute extrem de complicate.
încruntându-se, el îi studie chipul.
- Deci, nu te gândeşti să îi devii amantă?
Serena îi aruncă o privire arogantă.
- Dacă aleg un iubit, aleg unul, dar nu voi fi amanta nimănui.
Daniel simţi un fior de mândrie, pe lângă tresărirea de disconfort. îi trebui doar o secundă să se concentreze pe mândrie. Daniel începu să se joace cu un set de pix şi creion de aur pe masă.
-Nu ai uitat de whisky-ul meu?
Serena încercă să se uite din nou urât la el, dar licărirea din ochii lui o dezarmă.
- Ce whisky?
-Of, Rena!
Apropiindu-se de el, Serena îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.
-Nu te iert, murmură ea. Mă prefac doar că te iert. Şi să ştii că nu mi-a fost deloc dor de tine. îl sărută pe obraz.
- întotdeauna ai fost o odraslă lipsită de respect, spuse el, îmbrăţişând-o cu putere.
Când Serena coborî în salon, îşi găsi mama aşezată în fotoliul preferat, cu goblenul cu model cu trandafiri,

lucrând la cel mai recent proiect de broderie a! ei. Pe măsuţa din lemn de trandafir b

serviciu de ceai elegant din porţelan, pictat cu violete mărunte. Privind scena, Serena se miră din nou că o femeie atât de fericită cu treburi casnice mărunte putea să fie un chirurg devotat şi extraordinar. Mâinile care creau modelul fragil cu ac şi aţă aveau să mânuiască bisturiul luni.

- Oh, bine. Anna ridică privirea când intră Serena. Mă gândeam că am calculat bine când am comandat ceaiul. Mai pune un lemn pe foc, draga mea, apoi haide şi povesteşte-mi.

In timp ce Serena făcea ce îi spusese, Anna puse lu-crul de mână pe masa alăturată. Serena privi cum se aprinde bucata de stejar, apoi respiră adânc. Până în acel moment nu realizase cât de mult îi lipsise mirosul de lemn ars.

- Şi o baie în cadă, spuse ea cu voce tare. Zâmbind, se întoarse spre mama ei. Nu e ciudat că abia acum realizez ce lux ar fi să mă cufund într-o cadă atât cât îmi doresc? După douăsprezece luni de stat într-o găleată care se voia a fi cabină de duş!

-Şi te-ai bucurat de fiecare minut.

Râzând, Serena se aşează pe un taburet la picioarele Annei.

- Mă cunoşti atât de bine. A fost muncă multă şi multă distracţie. Dar mă bucur că rn-am întors. Primi ceaşca şi farfurioara pe care i le întindea Anna. Mamă, ştiu că nu aş fi întâlnit niciodată atâţia oameni, atâtea feluri diferite de oameni în viaţa mea dacă nu aş fi făcut-o.

- Scrisorile tale erau mereu pline de aceste detalii. Ar trebui să le citeşti într-o zi, să rememorezi totul. Anna îşi încolăci picioarele şi chicoti. Nu îţi imaginezi cât de greu a fost să îl conving pe tatăl tău să renunţe să pornească în croazieră pe ocean.

-Când va înceta să îşi facă griji? întrebă Serena.

-Niciodată. Face parte din felul în care îşi manifestă dragostea.

-Ştiu. Serena sorbi din ceai cu un oftat. Dacă s-ar relaxa şi m-ar lăsa să îmi văd de viaţă aşa cum vreau...
- De ce nu-mi spui ce părere ţi-a făcut Justin. Când Serena se uită fix la ea, Anna zâmbi doar. Nu, nu am avut nici cea mai vagă idee ce plănuia tatăl tău. A fost înţelept şi nu mi-a spus. Dar... discuţia ta cu el s-a auzit foarte bine.
- Iţi vine să crezi? Indignată din nou, Serena se ridică, ţinând ceaşca în mână. L-a prostit pe Justin să meargă în croazieră, sperând să mă întorc acasă îndrăgostită. Nu am mai fost niciodată atât de furioasă, atât de jenată.
- Cum a reacţionat Justin?
Serena o privi dispreţuitor.
- Cred că i s-a părut foarte amuzantă toată povestea, după şocul iniţial. Nu a ştiut cine sunt până în clipa când ne-am certat pe plajă intr-o zi şi mi-am spus numele complet.
„S-au certat pe plajă", medită Anna. Sorbi din ceai pentru a-şi ascunde zâmbetul.
-înţeleg. Tatăl tău are o părere foarte bună despre el, Rena. Şi eu la fel. Presupun că Daniel nu a rezistat tentaţiei.
- E atât de enervant!
- Cine?
-Justin - amândoi, adăugă ea, lăsând ceaşca jos cu zgomot. Nu mi-a spus până când excursia era pe sfârşite şi a făcut-o în cel mai indiferent mod cu putinţă. Chiar îmi venea să... Intrerupându-se, se întoarse să se uite la foc.
- Iţi venea să...? întrebă Anna cu blândeţe.
-E foarte atrăgător, murmură Serena. Presupun că are ceva de-a face cu expresia neîndurătoare şi farmecul acela dat naibii care te prinde.
înţeleaptă, Anna rămase tăcută, speculând.
-Chiar şi când mă înfuria răscolea în mine sentimente care mai bine ar f: c ‘ K

simţit niciodată asemenea pasiune. Nu sunt sigură că am dorit vreodată. întorcându-se, o zări pe mama ei privind-o cu calm. Am petrecut ultima zi împreună în St. Thomas. M-aş fi culcat cu el în seara aceea - până mi-a spus de schema tatei.

- Cum te simţi acum?
Serena coborî privirea spre mâini, apoi expiră lung.
-încă îl doresc. Nu ştiu dacă e mai mult de-atât. Cum ar putea fi când ne ştim de mai puţin de două săptămâni?
- Rena, chiar ai atât de puţină încredere în instinc-tul tău?
încruntată, Serena ridică din nou privirea spre mama ei.
-De ce ar avea nevoie sentimentele un anumit model temporal? Sunt la fel de individuale ca oamenii cărora le aparţin. Când l-am întâlnit pe tatăl tău mi s-a părut un bivol încrezut şi cu gura mare. Răspunzând chicotelor apreciative ale Serenei, Anna zâmbi ştren-găreşte. Sigur că aşa era. Dar m-am îndrăgostit de el oricum. Două luni mai târziu locuiam împreună şi ne-am căsătorit înainte să împlinim anul. Zâmbi pieziş observând şocul evident de pe chipul fiicei sale. Pasiunea şi sexul înainte de căsătorie nu sunt proprie-tatea exclusivă a generaţiei tale, iubito. Daniel voia să se căsătorească; eu eram hotărâtă să termin întâi medicina. Singurul lucru asupra căruia ne-am pus de acord a fost că nu puteam şi nu voiam să trăim unul fără celălalt.
Serena reflectă la cele spuse de mama sa în vreme ce focul trosnea violent în spatele ei.
- Cum ai ştiut că este dragoste şi nu doar dorinţă?
-Dintre toţi copiii mei, tu ai pus întotdeauna cele mai dificile întrebări. Aplecându-se spre ea, Anna îşi luă fiica de mâini. Nu sunt sigură că le poţi separa atunci când vine vorba despre o femeie şi un bărbat. Poţi

simţi una fără cealaltă, dar nu atunci când este dragoste adevărată, nu când este dorinţă adevărată. Pasiunea care vine repede şi apoi se stinge în timp este numai un ecou. Nu are substanţă, e doar un rezultat. Crezi că te-ai îndrăgostit de Justin sau îţi e teamă că aşa este?
Serena deschise gura, o închise, apoi încercă din nou.
- Ambele.
Anna o strânse pe Serena de mâini.
- Nu-i spune tatălui tău; ar fi mult prea satisfăcut de sine.

Această remarcă îi smulse încă un râset reticent Sere- nei, apoi Anna se lăsă din nou pe spate.
- Ce ai de gând să faci în privinţa asta?
-Nu m-am gândit la asta. Mai degrabă, am refuzat să mă gândesc la asta. îşi ridică genunchii şi îşi sprijini bărbia pe ei. Presupun că am ştiut că va trebui să îl văd din nou. Mi-a oferit o slujbă.
-Aşa?
Serena îşi mişcă agitată umerii pe măsură ce în min-tea ei începură să se perinde tot felul de idei.
-Să administrez un cazinou în Atlantic City. Este o coincidenţă, pentru că decisesem să mă consult cu tata despre posibilitatea de a-mi deschide propriul hotel cazinou.
- Dacă Justin ţi-a oferit un astfel de post înseamnă că are multă încredere în abilităţile tale.
-Mi-am dezvoltat un talent de a trata cu oamenii, spuse Serena concentrată.
- L-ai dezvoltat când aveai doi ani, îi spuse mama sa.
-Am simţul afacerii, continuă Serena cu o urmă de zâmbet pe buze. In anul care a trecut am învăţat mai mult decât să fac cărţile. In esenţă, Celebration este unul dintre cele mai bine conduse hoteluri pe care le-am văzut şi, deşi cazinoul este mic, toate fundamentele sunt acolo. Nu a existat nici o părticică ne ■ m> *3 nu i; în<-'v-at

pe dinafară. Rămase din nou tăcută, iar zâmbetul i se lărgi pe faţă.
Anna recunoscu privirea.
- Ce complotezi, Rena?
-Mă gândesc să fac un pariu, răspunse ea. Câştig, pierd sau remizez.
După ce-i dădu bacşiş valetului, Justin se dezbrăcă şi se duse la duş. Menajera avea să se ocupe de despachetatul bagajelor dimineaţă, iar cazinoul putea funcţiona încă o noapte fără atenţia lui. Pentru moment, avea să ia cina în apartament în timp ce dădea telefoanele necesare pentru celelalte proprietăţi ale lui. Cu puţin noroc, nu existau probleme care să nu poată fi rezolvate de la distanţă. Avea altele pe cap.

Ajustă robinetul duşului pentru ca apa să curgă în jeturi pulsante. „Serena a ajuns deja acasă“, îşi zise el. Şi, dacă o cunoştea, Daniel plătea deja preţul. Un rânjet apăru rapid şi firesc pe chipul lui Justin. Ar fi dat orice să poată auzi întâlnirea dintre cei doi. Aproape că ar fi compensat ultimele două zile lungi, plictisitoare şi frus- trante la bordul vasului Celebration.
Lui Justin îi fusese mai greu decât îşi imaginase să îşi respecte partea lui de înţelegere. Gândul că Serena se afla în apropierea lui - împărţind cărţi în smochingul elegant, dormind în patul acela îngust îmbrăcată doar în neglijeul transparent de mătase - aproape îl înnebu-nise. Dar se ţinuse departe de ea pentru că înţelegerea era înţelegere - şi pentru că recunoscuse că sub furia ei se ascundea o stânjeneală puternică, care va dispărea doar cu timpul. Cele două săptămâni pe care i le dăduse aveau să o îmbuneze pentru negocierile următoare.
Chiar dacă îi refuza oferta, aşa cum se aştepta iniţial să facă, Justin nu intenţiona să lase lucrurile aşa. Calculase că o putea ademeni în Atlantic City dacă era

necesar şi, odată ajunsă acolo, ar fi avut un avantaj asu-pra ei. Opri duşul şi se întinse după prosop.
Avea nevoie de un manager ager la parter. Avea ne-voie de o femeie la etaj. Serena era singura care putea îndeplini ambele cerinţe. Cu prosopul prins în jurul ta-liei, Justin intră în dormitor.
Era spaţios şi sofisticat, ca tot restul apartamentului. Covorul de sub picioarele lui goale era moale şi gros. Jaluzele verticale lungi acopereau uşile de sticlă către balcon şi puteau fi deschise cu o simplă atingere de buton, dezvăluind priveliştea către Atlantic. Se uită la patul încăpător acoperit cu mătase albastră. Câte femei dormiseră în el? Justin nici nu ştia, nici nu îi păsa. Plă-ceri de-o noapte, nu însemnaseră mai mult de-atât.
Scoase un halat din dulap, lăsând prosopul să cadă pe podea când îl îmbrăcă. Ani de zile trăise în locuri mai mici decât acel dormitor. Şi tot avusese femei. Dacă ar fi dorit una în acea seară, nu avea decât să aleagă un număr din

agendă şi să sune. Trupul îi tânjea după o femeie. Dar ştia că, pentru prima dată în viaţă, n-ar fi fost suficientă orice femeie.
Consternat şi agitat, se plimbă prin apartament. Avusese motive întemeiate să se stabilească pe Coasta de Est. Afacerea din Atlantic City era cea mai nouă, şi orice afacere nouă cerea multă atenţie. Pentru Justin nu contase niciodată unde trăia. De-a lungul anilor se obişnuise cu confortul hotelului unde fiecare dorinţă a lui se îndeplinea apăsând butonul potrivit. Acum se surprindea gândindu-se la un cămin - ceva permanent, cu iarbă care trebuia îngrijită şi unde aerul nu era împărţit cu sute de alţi oameni. Trecându-şi o mână prin păr, Justin se întrebă de ce simţea această vagă nemulţumire, chiar dacă avea tot ce îşi dorise vreodată. Dar planurile lui nu induseseră niciodată nevoia unei singure femei. Oare din cauza ei simţise lipsa de căldură când se ă

ea s-ar fi aflat acolo, nu ar mai fi dat peste un spaţiu gol, cu ecou. L-ar fi umplut cu temperamentul şi râsul ei. Cu pasiune.
De ce îi dăduse două săptămâni? se întrebă Justin furios, îndesându-şi mâinile în buzunarele halatului. De ce nu o sâcâise să se întoarcă împreună cu el, să o tragă după el ca să nu fie singur acum, tânjind după ea? Avea nevoie de contact cu ea - măcar să îi audă vocea la telefon. Nu, se gândi Justin mai calm, nu vocea. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Indreptându-se spre telefon, formă numărul privat al lui Daniel MacGregor.
- MacGregor.
-Ticălos bătrân, spuse Justin blajin.
-Ah, Justin! Daniel ridică privirea spre tavan, ştiind că urma a doua rundă de mustrări a zilei. Cum a fost excursia?
- Educativă. înţeleg că Serena a vorbit deja cu tine?
- E încântată că s-a întors, spuse Daniel, uitându-se nostalgic la trabucurile rupte de pe birou. Vorbeşte foar-te frumos despre tine.

- Sunt sigur că aşa e. Justin se aşează pe canapea, zâmbind trist. Nu ar fi fost mai simplu să îmi spui că Serena se afla pe vas?
- Te-ai mai fi dus?
-Nu.
- Ei, poftim, spuse Daniel raţional. Şi sunt sigur că ţi-a prins bine. Erai tensionat, băiete, agitat. Se gândi să încerce să aprindă un trabuc mutilat. Şi nu îţi face griji, voi vorbi cu Rena în favoarea ta, să o calmez puţin.
- Nu, să nu faci aşa ceva. Ţin lada de whisky ostatică, Daniel, până când voi fi sigur că îţi vezi de treaba ta.
- Hai, hai, nu e nevoie să faci asta. E doar grijă părintească faţă de voi. Amândoi ştiau unde să-l lovească să simtă, îşi zise el cu tristeţe. De ce nu îţi prelungeşti vacanţa cu câteva zile, Justin, să ne faci o vizită?
- Serena va veni la mine, răspunse el categoric.

- Să vină la tine? Fruntea lată a lui Daniel se încreţi. Ce vrei să spui cu asta?
- Ce am spus.
- Bine, băiete. îşi umflă pieptul. Ai face bine să îmi spui ce intenţii ai.
- Nu. Muşchii lui Justin se relaxară. Satisfăcut, se lăsă pe spate.
- Cum adică, nu? răcni Daniel. Sunt tatăl ei.
- Dar nu şi al meu. Tu mi-ai dat cărţile astea, Daniel, eu doar îmi joc mâna.
-Ascultă aici...
- Nu, spuse Justin din nou, la fel de calm. Eu îţi spun să te retragi, Daniel. Eu şi Serena mizăm pe dublu sau nimic.
- Dacă îmi răneşti fata, te jupoi de viu.
Justin râse.
-Dacă a existat vreodată o femeie care să îşi poată purta de grijă, aceea e Serena MacGregor.
- Aşa e. Mândria îi făcu inima să crească şi îi distrase atenţia. Fata asta e ca un pistol.
- Desigur, dacă tu crezi că o să se facă de râs...
-Nici un copil de-al meu nu se face de râs! izbucni

Daniel, făcându-l pe Justin să zâmbească.
- Bine, atunci o să-ţi vezi de treabă.
Daniel scrâşni din dinţi şi se încruntă la receptor.
- Dă-ţi cuvântul, Daniel.
-Bine, bine. Mă spăl pe mâini de asta, dar în secunda în care aflu că ai...
- La revedere, Daniel.
Justin puse jos receptorul, mulţumit că se răzbunase pe binefăcătorul lui.
capitolul 7
Justin îşi ţinea costumul pentru birou la parterul complexului Comanche, con

printr-un ascensor privat. Ii convenea aranjamentul, orele lui de muncă fiind sporadice şi neavând tot timpul chef să treacă prin aripa publică a hotelului. Ascensorul era practic, aşa cum erau şi micile monitoare TV din colţurile îndepărtate sau sticla bidirecţională ascunsă în spatele panourilor de mahon de pe perete.
întrucât avea nevoie de intimitate absolută în biroul său, Justin lucra într-o încăpere mare fără ferestre şi cu o singură intrare. Experienţa din celulă îi crease o puternică aversiune faţă de spaţiile închise, aşa că îşi decorase spaţiul de lucru cu grijă. Mobila era deschisă la culoare - în nuanţe de porumb, ovăz, biscuiţi - pentru a crea un spaţiu aerisit. Tablourile erau mari şi colorate. Un peisaj deşertic surprins în lumina ultimelor raze ale apusului de soare, vârfurile sterpe, necruţătoare ale Munţilor Stâncoşi, un războinic comanş în galop pe un cal de luptă. Culoarea, dar şi lipsa acesteia îi dădeau lui Justin impresia de libertate care contracara agitaţia pe care o resimţea uneori când era prins în spatele unui birou.
Justin revizuia un raport al acţionarilor care avea să-i mulţumească pe toţi cei care deţineau acţiuni la Blade Enterprises. De două ori se surprinse citind fără să re-ţină nimic şi se forţă să o ia de la capăt. Cele două săp-tămâni de răgaz ale Serenei luaseră sfârşit şi, descoperi el, la fel şi răbdarea lui. Dacă nu suna în următoarele 24 de ore, va merge la Hyannis Port să o forţeze să îşi ţină promisiunea.

La naiba, nu voia să alerge după ea, îşi zise Justin, aruncând raportul înapoi pe birou. Nu alergase nicio-dată în viaţa lui după o femeie şi deja ajunsese neplăcut de aproape să o facă în cazul Serenei, încă de la început. Cel mai bine juca atunci când adversarul era cel care făcea mişcările ofensive.
Adversar, meditä Justin. Prefera să o considere ast-fel. Era mai sigur. Dar indiferent cum se gândea la ea,

continua să se gândească. Indiferent la ce încerca să se concentreze, ea era întotdeauna acolo, în străfundul minţii, aşteptând ocazia să se strecoare la suprafaţă. De fiecare dată când se gândea la vreo femeie, Serena îi apărea în minte, atât de aproape, încât ar fi putut să o atingă, să îi simtă mirosul. Dorinţa pe care o simţea pentru ea alunga complet dorinţa pentru oricine altci-neva. Frustrat şi înfometat, Justin se hotărâse să aştepte. Acum însă, îşi spuse că aşteptase destul. Avea să o aibă înainte de sfârşitul nopţii.
Când luă telefonul să aranjeze transportul spre nord, auzi o bătaie în uşă.
-Da.
Avertizată de tonul monosilabic, secretara vârî doar capul pe uşă.
- îmi cer scuze, Justin.
Cu un efort, îşi direcţionă furia în altă parte.
- Ce este, Kate?
- O telegramă. Bruneta subţire şi mlădioasă, cu voce joasă şi trăsături sculptate, intră. Iar domnul Streeve e pe aici de ceva vreme. Vrea să-i extinzi creditul.
Justin luă telegrama cu un mormăit.
- Cât are acum?
- Cinci, spuse ea, însemnând mii.
Rupând plicul, Justin înjură încet.
- Idiotul nu ştie când să renunţe. Cine e pe sală?
-Nero.
- Spune-i lui Nero să-i mâi dea o mie lui Streeve, apoi gata. Cu puţin noroc va recupera câteva mii şi va fi foarte mulţumit.

-Cu norocul lui va încerca să îşi schimbe acţiunile la AT&T pe jetoane, răspunse Kate. Nu este nimic mai rău ca bogaţii răsfăţaţi care temporar sunt în pană de bani.
-Nu suntem aici să facem morală, îi reaminti Justin. Spune-i lui Nero să îi n

-Bine. Ridicând din umeri, Kate închise uşa în urma ei. Absent, Justin se întinse spre butonul care glisa panoul de pe oglinda bidirecţională. Ar fi fost înţelept să îl supravegheze şi el pe Streeve. înainte să apese din nou, privirea lui Justin rămase fixată pe mesajul de un rând al telegramei.
M-am gândit la oferta ta. Ajung joi după-amiază să discutăm condiţiile. Te rog pregăteşte cazare corespunzătoare. S. MacGregor
Justin citi mesajul scurt de două ori înainte ca zâmbetul să îi apară pe buze. Cât de tipic pentru ea, îşi zise el. Scurt, la obiect şi extraordinar de vag. Şi la timp, adăugă el, lăsându-se pe spate. Era deja joi, trecut de amiază. Deci, venea să discute condiţiile, îşi zise el. Un nod tensionat i se relaxă la baza gâtului. Scoţând un trabuc, Jus- tin îl aprinse gânditor. Condiţii, reflectă el. Da, aveau să discute condiţii, păstrând acea zonă profesională.
Fusese adevărat tot ceea ce îi spusese când îi oferise postul. în opinia lui, Serena era calificată să se ocupe de personalul şi de clienţii lui. Avea nevoie de cineva care să poată lua decizii independente, lăsându-l liber să călătorească pentru restul afacerilor atunci când era necesar. Suflând un fir subţire de fum, Justin se hotărî să facă postul demn de osteneala Serenei. Şi odată ce rezolva asta...
Odată ce rezolva asta, îşi zise el din nou, ea va trebui să îi facă faţă pe plan personal. Privirea îi deveni opacă, gura lungă şi subţire, fermă. De data asta, Daniel MacGregor nu mai avea să joace rolul terţului binevoitor cu un as în mânecă. în acea seară, el şi Serena aveau să înceapă un joc privat în doi. Justin scoase un hohot scurt de râs şi privirea i se limpezi. Treaba lui

era să câştige. Ridică receptorul şi apăsă butonul pentru recepţie.
- Recepţia, Steve la telefon. Cu ce vă pot ajuta?
- Sunt Blade.
Angajatul luă automat poziţie de drepţi.
-Da, domnule.
-Va sosi o domnişoară MacGregor în această după-a- miază. Serena MacGregor. Ai grijă ca bagajele ei să fie duse în apartamentul de oaspeţi de la etajul meu. Iar ea să fie condusă direct la mine.
- Da, domnule.
- Roagă florarul să îi trimită violete în cameră.
- Da, domnule. Un bilet?
-Nu.
- Am să mă ocup personal.
- Bine.
Satisfăcut, Justin închise. Acum nu mai trebuia decât să aştepte. Luând din nou raportul acţionarilor, îi dedică întreaga lui atenţie.
Serena îi înmână uşierului cheile de la maşină şi privi lung hotelul Comanche pentru prima dată. Justin nu îl făcuse nici ţipător, nici opulent, dar reuşise o excelentă cale de mijloc. Hotelul era un turn deschis în formă de V, în nuanţa argilei decolorate, aducând un iz vestic pe coasta de est. Serena aprobă arhitectura, observând că aproape toate camerele aveau vedere la ocean. Aleea principală înconjura un bazin pe două niveluri ca o grotă, cu propria cascadă în miniatură. Pe fundul apei străluceau monede. Evident, erau destui dispuşi să renunţe la nişte mărunţi pentru a le aduce noroc.
Lângă uşa principală se afla o căpetenie comanş în mărime naturală, purtând podoaba capilară autentică. Nu un indian ieftin, îşi zise Serena, ci o sculptură splendidă din marmură albă cu inserţii negre. Cedând dorinţei A* •> 1 ■ >' v.îrtul d< «ului peste

pieptul neted de piatră. Tipic pentru Justin să nu aleagă obişnuitul, îşi zise ea, ridicând privirea spre faţa de marmură. Era imaginaţia ei sau chiar exista o asemănare? Dacă ochii ar fi fost verzi... Clătinând din cap, Serena se întoarse.
In timp ce i se descărnau bagajele, ea profită de ocazie să privească faleza.
Nume celebre în litere mari pe panouri albe, firme îndrăzneţe de neon, tăcute în lumina după-amiezii târ-zii, hoteluri imense unul după altul, fântâni, trafic, zgo-mot. Dar nu era la fel ca în Vegas, decise ea. Şi era mai mult decât doar absenţa munţilor şi a sunetului mării în urechile ei. Atmosfera părea mai carnavalescă acolo. Era totuşi o staţiune, concluziona ea, cu o plajă aproape. Se simţea mirosul jocurilor de noroc, dar purta cu el izul sărat, de umezeală, al Atlanticului şi râsul copiilor care construiau castele de nisip.
Potrivindu-şi cureaua genţii de umăr, Serena intră în urma bagajelor. Nu exista covor roşu sau candelabre scânteietoare, ci un mozaic mai degrabă subtil şi ilu-minare indirectă. Surprinsă şi mulţumită deopotrivă, Serena observă plantele luxuriante imense în urne de lut şi decoraţiunile agăţate pe pereţi care reprezentau viaţa şi cultura indienilor de câmpie. Moştenirea lui Justin era parte din el mai mult decât îşi dădea el seama, îşi spuse ea, îndreptându-se spre recepţie. Auzi sunetul familiar al aparatelor de joc, amortizat de sunetul tocurilor sale pe podeaua de gresie. Dându-i o bancnotă uşierului, se întoarse către recepţioner.
- Serena MacGregor.
-Da, domnişoară MacGregor. Ii zâmbi ospitalier. Domnul Blade vă aşteaptă. Du bagajele domnişoarei MacGregor în apartamentul pentru oaspeţi de la ul-timul etaj, îi spuse el valetului, care deja zăbovea pe lângă ea. Domnul Blade doreşte să mergeţi direct în biroul lui, domnişoară MacGregor. Vă conduc.

- Mulţumesc.

Nervii începură să îi joace în stomac, dar Serena îi ignoră. Ştia ce avea să facă şi cum avea să o facă. Avusese la dispoziţie două săptămâni să îşi elaboreze strategia. Pe drumul lung din Massachusetts până în New Jersey, recapitulase totul iar şi iar. O dată sau de două ori aproape cedase impulsului de a întoarce maşina şi a se îndrepta spre nord. îşi asuma un risc enorm pentru viitorul şi inima ei. Mai devreme sau mai târziu avea să sufere. Acest lucru era inevitabil. Dar exista ceva ce îşi dorea în Atlantic City - iar numele lui era Justin Blade.
îşi apăsă scurt stomacul cu mâna, încercând parcă să îşi potolească nervii, când recepţionerul deschise o uşă dublă din lemn gros pe care scria „Privat". Bruneta de la biroul din lemn de abanos ridică privirea întrebător înainte să dea cu ochii de Serena.

- Domnişoara MacGregor, anunţă recepţionerul.
-Da, desigur. Kate se ridică, înclinând capul. Mul-ţumesc, Steve. Domnul Blade vă aşteaptă, domnişoară MacGregor, daţi-mi voie să îl anunţ că aţi sosit.
Deci, de asta fusese agitat şeful, concluziona Kate, privind-o pe Serena calm, apreciativ, ridicând recepto-rul telefonului intern. Privi părul auriu lung pieptănat spre spate, prins în dreptul tâmplelor cu doi piepteni din fildeş, trăsăturile ferme şi elegante, accentuate de ochii mari violeţi, silueta subţire în costum din mătase naturală cu câteva nuanţe mai închisă decât irisul. Foarte stilată, decise Kate, şi, cum Serena îi susţinu privirea fără să tresară, adăugă - „şi nu e moale".
-A sosit domnişoara MacGregor, Justin. Desigur. Legănă receptorul, zâmbindu-i Serenei aproape priete-neşte. Pe aici, domnişoară MacGregor. Poftind-o, Kate deschise o altă uşă.
Serena se opri lângă ea.
-Mulţumesc, domnişoară...
-W:.'

- Mulţumesc, domnişoară Wallace.

Serena apăsă singură clanţa uşii şi o închise în urma ei. Kate se uită la clanţă o clipă, realizând că fusese alungată într-un mod expert. Mai degrabă intrigată decât înfuriată, se întoarse la biroul ei.

- Serena! Justin se lăsă pe spate în scaun.

Oare de ce se aşteptase să se schimbe ceva? se întrebă el repede. Crezuse că era pregătit pentru năvala de sentimente pe care o resimţi doar văzând-o. Fiecare oră din ultimele două săptămâni dispăru într-o clipă.

- Bună, Justin. Se rugă ca el să nu-i dea mâna, căci palmele îi erau umede. Ce afacere ai aici!

-Ia loc. Făcu semn spre scaunul din faţa biroului său. Doreşti ceva? O cafea?

-Nu. Cu un zâmbet politicos, traversă încăperea şi se aşează pe scaunul din piele de căprioară de culoarea untului. Iţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să mă vezi numaidecât.

Justin ridică doar o sprânceană la auzul cuvintelor, îşi dădeau târcoale unul altuia o vreme, îşi zise el, ca boxerii care îşi studiază apărarea în primele runde.

- Cum a fost zborul?

- Am venit cu maşina, răspunse ea. Mi-a lipsit să conduc în anul care a trecut. Vremea era superbă, adăugă ea, hotărâtă să continue conversaţia banală până i se potoleau nervii.

-Şi familia?

- Părinţii sunt bine. Nu i-am văzut pe Alan şi Câine.

Serena făcu prima încercare să zâmbească slab. Tata îţi transmite salutări.

- Deci, încă este printre cei vii?

-Am găsit metode mai subtile de răzbunare. Cu o plăcere crudă, Serena se gândi la trabucurile rupte.

- Te adaptezi la viaţa pe uscat? Incapabil să reziste, Justin coborî privirea asupra gurii ei preţ de o clipă. Nu era dată cu ruj şi era uşor umedă.

- Da, dar nu şi cu lipsa unei slujbe. Simţi cum o năpădeşte un val de căldură. Se surprinse dorindu-şi să meargă la el, să accepte orice îi dădea, indiferent ce condiţii oferea. Doar ca să fie ţinută din nou în braţe, să fie

atinsă de degetele acelea subţiri şi agile. Cu grijă, îşi împreună mâinile în poală. Despre asta vreau să discut cu tine.

- Postul de administrator al cazinoului este liber încă, spuse el pe un ton firesc, deşi nu se grăbi să îşi ridice privirea spre ea. Sunt multe ore de muncă, deşi nu cred că le vei găsi la fel de extenuante ca pe vas. In general, nu e nevoie să fii în sală înainte de ora cinci, dar, evident, îţi poţi ajusta programul din când în când dacă ai nevoie de o seară liberă. Este şi o parte sem-nificativă de hârţogărie, desigur, dar în mare parte vei conduce personalul şi te vei ocupa de clienţi. Ai avea propriul birou vizavi de recepţie, pe latura opusă a sălii. Când nu e nevoie de tine în sală, poţi supraveghea de acolo. Există monitoare, continuă el gesticulând. Şi o privelişte mai directă. Justin apăsă un buton, dând la o parte panourile.

Serena se uită prin sticlă, privind mulţimea din cazi-nou, jucând, vorbind, plimbându-se ca într-un film mut.

-Vei avea un asistent, continuă Justin. Este compe-tent, dar nu e autorizat să ia decizii de unul singur. în salariu este inclus şi un apartament. Când sunt plecat, vei avea autoritate totală asupra cazinoului... în limitele regulilor impuse.

-Mi se pare destul de clar. Descleştându-şi mâinile, Serena se relaxă. Ii zâmbi lui Justin, un zâmbet blând şi prietenos. Aş fi de acord să preiau sarcinile administra-tive asupra cazinoului, Justin... ca partener al tău.

Văzu o scânteiere, doar o scânteiere de surpriză în privirea lui înainte să se lase pe spate. La oricine altcine-va. aresta ar ti fost un semn de relaxare. La Iustin părea să ;

- Partenerul meu?
- In hotelul Comanche din Atlantic City, răspunse ea calm.

-Am nevoie de un administrator pentru cazinou, Serena; nu am nevoie de un partener.

- Iar eu nu am nevoie de o slujbă sau de un salariu, contră ea. Sunt destul de norocoasă să dispun de inde-pendenţă financiară, dar nu sunt genul care să nu facă

nimic. Am acceptat slujba pe Celebration ca experiment, nu am nevoie de încă o slujbă din aceleaşi motive. Caut ceva cu o mizã puţin mai mare.
-Ai spus odată că te gândeai să-ţi cauţi o slujbă intr-un cazinou după ce plecai de pe vas.
-Nu. Zâmbi din nou şi clătină din cap. M-ai înţeles greşit. Mă gândeam să îmi deschid propria afacere.
- Propria afacere? Cu un râset scurt, Justin se relaxă din nou. Ai idee ce presupune asta?
Serena ridică bărbia.
-Cred că da. Tocmai am petrecut un an din viaţă muncind şi trăind pe un fel de staţiune plutitoare de jocuri de noroc. Ştiu cum se conduce o bucătărie ca să deservească peste o mie cinci sute de oameni, cum se asigură curăţenia şi schimbarea aşternuturilor, cum se aprovizionează o pivniţă de vinuri. Ştiu când un dealer nu mai face faţă şi trebuie înlocuit şi cum să conving un client să găsească alt joc înainte să se obrăznicească. Nu am prea avut altceva de făcut pe vas decât să învăţ. Şi învăţ foarte repede.
Justin cântări tonul ei rece şi furios, lumina aspră şi hotărâtă din ochii ei. Probabil că ar fi reuşit să se des-curce cu succes, decise el după o clipă. Avea curaj, avea determinare şi avea bani.
- Şi totuşi, începu el încet, de ce crezi că te-aş lua ca partener?
Ridicându-se, Serena se îndreptă către peretele de sticlă.

-Vezi dealerul de la masa cinci? Mi se pare că şi-a creat un ritm foarte confortabil fără să pară că îi grăbeşte pe jucători. Locul ei nu e în tura de după-amiază din timpul săptămânii. Astfel de dealeri sunt necesari în perioade de vârf. Crupierul de la masa de zaruri pare plictisit de moarte. Trebuie concediat sau să primească o mărire de salariu.
- Clarifică-mi acest aspect.
întrucât simţi o urmă de umor în vocea lui, Serena îi zâmbi.
- Mărire de salariu dacă înţelege aluzia că trebuie să fie mai prezent. Concediere, dacă nu. Personalul cazi-

noului tău trebuie să reflecte aceeaşi atitudine ca restul personalului din hotel.
- Bine punctat, recunoscu el. Şi e un motiv bun pentru care te-am vrut ca administrator de cazinou. Dar nu justifică parteneriatul cu tine.
Serena întoarse spatele lumii tăcute de dincolo de sticlă.
- îţi mai dau câteva motive atunci. Când este nevoie de tine în vest sau în Europa, vei şti că laşi la conducere pe cineva care are un interes investit - nu doar în ca-zinou, ci în întreaga afacere. M-am documentat puţin, adăugă ea. Dacă Blade Enterprises continuă să crească în acelaşi ritm, vei avea nevoie de cineva cu care să îm-părţi responsabilitatea. Doar dacă, desigur, nu alegi să lucrezi zi şi noapte, făcând bani fără a mai avea timp să te bucuri de succesul tău. Banii pe care sunt dispusă să îi investesc ţi-ar da suficient capital lichid să licitezi pentru cazinoul din Malta.
Justin ridică o sprânceană.
- Chiar te-ai documentat, comentă el sec.
-Noi, scoţienii, nu facem niciodată afaceri legaţi la ochi. îi zâmbi satisfăcută. Ideea e că nu intenţionez să lucrez pentru rin..- sau pentru r«ri. im- altcineva. Pentru

jumătate din acţiuni voi conduce cazinoul şi voi contri-bui şi în alte zone când este necesar.
-Jumătate, murmură el, mijind ochii.
- Parteneri egali, Justin. Ii susţinu privirea. Doar aşa voi accepta.
Se aşternu repede o tăcere deplină, şi Serena se forţă să îşi controleze respiraţia, aducând-o la un ritm lent şi stabil. Nu voia să îi arate cât de emoţionată era şi nici nu voia să se gândească la cât de uşor era să uite de mândrie şi să alerge în braţele lui. Ceea ce începuse ulti-ma dată când fuseseră împreună se îndeplinise în tăcere în timpul cât fuseseră despărţiţi. Se îndrăgostise de el când el nici măcar nu fusese în preajmă ca să o tenteze. Dar el nu va şti. Nu îi va permite să afle înainte să fie ea pregătită.
- Rezervă-ţi nişte timp să te gândeşti la asta, spuse ea în cele din urmă. Planurile mele sunt flexibile, continuă

Serena, îndreptându-se spre scaun să îşi ia geanta. Intenţionasem să vizitez nişte proprietăţi cât sunt în zonă.
Când degetele lui Justin i se încleştară în jurul bra-ţului, Serena se întoarse încet. îşi va da seama că nu vorbise serios - era sigură. Şi când o va face, ea va trebui să cedeze sau să se ţină tare pe poziţii.
- Oricând, pe perioada primului an, dacă decid că nu merge, am dreptul să răscumpăr acţiunile.
Serena se străduí să nu izbucnească în râs.
- De acord, zise ea încet.
- îmi pun avocatul să redacteze contractul. între timp poţi să testezi apele acolo. Arătă cu capul spre cazinou. Ai la dispoziţie o săptămână să te răzgândeşti.
- Nu am nici cea mai mică intenţie să mă răzgândesc, Justin. Când iau o decizie, rămân la ea. Ochii lor se întâlniră din nou, într-o privire prelungită şi precaută. Serena întinse mâna. Ne-am înţeles, deci?

Justin se uită la mâna ei, apoi i-o strânse. O ţinu de mână ca şi cum ar fi făcut un pact, apoi i-o duse
la buze.
- Ne-am înţeles, Serena, spuse el. Deşi s-ar putea să ne pară rău amândurora.
- Urc să mă schimb. îşi trase mâna din a lui. Mă ocup de cazinou în seara asta.
- Şi mâine e bine. Justin i-o luă înainte la uşă, prinzându-i mâna pe clanţă.
-Aş prefera să nu pierd timpul, spuse ea simplu. Dacă mă prezinţi asistentului meu şi câtorva crupieri ar trebui să mă descurc fără probleme.
- Orice îţi doreşti.
-Atunci dă-mi o oră să mă schimb şi să despachetez. Vrând să pună capăt contactului, Serena apăsă clanţa.
- Mai avem şi alte lucruri de discutat, Serena.
Cuvintele parcă îi fluturară pe piele. Cu o dorinţă
care o durea, se întoarse spre el.
- Da, spuse ea încet. Dar aş prefera să clarificăm preliminariile afacerii mai întâi, ca să fie clar că una nu are de-a face cu cealaltă.

Privind-o, Justin îi prinse gulerul sacoului între dege-tul mare şi cel arătător.
-Nu sunt sigur că nu au de-a face una cu cealaltă, murmură el. Sau că nu suntem amândoi nişte naivi pre- făcându-ne că lucrurile ar sta altfel.
Pulsul de la baza gâtului ei se înteţi vizibil. Dar, aşa cum observă şi el, vocea ei deveni puternică şi clară.
- Vom afla amândoi destul de curând, nu-i aşa?
Cu un zâmbet lent, Justin lăsă mâna jos.
-Aşa este. Ne vedem peste o oră.
Avea să fie mult de muncă, descoperi Serena destul de repede. La fel de mult ca pe Celcbration. Dar, de data asta, îşi zise ea rotindu-şi privirea prin cazinoul aglomennă numele

pe o chitanţă de numerar pe care unul dintre crupieri i-o aduse şi simţi un fior de plăcere. Parte din viaţa care pulsa în jurul ei în acea clipă îi aparţinea.
Era nevoie de un timp de adaptare, îşi reaminti ea, observând câteva priviri speculative îndreptate în di- recţia ei. Când Justin o prezentase ca partener, Serena aproape auzise cum se învârteau rotiţele în creierul fie-căruia. Nu trebuia decât să îşi dovedească abilităţile care o calificau pentru post, indiferent ce se întâmpla între ea şi Justin pe plan personal. Prima regulă era încrederea. Regula a doua, tenacitatea. Aplicate împreună, Serena le considera o combinaţie invincibilă - la fel ca formula pe care o aplicase în cazul tatălui său.
Asistentul ei, Nero, era un bărbat masiv de culoare, care primise vestea despre investiţia Serenei în hotel cu o ridicare tăcută din umeri. Serena aflase că lucrase în primul cazinou al Iuti Justin ca bodyguard şi, pe un post sau altul, lucrase în toate proprietăţile lui Justin. Cu foarte puţine cuvinte, o condusese pe Serena prin cazinou, îi dăduse detaliile de bază şi o lăsase singură. El era unul dintre cei pe care va fi greu să-i câştige de partea sa, concluziona Serena.
Observând o problemă la masa unuia dintre dealeri, Serena traversă încăperea. Când ajunse la mijlocul dis-tanţei până

acolo, auzi o voce ridicată şi furioasă. Din- tr-o singură privire îşi dădu seama că bărbatul respectiv era extrem de ghinionist şi mai mult decât supărat din această cauză.
- Mă scuzaţi. Zâmbindu-le jucătorilor de la masă, Semna se apropie de crupier. E vreo problemă?
- Bineînţeles, drăguţo. Bărbatul din capătul mesei se aplecă şi o apucă de încheietura mâinii. Cine eşti?
Serena coborî privirea spre mâna lui, apoi o îndreptă din nou spre faţa lui.
- Eu sunt proprietara.
Acesta râse scurt, apoi dădu paharul peste cap.

- L-am văzut pe proprietar, domniţă. Nu arată deloc ca tine.
- Partenerul meu, îl informă Serena cu un zâmbet de gheaţă. Cu colţul ochiului, îl observă pe Nero înaintând spre ea şi clătină din cap imperceptibil. Vă pot ajuta cu ceva?
-Am pierdut o avere în seara asta la această masă, spuse el. Prietenii mei pot confirma.
Ceilalţi jucători afişau expresii plictisite sau enervate. Toţi îl ignorară.
-Doriţi să încasaţi restul jetoanelor? întrebă ea politicos.
- Vreau o şansă să mai recuperez din bani, contracară el, punând jos paharul gol. Şi clovnul ăsta nu vrea să extindă limita.
Serena se uită la crupierul inexpresiv şi îi citi furia în priviri.
- Dealerii noştri nu sunt autorizaţi să extindă limita mesei, domnule...?
- Carson, Mick Carson, şi vreau să ştiu ce fel de afacere e asta unde omul nu are şansa să ajungă chit.
-După cum spuneam, răspunse Serena calm, dealerii nu sunt autorizaţi să extindă limita, dar eu sunt. La ce sumă vă gândiţi, domnule Carson?
-Acum mai vii de-acasă, spuse el şi făcu semn cerând încă o băutură. Serena clătină din cap către chelneriţa care se plimba printre mese. Cinci mii pe mână. Rânji către Serena. Ar trebui să echilibreze situaţia. Semnez pentru ei.

- Prea bine. Adu-i domnului Carson chitanţa, Nero, spuse ea, simţind că stătea destul de aproape ca să o audă. Puteţi juca o singură mână pentru cinci mii, domnule Carson. Serena îl privi calm. Şi dacă pierdeţi, încheiaţi seara.
- Bine, drăguţo. O apucă iar de încheietură, privin- ă câştig, ce-ar

fi ca eu şi cu tine să ne ducem să bem un pahar intr-un loc liniştit?
- Nu vă forţaţi norocul, domnule Carson, îl avertiză Serena cu zâmbetul pe buze.
Chicotind, luă mapa pe care i-o adusese Nero şi apoi semnă.
-Nu strică niciodată să încerci, drăguţo. Oh, nu, adă-ugă el când Serena se dădu la o parte. Tu faci cărţile.
Fără o vorbă, Serena luă locul crupierului. Atunci îl văzu pe Justin, stând pe margine, urmărind-o. La nai-ba! Ii întâlni scurt privirea, întrebându-se dacă îşi lăsa-se furia să stea în calea raţiunii. Uitându-se din nou la Carson, îşi spuse că meritau cei cinci mii ca să scape de el în linişte.
- Pariuri? întrebă ea, privindu-i pe ceilalţi jucători în timp ce număra jetoanele lui Carson.
Toţi ceilalţi prezenţi la masă refuzară.
- Doar tu şi cu mine, spuse Carson, împingând jetoanele. Fă cărţile.
în tăcere, Serena îi dădu un şeptar şi un doi. Uitân- du-se la cartea ei cu faţa la masă, calculă un total de 12, cu nouă puncte afişate.
-Dă-mi carte, spuse Carson, întinzându-se absent după paharul gol. Serena îi dădu o damă. Rămân, spuse el şi îi zâmbi larg şi posac.
-Oprire la 19. Serena întoarse cartea de pe masă. Doisprezece... 15, continuă ea întorcând un trei. Fără să se oprească, scoase un cinci. Douăzeci.
Carson expiră lung şi înjură.
-Mai poftiţi pe la noi, domnule Carson, spuse ea, aşteptând să se ridice.
Bărbatul o privi o clipă cum aduna jetoanele, apoi se ridică şi ieşi din cazinou fără nici un cuvânt.

-îmi cer scuze pentru deranj. Serena zâmbi spre cei-lalţi jucători, apoi îi făcu semn din cap dealerului.

-V-aţi descurcat foarte bine, domnişoară MacGre- gor, mormăi Nero când trecu pe lângă el.
Serena se opri şi se întoarse spre el.
-Mulţumesc, Nero. Şi poţi să-mi spui Rena. Avu plă-cerea să îl vadă zâmbindu-i înainte să se îndrepte spre Justin.
Erai pregătit să mă legi? îl întrebă ea încet.
Justin o privi, apoi îi înfăşură încet o şuviţă de păr pe după deget.
- Ştii, te-am dorit aici din mai multe motive. Acesta a fost unul dintre ele.
încântată, Serena râse.
- Dacă aş fi pierdut?
Justin ridică din umeri.
- Atunci ai fi pierdut. Tot te-ai fi descurcat într-o situaţie potenţial stânjenitoare cu minimum de deranj. Şi cu stil, murmură el, studiindu-i chipul. Chiar îţi admir stilul, Serena MacGregor.
- Ciudat. Simţea schimbarea în interiorul ei chiar în timp ce se întâmpla - cum se înmuia, cum se încălzea, dorinţa. Eu l-am admirat întotdeauna pe al tău.
-Eşti obosită. Justin îşi trecu degetul uşor pe sub ochi unde se forma o umbră uşoară.
- Puţin, recunoscu ea. Cât e ceasul?
-în jur de patru.
-Nu-i de mirare. Problema cu aceste locuri este că pierzi şirul zilelor şi nopţilor.
-Ai făcut deja mai mult decât trebuia, îi spuse el, conducând-o prin cazinou. Ai nevoie de un mic dejun.
- Mmm.
- înţeleg că ţi-e foame.
- Nu am observat, dar acum că ai zis, cred că mor de foame. Serena se uită înapoi peste umăr, în timp ce el o conducea pe uşa biroului său exterior. Restaurantul nu e în partea cealaltă?
■nml meu.

- Oh, aşteaptă o clipă. Râzând din nou, se opri brusc. Cred că e o idee mai bună restaurantul.
Justin o studie o clipă, apoi îşi băgă mâna în buzunar.
- Oh, Justin...
- Cap, apartamentul meu, pajură, restaurant.
Cu sprâncenele încruntate, Serena întinse mâna.
-Dă-mi să văd moneda. Serena o luă şi îi examină ambele părţi. Bine, sunt prea lihnită ca să te contrazic. Arunc-o.
Cu o mişcare abilă a degetului mare, aruncă. Semna aşteptă până ajunse înapoi pe dosul palmei lui, apoi suspină.
- Luăm ascensorul, spuse Justin calm.
capitolul 8
- Intr-una din zilele astea tot o să te bat, spuse Serena căscând, în timp ce Justin apăsă butonul pentru ultimul etaj. Şi când o voi face, o să valoreze mai mult decât un mic dejun. Se uită în jur la pereţii cu oglinzi fumurii. Ştii, nici n-am observat ascensorul când am fost în biroul tău.
-E o cale de scăpare, spuse el, apoi îi zâmbi când Serena se uită la el. Cu toţii avem nevoie uneori de aşa ceva.
-Nu credeam că tu ai avea. îşi aminti sticla bidirec-ţională din biroul lui şi oftă. Te obosesc câteodată, Justin? Toţi oamenii aceia aflaţi în spatele unui zid subţire?
- în ultima vreme mai mult decât altădată, recunoscu el. Presupun că şi tu te-ai simţit la fel pe vas uneori. Nu de aceea ieşeai pe punte când toţi ceilalţi dormeau?
Ea răspunse cu o ridicare din umeri.
- Păi, va trebui să mă obişnuiesc dacă voi locui aici. în orice caz, întotdeauna mi s-a părut că trăiesc în mij-locul oamenilor. Când uşile se deschiseră, Serena păşi înăuntru. Justin, arată splendid!

Folosise culori mai îndrăzneţe în apartamentul per- sonal, fâşii de indigo pe pernele unei canapele joase, strălucire de verde chartreuse în abajurul unei lămpi de sticlă. Pentru

echilibru, avea schiţe în cretă pastel şi o oglindă faţetată întro ramă aurită.
-Te poţi relaxa aici, decise Serena, luând o statuetă sculptată a unui şoim în zbor. Nici nu arată a hotel cu toate lucrurile tale personale prin preajmă.
In mod ciudat, când o văzu atingându-i lucrurile, justin simţi pentru prima oară intimitate în acea came-ră. Pentru el, fusese întotdeauna o încăpere de locuit, nici mai mult, nici mai puţin. Un loc unde să meargă atunci când nu lucra. Avea camere similare şi în alte hoteluri. Erau confortabile, private şi, realiză el brusc, goale. Până acum.
- Desigur, apartamentul meu este foarte frumos, continuă Serena, plimbându-se nestingherită, atingând şi examinând tot ce îi venea la mână. Dar mă voi simţi mai aşezată când îmi voi împrăştia câteva dintre lucrurile personale prin cameră. Cred că o voi ruga pe mama să îmi trimită biroul de scris şi alte câteva piese. întor- cându-se, îl văzu privind-o în felul lui liniştit, taciturn în care aluneca atât de uşor. Brusc emoţionată, Serena lăsă jos un mic bol de sticlă de un albastru cobalt. Ce fel de privelişte ai?
Serena se duse spre fereastră şi făcu primul pas pe mica platformă ridicată din faţa ei, observând abia apoi că masa de sticlă fusese deja aranjată. Ridicând capacul de pe un platou, Serena dădu peste o omletă mexicană consistentă, o felie de bacon şi o brioşă cu porumb, înclinând capacul unui ibric de argint, aroma cafelei proaspete umplu încăperea. Lângă masă era o frapieră cu şampanie.
- Ei, ca să vezi, murmură Serena, luând singurul bo- boc de trandafir din vaza de cristal, la uite ce a lăsat zâna cea bună, Iustin. Incredibil!
■ loar în trecut.

-Vrei să auzi un miracol? îl întrebă Serena, mirosind bobocul. E un miracol că nu îţi torn cafeaua asta în cap.
- Prefer să o folosesc intern, murmură el, traversând camera să i se alăture. Iţi place trandafirul?
-Ea doua oară când faci aranjamente pentru masă fără să mă consulţi, începu ea.
- Şi ultima dată îţi era foame, îi aminti el.

- Nu asta e ideea.
- Atunci care e?
Serena inspiră adânc, frustrată, şi fu asaltată de aro-ma mâncării calde.
- Acum un minut ştiam care e, mormăi ea. Cum ai reuşit să aduci totul aici, cald şi pregătit?
-Am sunat la room-service înainte să cobor în cazi-nou să văd dacă ai nevoie să fii salvată. Infăşurând sticla intr-un şervet, scoase abil dopul şampaniei.
- Foarte isteţ. Cedând foamei, Serena se aşează, prop-tindu-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi bărbia pe mâinile împreunate. Şampanie la micul dejun?
- E cel mai bun moment pentru aşa ceva. Justin um-plu două pahare, apoi i se alătură.
-Dacă decid să îţi trec cu privirea aroganţa, spuse Serena în timp ce tăia omleta, e foarte frumos din par-tea ta - intr-un mod viclean.
- Cu plăcere, murmură el, ridicând paharul.
După prima îmbucătură, Serena închise ochii într-o apreciere tăcută.
-Şi e uşor să trec cu vederea aroganţa pe stomacul gol. Ori sunt lihnită de foame, Justin, ori omleta asta este cea mai bună pe care am gustat-o vreodată.
- Ii voi transmite bucătarului.
- Hmm. Mâine va trebui să arunc o privire la bucătărie şi la clubul de noapte, adăugă ea, mestecând o nouă îmbucătură. Am văzut că îl aduci pe Chuck Rosen o săptămână. N-ar trebui să fie nici un loc liber.

- Am semnat cu el un contract de exclusivitate pe doi ani. Justin rupse o brioşă în jumătate. Garantat va juca cu casa închisă în toate hotelurile.
- A fost o investiţie înţeleaptă, zise Serena. Ştii...
Ridicând paharul, îl studie pe Justin peste marginea lui.
Eşti exact ce am crezut că eşti când te-ai aşezat prima oară la masa mea şi nu eşti deloc cum îmi imaginam că eşti.
Sorbind din pahar, Justin o privi la rândul lui.
- Ce credeai că sunt?

- Un jucător profesionist - ceea ce, desigur, a fost corect. Dar... Serena se opri şi bău din şampanie. Justin avusese dreptate, medită ea. Şampania nu avusese niciodată un gust mai bun. Nu te vedeam ca pe un bărbat care putea să construiască şi să conducă un lanţ de astfel de localuri.
-Nu? Amuzat, se juca în farfurie privind-o. Atunci?
- Cred că te vedeam ca pe un fel de nomad. Ceea ce, din nou, este parţial corect din cauza moştenirii tale, dar nu te vedeam genul de bărbat care să îşi dorească responsabilitatea pe care o implică astfel de hoteluri. Eşti un amestec interesant, Justin, de neîndurare şi responsabilitate; duritate - luă din nou bobocul de tranda-fir în mână - şi drăgălăşenie.
- Nu m-a mai acuzat nimeni de aşa ceva până acum, murmură Justin, umplându-i din nou paharul.
- De ce anume?
- De drăgălăşenie.
- Ei bine, nu este una dintre virtuţile tale predominante, murmură ea pe deasupra băuturii. Presupun că de asta sunt surprinsă atunci când iese la suprafaţă.
- îmi face o nespusă plăcere să te surprind. Degetul lui îi alunecă pe dosul palmei până la încheietură. Am găsit o oarecare... slăbiciune faţă de vulnerabilitate.
Hotărâtă, Serena luă încă o gură de şampanie.

- Nu, conveni el. Poate de aceea este cu atât mai satisfăcător faptul că te pot face să fii aşa. Pulsul îţi creşte când te ating aici, şopti el, mângâindu-i cu degetul interiorul încheieturii.
Puţin nesigură, Serena lăsă paharul jos.
- Ar trebui să plec.
Dar el se ridică odată cu ea, iar acum degetele lui erau împletite cu ale ei. Privirea lui, când o întâlni, era foarte calmă şi foarte încrezătoare.
- Mi-am promis ceva în după-amiaza aceasta, Serena, îi spuse el încet. Că o să fac dragoste cu tine înainte să se termine noaptea asta. Apropiindu-se cu un pas, Justin îi luă şi cealaltă mână. Mai avem încă o oră până la răsărit.

Era ceea ce îşi dorea. Fiecare celulă a corpului ei pă-rea să îşi strige nevoia. Totuşi, dacă mâinile lui nu ar fi ţinut-o atât de ferm, s-ar fi retras.
-Justin, nu am să neg că te doresc, dar cred că cel mai bine ar fi să mai aşteptăm.
-Rezonabil, încuviinţă el, trăgând-o în braţele lui. Timpul s-a scurs. Puse capăt chicotelilor sale de protest sărutând-o. Nu exista hrană care să-i potolească foamea. Gura lui deveni puternică şi devoratoare înainte ca Serena să poată răspunde sau să se poată feri. Dar ştia, lipindu-şi trupul de al lui, că de data asta el nu îi va mai permite să se împotrivească. îi gustă buzele şi simţi nerăbdarea. îi simţi liniile lungi şi ferme ale trupului şi se simţi dorită.
Când limba lui o căută pe a ei, nu o tachină, nu o gustă cu blândeţe, ci revendică disperat intimitatea. Acum, părea să îi spună el. Nu mai e cale de întoarcere. Ceea ce începuse cu săptămâni în urmă cu o întâlnire lungă şi calmă a privirilor, avea să ajungă la punctul culminant. „O să se întâmple11, îşi spuse Serena ameţită, pentru că nici unul din ei nu voia un alt răspuns.

Pe parcursul acelor prime vibraţii de pasiune, Serena simţi o bucurie tăcută. Iubea. Şi iubirea, realiză ea, era aventura supremă. Punându-şi ambele mâini pe obrajii lui, îşi îndepărtă cu grijă buzele, apoi se uită în ochii lui, acum mai calzi datorită dorinţei. Voia o clipă, doar o cli-pă să îşi limpezească gândurile, să spună ce voia să spună fără ca febra pasiunii să îi pulseze în corp. Cu blândeţe, îi mângâie cu degetele oasele lungi şi puternice ale feţei. Inima lui bătea lipită de pieptul ei, în timp ce a ei începea să se calmeze. Un zâmbet apăru pe buzele calde şi dureroase.
-Asta, îi zise ea încet, este ceea ce vreau, ceea ce aleg.
Justin nu spuse nimic, ci continuă să o privească. Cuvintele simple erau mai seducătoare decât parfumul ei discret de vară, decât gustul fierbinte şi vibrant. Cuvintele îl slăbeau, expunând vulnerabilităţi la care nu se gândise niciodată. Brusc, îl năpădi un val şi mai mare de pasiune. Acoperindu-i una din mâini cu a lui, i-o duse la gură, apăsându-şi buzele în palma deschisă.

- Nu m-am gândit la nimic altceva decât la tine săp-tămâni la rând, spuse el. Nu am dorit pe nimeni decât pe tine. îşi trecu mâna prin părul ei lung, apoi îşi încleş-ta degetele într-un pumn. Nevoie - Dumnezeule mare, când mai simţise el atâta nevoie? Vino în pat, Serena, nu mai pot fără tine. Privirea ei rămase calmă atunci când îi întinse mâna. Fără să spună nimic, se îndreptară spre dormitor. Camera era întunecată, accentuată de lumina slabă care anunţa sfârşitul nopţii. Şi era linişte, atât de linişte încât Serena îşi auzi pronri-.i >■—piraţi. , Um se înteţeşte. Sim- : u mdu-i de ea, rămase nemiş-
ndu-şi gura şi mâi- asional şi teribil.

Un pariu pe soartă
133
Auzi un scrâşnet ascuţit, apoi văzu scânteierea unui chibrit pe care el îl apropie de fitilul unei lumânări. Umbrele începură să danseze. Privirea ei era atrasă spre el. In lumina gălbuie tremurătoare, chipul lui era de o frumuseţe periculoasă. Părea acum să aparţină mai mult strămoşilor săi indieni, decât lumii pe care o în- ţelegea ea. Şi ştiu în clipa aceea de ce femeia captivă se împotrivise, apoi rămăsese de bunăvoie cu cel care o răpise.
-Vreau să te văd, murmură Justin, întinzându-se să o aducă în lumina lumânării. Cu surprindere, simţi fiorul care străbătu trupul Serenei. Cu doar câteva clipe înainte păruse atât de puternică, atât de sigură. Tremuri.
- Ştiu. Inspiră adânc şi expiră repede. E o prostie.
- Nu. Justin simţi un fior de putere, iute şi curat. Serena MacGregor nu era genul de femeie care să tremure pentru orice bărbat. Dar pentru el, chiar şi când focul îi scăpăra în priviri, trupul i se înfiora. Prinzându-i părul în mână, Justin o trase înapoi. în lumina schim-bătoare, ochii lui scânteiau de dorinţă necruţătoare, aproape sălbatică.
- Nu, spuse el din nou, apoi îi strivi gura sub a lui. Ea păru să se topească. Lui Justin i se păru că simte cum i se înmoaie oasele, cum se lichefiază, până când deveni complet maleabilă în braţele lui. Pentru mo-ment, va accepta abandonul, dar curând avea să aibă mai mult, mult mai mult. Cu gura încă avidă după gura ei, începu să o dezbrace. Uitând de materialul fragil, trase, oprindu-se

doar pentru a frământa, centimetru cu centimetru, pielea pe care o descoperea. Ea tremura de-a binelea acum, trăgând de nasturii cămăşii lui, iar rochia căzu pe podea la picioarele ei.
Ştia că avea să poarte ceva moale şi transparent. Cu vârful unui deget, Justin îi împinse bretelele subţiri ale furoului de pe umeri. Dar nu îl dădu jos - nu încă. Voia să aibă parte de plăcerea de a simţi mătasea între ei.

O tachina, acoperindu-i faţa cu sărutări fierbinţi, în timp ce ea se străduia să îl dezbrace. Atingerea degetelor ei pe pielea lui îi smulse un geamăt pe care şi-l înăbuşi pe gâtul ei.
Apoi ea ajunse sub el pe pat, cu o singură bucată de material fragil care îi despărţea. Simţi cum înnebuneşte, simţi o nevoie stăruitoare de a o poseda repede, pe care trebui să o alunge. Sânii ei erau mici şi fermi în mâna lui, tensionându-se sub mătase în vreme ce el îi acope-rea buzele cu săruturi sălbatice. Epuizat, Justin o duse fără milă pe prima culme doar cu mâinile şi gura. Inghi- ţindu-şi gemetele, îşi lăsă corpul peste al ei, astfel încât mişcările frenetice să se topească în trupul lui. Apoi, neiertător, alunecă mai jos, prinzându-i în gură sânul acoperit în mătase.
Străduindu-se să respire, Serena se arcui sub el. Trupul ei fremăta de sute de senzaţii neaşteptate. Era prinsă într-o lume de mătase şi foc. Cu fiecare mişcare a ei, aşternuturile îi mângâiau spatele şi picioarele goale, şoptind promisiuni întunecate. Pielea o ardea peste tot pe unde o atinsese, ca şi cum el ar fi ţinut între degete flacăra aurie a lumânării. Când îi umezi cu limba mă-tasea ce îi acoperea sfârcul încordat, Serena simţi cum ia foc. Ca pe o voce îndepărtată, îl auzi murmurându-i numele şi altceva ce nu mai înţelesese.
Pierzându-şi parcă răbdarea în faţa oricăror bariere, Justin îi trase furoul jos până la talie, ca să se poată în-frupta cu pielea ei dezgolită. Serena îl trase mai aproape, mâinile ei fiind acum la fel de dornice ca ale lui. Deşi gura o ardea de dorinţa de a-l gusta, trupul îi fremăta «uh cursa dispi rată a

buzelor lui pe pielea ei. Cunoştea gură plăa re n ace! moment - plăcerea ameţitoare stricţi ile şi regulile nu mai îl văzuse în treacăt

Abia acum realiza că erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia, atât de multe pe care nu le simţise ni-ciodată. Clipă de clipă descoperea lucruri noi. Când gura lui poposi pe marginea mătăsii, simţi o foame mai profundă decât încercase vreodată. Imaginaţia îi zburdă liberă, cu el înăuntrul ei, umplând-o, visurile unei plăceri atât de vii, încât îi provocau durere între coapse. Delirant, se prinse de umerii lui.

- Ia-mă, îi ceru ea cu respiraţia întretăiată. Justin, ia-mă acum.

Dar el continuă să o ducă pe culmi tot mai înalte, ca şi cum nu i-ar fi auzit porunca. Ii dădu jos furoul, mângâind cu buzele pielea expusă - abdomenul plat, fremătând, curba lină a şoldului, către muşchii tensio-naţi şi arcuiţi din interiorul coapselor ei.

Serena se arcui, strigând, aruncată iute în tumultul pasiunii. El era necruţător, un amant la fel de înfrico-şător precum se aşteptase, la fel de captivant precum îl visase. Ea era tot ce îşi dorea el - moale, umedă şi dezlănţuită. Disperată, rugătoare, se încleştă de el, zgâriindu-i pielea cu unghiile elegante. Ii auzea gemetele, cuvintele incoerente pe care le rostea în timp ce el o conducea mai departe în nebunie. Pielea îi era umedă, îmbrobo- nată de pasiune, iar şoldurile ei zvâcneau de dorinţă din nou şi din nou. Acum era a lui, iraţional a lui. Iar el ştia, cumva, că nimeni nu o avusese mai deplin. Strâduin- du-se să menţină puterea încă o clipă, se potrivi deasupra ei. Serena îl apucă de şolduri, zorindu-1.

Sub prima rază a luminii zilei, pielea ei era ca de porţelan. Avea ochii închişi, buzele depărtate, şi fiecare răsuflare tremura printre ele. Pe jumătate înnebunit de dorinţă, jură că nici un bărbat nu o va mai vedea aşa cum o vedea el în acea clipă.

- Priveşte-mă, îi ceru Justin cu vocea răguşită de pasiune. Priveşte-mă, Serena.

Ea deschise ochii, satinaţi de plăcere, întunecaţi de dorinţă.

- Eşti femeia mea. Se strecură înăuntrul ei şi aproape îşi pierdu controlul. Nu mai ai cale de scăpare acum.
-Nici tu. Privirea ei îşi pierdu concentrarea când amândoi începură să se mişte împreună.
Justin se chinui să înţeleagă ce spusese, dar ea se miş- ca mai repede. Ingropându-şi faţa în părul ei, fremătă înspre nebunie.
Zorile se iviră prin fereastra lată într-o revărsare de lumină roz-aurie. Cu capul lui Justin cuibărit încă pe gâtul ei, Serena privea lumina jucându-i pe tot spatele. Arăta exact aşa cum simţea ea, descoperi Serena. Curată, bogată, nouă. Exista oare un mod mai bun de a privi răsăritul decât cu trupul cald al iubitului lipit de tine? Somn... Nu simţea nevoia de somn. Ştia că putea sta aşa ore întregi, cu soarele devenind tot mai strălucitor şi cu sunetul respiraţiei lui liniştite în urechea ei. Cu un suspin îndulcit de satisfacţie, îl mângâie pe spate.
Simţindu-i atingerea, Justin îşi ridică imediat capul. Cu feţele apropiate, se uită la ea, lăsându-şi privirea să hoinărească pe fiecare trăsătură, până când nu mai exis-ta nimic în mintea lui în afară de chipul ei, îmbujorat şi topit de iubire. Fără o vorbă, îşi coborî gura peste a ei, cu atingerea ca de fluture pe care o folosea atât de rar. Blând, aproape respectuos, îi sărută pleoapele, tâmplele, obrajii, până când Serena simţi în gât lacrimi neaş-teptate. Sub trupul lui, ea se simţea fluidă şi liberă.
-Credeam că ştiu cum o să fie, şopti el, sărutând-o din nou pe buze. Trebuia să îmi dau seama că, în cazul tău, nimic nu este aşa cum mă aşteptam. Ridicând din nou capul, îi trecu un deget pe sub ochi. Ar trebui să dormi.
Ea zâmbi şi îi dădu la o parte părul de pe frunte.
-Nu -x — -x ’ -- odată. Nu vreau să
u-se de lângă ea, o

- Te vreau cu mine, Serena.
Satisfăcută, ea se cuibări mai aproape.
- Sunt cu tine.
-Vreau să locuieşti cu mine, o corectă el, ridicându-i bărbia ca să îi poată vedea ochii. Asta e. Nu e de ajuns să ştiu că eşti într-o cameră mai încolo pe coridor. Făcu o pauză, punându-şi degetul mare peste buzele ei. Se va bârfi jos, se vor face speculaţii.
Odihnindu-şi din nou capul pe umărul lui, Serena începu să traseze o linie cu degetul pe pieptul lui.
- Bârfele nu se vor opri când numele tău va fi legat de fiica lui Daniel MacGregor, îi spuse ea.
- Nu. Ea simţi schimbarea din tonul lui şi ştiu că dacă s-ar fi uitat, privirea lui ar fi fost impenetrabilă. Presa ar găsi relaţia interesantă, având în vedere trecutul şi reputaţia mea - spre deosebire de ale tale.
-Justin... Ajunse cu degetul pe mijlocul toracelui său, apoi din nou în partea de sus. îmi ceri să locuiesc cu tine sau mă avertizezi să nu o fac?
Un lung răstimp el rămase tăcut, în vreme ce Serena continua să deseneze leneş modele pe pieptul lui.
- Ambele, răspunse el într-un final.
- înţeleg. Ei bine - întoarse capul ca să îl poată săruta nestingherită pe gât -, presupun că ar trebui să reflectez la asta. Simţi un fior drept răspuns, în timp ce mâna ei alunecă peste abdomenul lui. Să cântăresc argumentele pro şi contra, continuă ea, sărutându-l pe tot maxilarul. Schimbând poziţia, se puse peste el, cu faţa deasupra fe-ţei lui. Presupun că nu ai putea să-mi spui argumentele pro şi contra. Cu un zâmbet, îl sărută pe buze. Doar ca să îmi împrospătezi memoria.
- Cu intenţia de a te ajuta să iei o decizie inteligentă, începu el, mângâindu-i şoldul.
- Elmm. Dar chiar când el fu pe punctul să apro-fundeze sărutul, ea se mişcă, găsind punctul vulnerabil

de sub urechea lui. Ştiai că am fost căpitanul echipei de dezbateri în ultimul an la Smith?

- Nu. El închise ochii, lăsându-se copleşit de senzaţia mistuitoare de a fi sedus.
- Dă-mi o temă, spuse ea, degetele alunecându-i pe coastele lui, şi timp de... documentare, adăugă ea, muş-cându-l încet de gât. Şi pot argumenta fiecare latură a situaţiei. Acum, după cum văd eu lucrurile... Oftă de plăcere, sărutând apăsat pulsul rapid şi sacadat de la baza gâtului lui. Traiul cu tine ar aduce după sine multe neajunsuri.
Mâna lui trecu încet peste şoldul ei, furişându-i-se între coapse. Serena alunecă şi mai jos pe trupul lui, oprindu-1.
-Serena...
-Nu, eu am cuvântul, îi aminti ea, în timp ce îi gusta pielea de pe piept cu limba. Mi-aş pierde intimitatea şi bunăpartedinsomn, spuse ea, delectându-sesăsimtă cum i se accelera respiraţia pe măsură ce ea îi explora trupul. Aş risca inevitabilele bârfe şi speculaţii ale noilor mei angajaţi, precum şi atenţia presei.
Pe măsură ce muşchii lui se contractau şi se relaxau sub mâinile ei, sub buzele ei cercetătoare, Serena îşi pier-du şirul gândurilor. Asemenea sculpturii de marmură a căpeteniei, îşi zise ea ca prin ceaţă, când sângele începu să îi pulseze.
-Ar fi imposibil să locuiesc cu tine, concluziona ea, pierdută undeva între propria iniţiativă şi frumuseţea sălbatică a acelui trup dezgolit. Eşti pretenţios, enervant şi, pentru că te găsesc incredibil de atrăgător, n-aş avea nici un moment de linişte
_ rr. <•!, 1 isându-şi trupul să se sati- ndu-se de al lui.
Zâm- !i văzu ochii aţintiţi

- Dă-mi un motiv întemeiat de ce, după ce am enu-merat toate astea, ar trebui să locuiesc cu tine.
Respiraţia lui nu era regulată, dar nici nu şi-o putea controla. Mâna care îi apucă părul nu era blândă, dar nu putea opri nici asta.
- Te doresc.
Serena îşi aplecă buzele până la doi centimetri distanţă de ale lui.

- Arată-mi, îi ceru ea.
Când gura ei se lipi de a lui, Justin o răsuci brutal, dincolo de raţiune. Se împinse în ea repede, smulgân- du-i un strigăt care se transformă în gemete sacadate, în timp ce o lua mai dur şi mai repede. Cu o lăcomie iraţională şi nestăpânită, el luă şi luă, dar foamea nu părea decât să se hrănească pe sine însăşi, crescând şi înteţindu-se în timp ce picioarele şi braţele ei se înco-lăceau în jurul lui. Era leoarcă de transpiraţie, prins între acele membre moi şi albe, neputând să respire, neputând să se elibereze. Şi auzea iar şi iar numele ei în minte.
Trupul lui păru să tremure odată cu sunetul, amenin̦ând să explodeze cu repetarea disperată a numelui ei. Apoi cuvântul se sfărâmă în fragmente minuscule. Ştia că nu avea să scape niciodată de ele, apoi nu mai ştiu nimic, în afară de uşurarea fremătătoare a împlinirii.
Ameţit, adormi, cu trupul şi mintea împreunate cu ale ei.
Telefonul îl trezi după doar patru ore. Lângă el, Se-rena se mişcă şi murmură o înjurătură. Cu un braţ în jurul ei, Justin îl întinse pe celălalt şi ridică receptorul.
- Da? LJitându-se în jos, văzu că Serena deschise ochii ca să se uite fix la el. îi atinse creştetul capului cu buzele. Când?
Văzându-l încordat, ea se ridică intr-un cot.
-Au evacuat? Nu, mă ocup eu... cobor în câteva minute.

- Ce s-a întâmplat?
Justin sărise deja din pat şi se îndrepta spre dulap. - Amenin̦are cu bombă în Vegas. Apucă primul lucru care-i veni la mână - o pereche de blugi şi apoi un pulover de caşmir.
- Oh, Dumnezeule! Serena se ridică, căutându-şi lenjeria. Când?
-La telefon li s-a spus că bomba va fi detonată la 15.35 ora din Vegas, dacă nu le dăm un sfert de milion de dolari, bani gheaţă. Nu ne lasă prea mult timp, mor-măi el, punându-şi blugii. încă mai evacuează.
- Nu ai de gând să plăteşti. Cu privirea furioasă, Serena îşi trase furoul pe ea.

Justin o privi în tăcere o clipă, apoi zâmbi - rece şi tăios ca o lamă de cuţit.
- Nu am de gând să plătesc.
Trecând în camera alăturată, Serena strigă în urma lui.
- Cobor de îndată ce mă schimb.
-Nu ai ce face.
Uşile ascensorului se deschideau deja când ea îl apucă de braţ.
-Voi fi cu tine.
Pentru o clipă, trăsăturile lui se îmblânziră.
-Atunci grăbeşte-te, îi spuse el, dându-i un sărut ra-pid şi apăsat înainte să urce în lift.
In mai puţin de zece minute, Serena traversa grăbită zona de la recepţie către biroul lui Justin. El ridică pri-virea când intră ea, dar îi făcu doar un semn din cap, continuând să vorbească pe un ton liniştit la telefon. Kate stătea lângă biroul lui, cu mâinile încleştate, cu
faţa, de obicei stăpânită, acum încordată.
-Domnişoară MacGregor, spuse ea curtenitor, fără să îsi ia ochii de Sa Iustin.

- Un nebun pretinde că are o bombă amplasată un-deva în hotelul din Vegas. Spune că are o telecomandă cu care o poate detona - se uită la ceas - intr-o oră şi 15 minute. Clădirea este evacuată şi echipa de genişti inspectează locul, dar...
- Dar? întrebă Serena.
-Ai idee cât de mare e acel hotel? întrebă Kate cu voce tremurătoare. Cât de mică şi fatală poate fi o bombă?
Fără să spună nimic, Serena se îndreptă spre barul din capătul îndepărtat al încăperii şi turnă un pahar de coniac. l-l aduse lui Kate, forţând-o să îl ia în mână.
- Bea asta, ordonă ea.
Scuturată de un fior, Kate dădu paharul peste cap şi îl goli.
- Mulţumesc. îşi muşcă buzele o clipă, apoi se uită la Serena. îmi pare rău. Soţul meu şi-a pierdut un braţ în Vietnam - o bombă-capcană. Asta... Expiră lung. Asta îmi readuce totul în minte.

-Haide, stai jos, spuse Serena mai blând, condu- când-o către canapea. Nu putem face nimic acum decât să aşteptăm.
-Justin nu va plăti, murmură Kate.
- Nu. Serena se uită la ea surprinsă. Crezi că ar trebui să o facă?
Kate îşi trecu o mână prin păr.
- Nu sunt obiectivă în privinţa acestor lucruri, dar - o privi din nou pe Serena - are mult de pierdut.
-Ar pierde mai mult decât bani dacă ar plăti.
Intorcându-se, Serena se aşeză în spatele lui Justin. îl atinse uşor o singură dată, scurt, cu o mână pusă pe umăr. Sub privirea lui Kate, el ridică mâna şi prinse de-getele Serenei în ale lui. Gestul îi spuse mai mult decât o mie de cuvinte.
„Ca să vezi, o iubeşte", îşi zise Kate uimită. Nu se gândise niciodată că Justin ar putea fi vulnerabil în faţa

vreunei femei. Studiindu-i faţa, femeia se întrebă dacă el ştia asta.
-A detonat o bombă într-o debara de la subsol. Jus- tin lăsă telefonul să îi cadă pe umăr o clipă.
- Dumnezeule, a fost rănit cineva?
O privi pe Serena cu nişte ochi care nu spuneau nimic despre ceea ce gândea.
- Nu. Sunt daune, dar relativ minore. A sunat să spună poliţiei că acela a fost doar un bonus, pentru a dovedi că nu glumea. Vrea banii la 15.15, ora din Vegas.
Serena îi puse o mână pe braţ.
- La ce te gândeşti, Justin?
- Mă gândesc că e cam grăbit pentru cineva care vrea un sfert de milion. Mă întreb dacă doar atât vrea. Când a sunat la hotel, m-a cerut la telefon pe nume.
Serena se cutremură.
-Mulţi oameni ştiu că tu eşti proprietarul hotelului Comanche, spuse ea. Sau e foarte posibil să fie cineva care a lucrat pentru tine sau care ştie pe cineva care a lucrat.
Justin mută telefonul din nou.
-Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa?

Serena recunoscu ceva în cuvintele lui. O ameninţare de violenţa, o promisiune de răzbunare.
- Câţi oameni au mai rămas înăuntru? întrebă Justin la telefon. Nu, vreau să aflu în secunda în care nu mai e nimeni.
- Merg să aduc nişte cafea, spuse Serena.
-Nu. Ridicându-se, Kate clătină din cap. Merg eu. Tu stai cu el.
Serena se uită la ceasul elegant de aur de pe biroul lui. Zece şi 45 de minute. Umezindu-şi buzele, se prinse de spătarul scaunului lui Justin şi aşteptă.
Privirea lui alunecă spre ceas, de asemenea. „Mai puţin de o oră“, îşi zise el. Şi era neputincios. Cum putea nana mai mult decât doar

beton şi piatră pentru el? Fusese primul lucru pe care îl deţinuse, prima lui casă după ce îi muriseră părinţii. Simboliza independenţa lui, succesul, moştenirea. Acum nu putea decât să stea deoparte şi să aştepte să fie aruncat în aer.
Oare acesta să fie motivul pentru care instinctul îi spunea că ameninţarea era îndreptată către el personal?
Frecându-şi ceafa, Justin decise că avea logică - şi totuşi, intuiţia îi spunea altceva.
- S-ar putea să fie o cacealma, se auzi vocea Serenei, calmă şi puternică, din spatele lui.
Justin simţi cum îl părăseşte valul profund de frustrare. întinse braţul, aşteptând ca ea să înconjoare scaunul şi să îl ia de mână.
-Nu cred.
Ea îi prinse mâna cu palmele ei.
-Ar fi o greşeală să plăteşti. Faci ceea ce trebuie, Justin.
-E singurul lucru pe care ştiu cum să-l fac. îşi în-dreptă atenţia spre vocea din telefon. Bine. Oaspeţii şi personalul au fost evacuaţi, îi spuse el Serenei.
Ea se aşeză pe braţul scaunului şi amândoi se uitară la ceas.
Kate se întoarse cu cafeaua, dar rămase neatinsă pe masă în timp ce aşteptară. Pe măsură ce minutele se scurgeau,

Serena simţea cum tensiunea se revărsa în valuri din Justin. Stătea tăcut, cu telefonul într-o mână. încercă să îşi imagineze complexitatea unei căutări într-un hotel de dimensiunea celui al lui Justin din Vegas. Câte sute de camere, se întrebă Serena, câte mii de anexe şi unghere? Se întrebă neputincioasă dacă sunetul exploziei avea să se audă prin receptor. Şi de câte alte ori, îşi zise ea, a mai depins soarta lui Justin de capriciile norocului? De data asta, îşi spuse ea, punându-i mâna pe umăr, soarta va trebui să îi învingă pe ei împreună.

Privindu-i degetele sprijinite pe birou, Serena observă încordarea subită din ele.
-Da.
Ca să nu mai pună întrebări, Serena îşi muşcă buza, în timp ce Justin asculta vocea din telefon.
- înţeleg. Nu, din câte ştiu eu, nu. Da. Vin cât de repede pot. Mulţumesc. Lăsă jos receptorul şi se întoarse spre Serena. Au găsit-o.
- Oh, slavă Domnului! îşi sprijini fruntea de a lui.
- Din ce mi s-a spus, ar fi distrus întreg cazinoul şi jumătate din etajul principal. Kate, fă-mi rezervare la primul avion către Vegas.
-Justin. Serena se ridică de pe braţul scaunului şi îşi simţi picioarele ciudat de slăbite. Au idee cine a fost?
-Nu. Pentru prima dată observă cana de cafea de pe birou. O ridică şi bău o jumătate din conţinut dintr-o înghiţitură. Trebuie să merg acolo, să liniştesc lucrurile la hotel şi să vorbesc cu autorităţile. Mă întorc peste câ-teva zile. Se ridică şi o prinse de umeri. Se pare că noul meu partener va fi supus probei de foc.
-Mă descurc. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe buze. Şi voi avea mare grijă de hotelul nostru.
- Sunt sigur de asta, spuse el şi o trase mai aproape. Nu-mi place că trebuie să plec tocmai acum.
-Voi fi aici când te întorci. Se întinse să îi prindă faţa în mâini. Nu-ţi face griji, doar vino repede înapoi.
O sărută lung pe gură.
- Du-te şi dormi, sugeră el.

-Oh, nu. E prima mea zi plină la serviciu. Chipul lui era calm, dar Serena îi simţea încordarea. în locul între- hărilor nesfârşit? p? - vru să le pună, Serena zâmbi şi
de lucruri de făcut - să fac un iez bucătăria, să studiez dosa- îmi fie mutate lucrurile în

Cuvântul „nostru" îl lovi cu putere, lăsându-l puţin uimit.
-Fâ asta prima dată, îi ceru el, luând-o din nou de mâini. Vreau să ştiu că dormi în patul meu, Semna, eu...
-Ai avion în 45 de minute, Justin, îi întrerupse Kate, iţindu-şi capul pe uşă. Trebuie să te grăbeşti dacă vrei să-l prinzi.
- Bine, fă-mi rost de o maşină.
-Justin. Cu o jumătate de zâmbet, Serena îşi trase mâinile. îmi rupi degetele. Ceva din privirea lui - parţial precaută, parţial impetuoasă - îi şterse zâmbetul de pe buze. Ce este? Urma să îi spună că o iubeşte? se întrebă ea, brusc speriată. Urma să rostească acele cuvinte înainte ca ele să i se întipărească bine în minte?
- Mai poate aştepta, zise el în cele din urmă.
- Bine. Şi pentru că dorea să îi alunge încordarea de pe faţă, zâmbi din nou. Apoi, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui, Serena îl sărută apăsat. Să fii nefericit fără mine, te rog.
-Justin, maşina e aici.
- Da, bine. Ii dădu Serenei un ultim sărut. Gândeş- te-te la mine, îi ordonă el înainte să plece.
Inspirând adânc, Serena se aşează în scaunul lui, cald încă.
- Am încotro? se întrebă ea cu voce tare.
capitolul 9
în săptămâna care urmă, Serena se familiariza cu ru-tina hotelului. îşi spuse că era prima ei investiţie majoră care nu fusese aleasă cu grijă de tatăl său şi una pe care intenţiona să o înţeleagă până în cel mai mic detaliu. Nu o deranjau cele câteva priviri bănuitoare, cuvintele murmurate ocazional pe la spatele ei în timp ce inspecta

sălile publice sau studia registrele, dosarele şi documentele. Se aşteptase la asta. îşi petrecu zilele învăţând hotelul de la un capăt la altul, iar serile în cazinou sau în biroul ei, în calitate de administrator. Nopţile le petrecu singură în apartamentul lui Justin.
In acea săptămână descoperi două lucruri. Coman- che era o afacere condusă cu abilitate, care îi deservea pe cei care aveau bani de cheltuit. Oferea clienţilor tot ce era mai bun - contra cost. Şi al doilea, absenţa lui Justin era o binecuvântare mascată.

Nu avea timp să îi fie dor de el, căci orele îi erau pli-ne de câte avea de făcut. Doar noaptea târziu, când era singură, Serena îşi dădea seama cât de mult ajunsese să depindă de el. De un cuvânt, de o atingere, de prezenţa lui. Dar, singură, avea ocazia să îşi dovedească sieşi şi personalului că era competentă şi serioasă în privinţa hotelului. Serena profită din plin.
Trecutul ei o ajuta. De-a lungul anilor fusese clientă obişnuită a unor hoteluri bune şi ştia ce anume căuta un oaspete, de la preluarea camerei până la plecare. Anul petrecut pe Celebration îi dăduse o altă per-spectivă. înţelegea problemele care apăsau personalul - de la oboseală la plictiseală şi la lipsa de aşternuturi, în prima zi îi câştigase pe Nero şi pe Kate de partea sa. In cea de-a doua, îi fermecase pe bucătarul-şef, pe ad-ministratorul de noapte şi pe şefa menajerelor. Fiecare era o mare victorie. în spatele mesei elegante de pecan din biroul ei, Serena studia programul crupierilor pe săptămâna în curs. Chiar în faţa ei, panoul era deschis, oferindu-i o privelişte deschisă asupra cazinoului. îşi dădu seama că îi plăceau sentimentale îngemănate de izolare şi de
abia începuse după standar- să mai lucreze la documente Iacă era nevoie de ea, soneria mnalându-i luminos locul

cu probleme. Apoi va lucra în sală. Dacă se ţinea ocu-pată până când se instala oboseala, nu mai era tentată să ia telefonul şi să îl sune pe Justin în Vegas.

Era un bărbat care avea nevoie de spaţiu, care nu fă-cea promisiuni şi nu le aştepta. Dacă .voia să câştige la final, Serena ştia că nu trebuia să uite asta. Dacă era răbdătoare, va veni o vreme când el se va simţi confortabil să o iubească. Clătină din cap, râzând scurt.
Ea nu se simţise niciodată confortabil să îl iubească. Şi nici nu voia asta.
Frecându-şi ceafa, Serena se încruntă la orar. Putea fi făcut mai puţin complicat, îşi zise ea, dacă angajau încă un crupier ca suplinitor. Asta ar fi făcut programul ceva mai flexibil şi...
- Da, intră.
Fără să ridice privirea, Serena continuă să se uită la listă. Cu un suplinitor care să ajute, se gândi ea, ar fi putut jongla cu turele. Apoi, brusc, un mănunchi de violete ateriză pe hârtia din faţa ei.
- M-am gândit că asta are să-ţi capteze atenţia.
Simţind cum inima începe să îi bată cu putere, Sere-na ridică privirea.
-Justin! Sări din scaun şi alergă în braţele lui, mai repede de cât se aşteptaseră amândoi.
Jn timp ce o săruta pe gură, Justin îşi dădu seama că era prima dată când vedea acea bucurie spontană, ne-îngrădită pe faţa ei. Şi era pentru el. Oboseala zborului lung şi încordarea de peste săptămână se topiră.
- Oare ce au femeile, o întrebă el, de e atât de bine să le ţii în braţe?
Zâmbind, îşi lăsă capul pe spate. Studiindu-i faţa mai îndeaproape, se îngrijoră.
-Arăţi obosit. Degetele ei încercară să îi netezească ridurile din jurul gurii. Nu te-am văzut aşa de obosit până acum. A fost atât de rău?
-Am avut şi săptămâni mai bune. O trase înapoi către el, dorind să se bucure de ea şi de parfumul ei.

Mai târziu, îşi zise el, avea să îi spună despre biletul tipă-rit pe care îl primise. O altă ameninţare, fără detalii sau motive, doar o promisiune că nu se terminase.

-Am făcut ce mi-ai cerut, adăugă el, mângâindu-i spatele expus de croiala adâncă a rochiei.
- Hmm. Ce?
- Am fost nefericit fără tine.
Nu râse, aşa cum se aşteptase el, ci îşi strânse mai tare braţele în jurul lui. Străduindu-se să nu plângă, îl sărută pe gât.
-Nu ai sunat. Am aşteptat să mă suni, şopti ea. în-grozită de propriile cuvinte, Serena se trase din braţele lui, înghiţindu-şi lacrimile şi clătinând din cap. Nu, nu am vrut să spun chiar aşa cum a părut. Ştiu că ai fost ocupat. Ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă, neajutorată. Şi... şi eu am fost la fel. Am avut un milion de lucruri... Se întoarse să răsfoiască hârtiile de pe birou. Suntem amândoi adulţi şi independenţi. Ultimul lucru de care avem nevoie este să începem să ne punem lanţuri unul altuia.
-Vorbeşti aiurea când eşti emoţionată, comentă Justin. Răsucindu-se, Serena îi aruncă o privire supărată, fierbinte şi furioasă.
- Nu râde de mine!
- Ciudat, dar mi-a lipsit privirea ucigătoare, spuse el apropiindu-se. Luându-i faţa în palme, o ţinu blând, ţintuind-o cu privirea.
Serena simţi cum furia i se scurge din trup, lăsând-o slăbită şi tremurătoare.
-Serena, oftă el, acoperindu-i gura cu a lui.
Sărutul blând deveni rapid lacom. Ea simţi cum •• -rim ■ ■ - el, egalând-o pe a ei, în timp ce a te, despărţindu-se doar pentru plăceri mai profunde. Dorul de ! ifică, lăsându-i cu două perechi

de buze fierbinţi, avide, iscoditoare şi două perechi de mâini grăbite. Cu respiraţia sacadată, Justin o lipi de trupul lui. Nici o femeie, îşi spuse el ca prin ceaţă, nu îl mai făcuse vreodată să sufere astfel.
-Oh, Doamne, te vreau, Serena. Te vreau atât de mult că nu mă pot gândi la nimic altceva.
Ea îşi lipi obrazul de al lui, dar mişcările de dincolo de sticlă îi atraseră atenţia.

- E o prostie, recunoscu ea, dar mă simt... expusă. Cu un râs tremurător, se trase înapoi, dar privirea din ochii lui îi făcu inima să o ia din nou la goană. Ce-ar fi să în-chizi panoul, şopti ea, şi să faci dragoste cu mine?
Bătaia din uşă îi smulse un oftat.
Cu o răsuflare prelungă, Justin o îndepărtă, ţinând-o uşor de umeri.
-Am uitat. Ţi-am adus un cadou.
-Spune-le să plece, sugeră Serena. Şi mi-l dai mai târ-ziu. II prinse de mâini. Mult mai târziu.
Se auzi din nou bătaia în uşă.
- Hai, Justin, ai avut zece minute.
-Câine?
Justin urmări cum chipul Serenei fu invadat de uimi-re şi plăcere.
-Câine.
Sărutând-o pe nas, Justin îi dădu drumul din braţe.
- Du-te să le deschizi.
Smucind uşa, Serena o deschise larg.
-Câine! Alan! Cu un strigăt de bucurie se năpusti asupra celor doi. Ce faceţi aici? întrebă ea, sărutându-i. Nu se vor prăbuşi statul şi procuratura?
- Până şi funcţionarii publici au nevoie de câteva zile de vacanţă din când în când, răspunse Câine, apoi o ţinu pe Serena la distanţă de un braţ.
Se schimbase atât de puţin, îşi zise ea. Deşi ambii fraţi moşteniseră înălţimea tatălui lor, Câine era subţire şi deşirat. Aproape slab, îşi spuse Serena cu obiectivitate frăţească. Dar avea o faţă fascinantă, numai planuri

şi unghiuri, cu un zâmbet fermecător pe care îl folosea în avantajul lui şi ochii aproape la fel de întunecaţi ca ai ei. Părul se ondula liber în jurul feţei - blond cu nuanţe roşcate. Privindu-1, înţelegea cu uşurinţă de ce se spunea că talentul său la femei îl egala pe cel de avocat.
- Hmm. N-a ajuns rău deloc, nu-i aşa, Alan?
Arcuind o sprânceană, Serena se întoarse spre fratele mai mare.

-Nu, răspunse acesta, zâmbindu-i uşor şi serios, pe măsura chipului său întunecat şi gânditor.
Arăta mai degrabă a Heathcliff, decât a senator, îşi spuse ea.
- Deşi este încă puţin cam slăbănoagă. Ii prinse bărbia între degete, întorcându-i faţa la dreapta şi la stânga. Drăguţă fată, conchise el, imitându-şi perfect tatăl.
-Poate că ar fi trebuit totuşi să te căsătoreşti cu Ariene Judson, spuse ea dulce. Apoi, înduioşată, îi cuprinse pe amândoi cu câte un braţ. Oh, cât mă bucur să vă văd!
Justin stătea pe colţul biroului Serenei şi îi privea. Părea foarte mică între cei doi bărbaţi înalţi, dar, pentru prima dată, observă asemănarea dintre ea şi Câine - forma gurii, a nasului, a ochilor. Alan era o versiune mai mare şi mai aspră a Annei, însă toţi trei purtau amprenta lui Daniel. Părea atât de clar acum, încât se întrebă cum de nu îşi dăduse seama din prima clipă când o văzuse.
Poate din cauză că îi vedea ca familie, şi-o imagina pe Serena ca soră. Se gândi la Diana şi simţi o undă de regret. Făcuse tot ce putuse pentru ea, îşi reaminti Justin. Totuşi, nu cunoscuse niciodată acel sentiment fundamental de înrudire pe viaţă, la fel cum nu avea să na Serenei acel loc care aparţinea
Serena, trăgându-i pe amândoi

-Doar peste weekend, îi spuse Alan, în timp ce Câine îi studie rapid şi minuţios biroul.
- Deci, până la urmă ţi-ai luat un partener, îi spuse el lui justin. Am fost toţi puţin cam surprinşi după ce l-ai refuzat pe tata de atâtea ori.
- Eu am fost mult mai convingătoare, explică Serena simplu.
Câine îi aruncă lui Justin o privire care nu punea întrebări, căci ştia deja răspunsurile. Dar purta un aver-tisment, subtil şi totuşi foarte clar.
-Tot nu mi-aţi spus ce faceţi aici, veniţi aşa, din se-nin. Se duse lângă justin, în timp ce Câine se aşează pe un scaun şi Alan se duse să se uite pe geamul de sticlă.

-Am auzit de ameninţarea cu bombă din Vegas, îi spuse Alan. L-am sunat pe Justin. Mi-a sugerat că s-ar putea să te bucuri de vizită. Şi împreună cu Câine ne-am gândit că dacă venim noi, mai amânăm o vreme venirea tatei, adăugă el, zâmbind.
-Ultima oară când am vorbit cu el, spuse Câine, făcea aluzie că i-ar prinde bine câteva săptămâni pe plajă.
Serena scoase un sunet între oftat şi râs.
- Presupun că aţi auzit despre ultima lui intrigă.
- Pare să fi ieşit destul de bine, remarcă Alan, pri-vind mâna lui justin cum se ridică şi se opreşte pe ceafa Serenei.
- Am fost tentată să rup mai mult decât doar câteva trabucuri, mormăi ea, apoi se uită la soneria de pe masă, care începu să sune. Masa şase. Nu, spuse ea, atingând umărul lui Justin în timp ce se ridica. Mă ocup eu. Voi trei mergeţi sus să vă relaxaţi. Urc şi eu de îndată ce mă asigur că e totul în ordine jos.
-Este lipsit de etică să joc aici, acum că eşti copro-prietar? se întrebă Câine cu voce tare.
- Nu, atâta vreme cât joci la fel de prost ca de obicei, răspunse Serena ieşind pe uşă.

Cu o înjurătură scurtă, Câine îşi întinse picioarele lungi.
- Doar pentru că obişnuiam să o las să mă bată la pocher.
- O lăsai să câştige pe naiba, comentă Alan cu blân-deţe. Te snopea. Nu ai spus prea multe la telefon, Justin, continuă el întorcându-se de la oglinda bidirecţională. Poţi să ne spui ce s-a întâmplat la Vegas?
Cu o ridicare din umeri, Justin scoase un trabuc din buzunar.
- A fost o bombă artizanală. A fost pusă sub una din-tre mesele de joc. FBI verifică lista de foşti angajaţi, obiş-nuiţi de-ai localului care au pierdut mari sume de bani şi pe toţi suspecţii cu metode de operare similare. Nu îmi pun mari speranţe în asta. Au fost câteva telefoane de ameninţare, dar nu le-au putut da de urmă şi nu am recunoscut vocea. Nu prea au piste pe care să continue.

Aprinse trabucul, apoi privirea lui trecu peste umărul lui Alan spre locul unde Serena stătea de vorbă cu un client. E imposibil să îi găseşti pe toţi cei care au pierdut bani în unul dintre cazinourile mele, dacă acesta ar fi motivul atacului cu bombă.
-Tu nu crezi că asta a fost? întrebă Câine, urmărind privirea lui Justin care se uita la sora lui.
- E doar o bănuială, mormăi el, apoi se ridică agitat. A venit o ameninţare acum câteva zile - nimic clar, dar destul cât să îmi confirme că va încerca altceva.
- Nici unde, când sau cum? întrebă Câine.
-Nu. Justin îi zâmbi trist. Desigur, aş putea să îmi închid toate hotelurile şi să aştept. Trase rapid şi furios din trabuc. Să fiu al naibii dacă o s-o fac! Cu un efort, îşi controla mânia neputincioasă. Era urmărit. Ştia la fel de sigur ca şi cum ar fi văzut umbra în spatele lui. Vreau a Serena să meargă acasă până se rezolvă asta, spuse el r trebui să o puteţi convinge.

Câine răspunse râzând scurt. Alan îl privi tăcut pe Justin.
- Va merge dacă mergi cu ea, spuse el.
- La naiba, Alan, nu voi merge să caut o vizuină confortabilă în timp ce cineva se joacă cu viaţa mea.
- Şi Serena ar face-o? îl contracară el.
-Are jumătate din acţiunile unuia dintre cele cinci hoteluri ale mele, spuse Justin sec. Dacă se întâmplă ceva cu el, asigurarea îi acoperă pierderile. Privirea îi fu atrasă din nou de peretele de sticlă. Pentru mine e în joc mai mult decât o investiţie.
-Eşti naiv dacă îţi închipui că Rena are doar atât, murmură Alan.
Justin se întoarse către el, descătuşând toată mânia care se strânsese timp de o săptămână.
- Iţi spun că am un presentiment rău în privinţa asta. Cineva e pe urmele mele, iar ea e prea aproape. Vreau să plece, să fie în siguranţă, unde nu i se poate întâmpla nimic. Aş fi crezut că vei înţelege asta. Pentru numele lui Dumnezeu, e sora ta!
- Şi pentru tine ce este? întrebă Alan încet.

Furios, Justin se întoarse la el, cu o mulţime de bles-teme tremurându-i pe buze. întâlni privirea întunecată, directă, atât de asemănătoare cu a Serenei.
-Totul, răspunse, apoi trase aer în piept şi se întoarse spre peretele de sticlă. La naiba, e totul pentru mine!
- S-a rezolvat, spuse Serena când se întoarse în birou. Eu doar... Se opri, simţind cum încordarea se ridica asemenea unui zid. încet, roti privirea de la unul la celălalt, apoi trecu pe lângă fraţii ei, îndreptându-se spre Justin. Ce s-a întâmplat?
-Nimic. Silindu-se să rămână calm, îşi stinse trabu-cul şi o luă de mână. Ai luat cina?
-Nu, dar...
Se uită pe lângă ea la Alan şi la Câine.

- Comandăm ceva sus, asta dacă nu cumva preferaţi restaurantul.
- De fapt, eu cred că îmi voi încerca norocul afară. Câine se ridică degajat. Alan mă poate împiedica să-mi cheltuiesc venitul pe o lună. Ai ceva ponturi, Rena?
- Rămâi la jetoane mici, spuse ea, arcuindu-şi buzele. - Ce puţină încredere ai, mormăi el, trăgând-o de ureche. Ne vedem mâine.
- Mâine târziu, adăugă Alan deschizând uşa. Nu o să-l pot ridica de la masă înainte de trei.
Serena aşteptă până când uşa se închise în urma lor. - Justin, ce se întâmplă?
- Sunt obosit, spuse el luând-o de braţ. Să mergem sus.
-Justin, nu sunt proastă. O conduse repede prin birou până la lift. Părea că stă să explodeze o bombă când am intrat. Eşti supărat pe Alan şi pe Câine?
- Nu. Nu e nimic care să te privească.
Răspunsul rece şi sec o făcu să rămână nemişcată. -Justin, nu încerc să mă amestec în problemele tale personale, dar fiindcă părea să aibă de-a face cu fraţii mei, sunt îndreptăţită la o explicaţie.
El recunoscu suferinţa şi mânia. Voia să alunge am-bele sentimente, să o tragă în braţele lui şi să-i oprească

întrebările intr-un fel care i-ar fi alungat propria frământare şi încordare. Dar, în timp ce uşile ascensorului se deschideau, Justin se forţă să gândească la rece. Putea folosi mânia şi suferinţa în scop propriu.

- Nu e nimic care să te privească, repetă el indiferent. De ce nu comanzi ceva la room-service? Merg să fac un duş. Fără să aştepte un răspuns, plecă.

Prea uimită de tonul lui ca să reacţioneze, Serena rămase privind în urma lui. Ce se întâmplase de la acea regăsire furtunoasă pe care o împărtăşiseră? De ce o trata v a. pe i' străină? Sau şi mai rău, realiză ea, ca pe o amantă care bărbatul o putea avea sau îndepărta

după bunul plac. Stând în mijlocul camerei, Serena încercă să îşi stârnească furia, dar nu găsi decât suferinţă. Ştiuse ce risc îşi asuma. Părea că pierduse pariul.

Nu. Strângând pumnii, clătină din cap. Nu, nu avea să permită să fie dată la o parte atât de uşor. Va aştepta să facă duş şi să mănânce, hotărî ea. Apoi... îi va explica exact ce voia ea. Calmă, adăugă ea în gând, îndreptându-se spre telefon. Avea să fie foarte calmă. Cu o apăsare răutăcioasă de deget, acţionă butonul pentru room-service.

- Sunt domnişoara MacGregor. Aş dori o friptură şi o salată.
- Desigur, domnişoară MacGregor. Cum doriţi să fie friptura?
- Arsă, mormăi ea.
- Poftim?

Cu un efort, reuşi să se stăpânească.

- Este pentru domnul Blade, explică ea. Sunt sigură că ştiţi cum o preferă.

-Desigur, domnişoară MacGregor. îi trimit imediat cina.

- Mulţumesc. „Toată lumea sare pentru Justin Blade“, îşi zise ea cu tristeţe, punând receptorul la loc. îndreptându-se spre bar, îşi pregăti o băutură mare şi tare.

Când Justin ieşi din dormitor, Serena stătea pe ca-napea, în timp ce chelnerul de la room-service aranja mâncarea lui Justin pe masa din capătul îndepărtat al camerei. Justin

purta doar un halat, care se desfăcu la gât când îşi băgă mâinile în buzunare.
-Tu nu mănânci? întrebă el, arătând spre masa pentru o singură persoană.
-Nu. Sorbi din băutură. Dar tu poţi începe. Deschi- zându-şi poşeta, scoase o bancnotă pe care i-o întinse chelnerului. Mulţumesc.
-Mulţumesc, domnişoară MacGregor. Poftă bună, domnule Blade.

Când uşa se închise în urma lui, Justin se aşeză.
- Credeam că nu ai luat cina.
-Nu mi-e foame, spuse ea simplu.
Ridicând din umeri, Justin îşi puse salată, dar nu o gustă.
-Se pare că nu au fost probleme mari cât am fost plecat.
-Nimic cu care să nu mă descurc. Deşi am câteva sugestii personale, mi se pare că hotelul şi cazinoul merg ca pe roate.
- Ai făcut o investiţie bună. Tăie o bucată de carne.
- Se poate spune şi aşa.
Serena îşi întinse un braţ pe spătarul canapelei. Jacheta ei cu mărgele scânteia în lumina blândă. Justin o privea şi nu-şi dorea decât să io scoată. Şi să scoată şi mătasea neagră subţire pe care o purta dedesubt, să se piardă din nou în ea, în pielea albă şi moale şi în părul auriu. Luă o bucată de carne cu furculiţa.
- Hotelul pare să fi intrat în linie dreaptă în ultimul an, spuse el pe un ton firesc. Mi se pare inutil să îi dedi-căm amândoi 24 de ore pe zi. Neputând să mai înghită nici o îmbucătură, îşi turnă cafea. Ai putea să te gândeşti să te întorci acasă.
Ea rămase cu paharul în aer.
- Acasă? repetă ea posomorât.
-Nu e nevoie de tine aici momentan, continuă el. M-am gândit că ar fi mai practic să mergi acasă sau oriunde doreşti, apoi să te întorci şi să preiei când va trebui să plec.
- înţeleg. Orbeşte, puse paharul pe masă în faţa ei şi se ridică. Nu am nici cea mai mică intenţie să cad în cate-

goria partenerilor din umbră, Justin. Vocea îi era pu-ternică şi clară, dar din celălalt capăt al camerei Justin îi vedea ochii înlăcrimaţi. Nici nu am de gând să fiu considerată bagaj în plus. Este foarte simplu să ne în-
cordul nostru iniţial şi să uităm o greşeală

de o noapte. Simţind cum mâna începea să-i tremure, se întinse din nou după băutură şi goli paharul d intr-o înghiţitură. îmi fac bagajele şi mă mut înapoi în aparta-mentul meu.
-La naiba, Serena, vreau să mergi acasă. Privind-o cum se străduieşte să nu plângă, simţi un nod în sto-mac. Ca să se apere, Justin se ridică de la masă şi se îndreptă spre ea. Nu vreau să fii aici.
Auzi cum trage aer în piept, dar ceaţa de pe ochi ei se risipi odată cu asta. Privirea uscată şi rănită i se păru de o sută de ori mai greu de suportat.
-Nu e nevoie să fii crud, Justin, murmură ea. Te-ai făcut înţeles. Plec din apartamentul tău, dar deţin jumă-tate din hotel, aşa că rămân.
-Nu am semnat contractul încă, îi reaminti el.
Ea se holbă tăcută la el.
- Eşti atât de disperat să scapi de mine, murmură ea. Greşeala mea. Serena se uită la paharul gol din mână. Dacă aş fi fost mai isteaţă, nu m-aş fi culcat cu tine îna-inte să fie finalizat.
înfuriat, îi luă paharul şi îl azvârli în capătul încăpe-rii, unde se sfărâmă de perete.
-Nu! Trăgând-o spre el, îşi îngropă faţa în părul ei şi înjură din nou. Nu pot aşa. Nu pot să te las să crezi asta!
încremenită de durere, Serena nu se împotrivi.
- Dă-mi drumul, te rog.
-Serena, ascultă-mă. Ascultă-mă, repetă el, îndepăr- tând-o de el, cu mâinile aşezate ferm pe umerii ei. Am primit o scrisoare înainte să plec din Vegas. Îmi era adresată personal. Cel care a amplasat bomba voia să ştiu că nu s-a terminat. Mă va lovi din nou - cândva, un-deva. La mijloc e mai mult decât doar o sumă de bani, simt asta. Este personal, înţelegi? Nu eşti în siguranţă cu mine.

Ea îl privi în vreme ce cuvintele îi alinau durerea.

-Mi-ai spus acele lucruri considerând că sunt în pericol dacă rămân?
- Te vreau departe de toate astea, întinzându-se, Serena îi împinse mâinile de pe umeri.
-Nu eşti cu nimic mai bun ca tata, spuse ea furioasă, îmi aranjezi viaţa cu micile tale intrigi şi planuri. Ştii ce mi-ai făcut? Lacrimile ameninţau din nou să se reverse, iar ea se strădui să le înfrâneze. Ştii cât de tare m-ai ră-nit? Te-ai gândit măcar să îmi spui adevărul?
-Ţi l-am spus, replică el, luptându-se cu valurile de vinovăţie şi de dorinţă. Acum vrei să pleci?
-Nu.
- Serena, pentru numele lui Dumnezeu...
-Te aştepţi să îmi fac bagajele şi să fug? îl întrerupse ea, împingându-l frustrată. Să mă ascund pentru că cineva ar putea pune o bombă într-un hotel la un mo-ment dat? De ce nu îmi ceri să găsesc un balon drăguţ de sticlă şi să mă stabilesc în el? La naiba, Justin, am la fel de multe în joc ca şi tine.
-Hotelul este complet acoperit de asigurare. Dacă s-ar întâmpla ceva, nu ţi-ai pierde investiţia.
Serena închise ochii oftând.
- Idiotule!
- Serena, fii rezonabilă!
Când deschise ochii, erau din nou plini de furie.
- Presupun că tu eşti rezonabil.
-Nu-mi pasă dacă sunt rezonabil sau nu! îi răspunse el. Vreau să ştiu că te afli undeva unde nimic nu te poate atinge.
-Nu poţi să ştii nimic!
- Ştiu că te iubesc! O prinse din nou şi o scutură. Ştiu că însemni pentru mine mai mult decât orice altceva în viaţă şi nu vreau să îmi asum nici un risc.
- Atunci cum poţi să-mi ceri să plec? strigă ea. Oamendrăgostiţi trebuie să rămână împreună!

Se uitară unul la altul, fiecare dându-şi seama de ceea ce tocmai se spusese. Justin îşi relaxa strânsoarea, apoi îi luă mâna.
- Fă asta pentru mine, Serena.
- Orice altceva, răspunse ea. Nu asta.
Justin se întoarse şi se îndreptă spre fereastră. Afară, soarele se cufunda în mare. Flăcări de foc şi vâlvătăi au- rii - la fel ca femeia din spatele lui.
-Nu am iubit niciodată pe nimeni, murmură Justin. Poate pe părinţii şi pe sora mea, dar au ieşit din viaţa mea cu mult timp în urmă. M-am descurcat fără ei. Nu cred că m-aş descurca fără tine. Până şi gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva mă îngrozeşte.
-Justin. îndreptându-se spre el, Serena îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi lipi obrazul de spatele lui. Ştii că nu există garanţii, doar sorţi.
-M-am jucat cu sorţii toată viaţa. Nu şi cu tine.
-încă iau propriile decizii, îi reaminti ea. Nu poţi schimba asta, Justin. Nu te pot lăsa. Spune-mi din nou, îi ceru ea înainte ca el să poată răspunde. Şi de data asta nu striga la mine. Sunt la fel de sensibilă în dragoste ca oricine altcineva.
Când se întoarse din nou spre ea, Justin îi mângâie conturul buzelor cu vârful degetului.
- întotdeauna mi s-a părut că sună atât de comun - până acum. înlocui degetul cu buzele, cu aceeaşi atinge- re delicată. Te iubesc, Serena.
Ea oftă, simţind cum îi dă jos jacheta de pe umeri.
-Justin, murmură ea când el o ridică în braţe.
- Hmm?
-Hai să nu-i spunem tatălui meu. Urăsc când se umflă în pene.
Râse şi o aşeză pe pat. Avea să facă dragoste cu ea delicat. I se părea cumva corect, amintindu-şi de suferinţa din privirea ei. Era valoroasă pentru el, vitală pentru

viaţa lui, parte permanentă a gândurilor lui. Avea să o iubească delicat, însă ea îl înnebunea.

Mâinile ei îi trăgeau deja halatul la o parte, mişcân- du-se pe pielea lui. Buzele ei îi acopereau deja faţa, muş- cându-l - tachinând, chinuind, cerând. Justin înjură, trăgânduu rochia de pe ea, iar sunetul râsului ei aspru şi scăzut îl împinse dincolo de limită. Poate că o rănise, dar nu îşi putea controla mâinile. Erau furioase să atingă, să posede. Dar ea doar se arcuia sub el, lascivă, abandonându-se, până când sângele ei îi bubui ca un tunet în ureche. El murmură iraţional în limba strămoşilor lui - ameninţări, promisiuni, cuvinte de iubire şi de război pe care nu le mai putea separa.
Serena auzea cuvintele tăcute şi aspre, cuvinte în egală măsură primitive şi erotice când erau şoptite pe pielea ei. Atunci nu mai avea nimic din jucătorul sofisticat, ci ceva fioros şi neîmblânzit. Şi era al ei, îşi zise ea sălbatic, în timp ce mâinile lui o frământau. îi simţea mirosul bărbătesc puternic, un miros nediluat de parfumuri, şi îşi îngropă faţa în umărul lui, voind să îl absoarbă. Dar foamea lui nu îi dădu răgaz. Fierbinte şi deschisă, gura lui o strivi pe a ei, cerând nu abandon, ci luptă.
„Doreşte-mă“, părea el să spună. „Ai nevoie de mi-ne.“ Ea răspunse cu un torent de pasiune care le tăia- ră amândurora răsuflarea. Crezuse că îi arătase tot ce putea să ştie, tot ce putea să aibă, în prima lor noapte de dragoste. Cum putea fi atât de mult, pe lângă alte promisiuni de secrete nedescoperite încă? Părea să fie o fântână nesecată de energie şi de dorinţă. Aşa cum făcuse de la bun început, o provocă să îi răspundă pe măsură.
O atinse, şi o sută de explozii mici şi violente erup- seră în interiorul ei. In timp ce trupul îi tremura, toate imaginile ei de fată despre actul iubirii, cuvintele tan-dre, atingerile delicate deveneau neînsemnate. Pentru făcută: pentru furtună şi furie.

Cu gurile încleştate, se împreunară într-o singură făptură sălbatică şi de nepotolit.
Cu ochii încă închişi, Serena se întinse exuberant.
-Oh, Doamne, mă simt minunat! Chiar şi pentru propriile-i urechi, vocea ei sunase ca torsul unei pisici satisfăcute.

- Mi-am spus asta adesea, conveni Justin şi îi mângâie trupul.
Râzând, se ridică, întinzându-şi braţele mult deasu-pra capului. In lumina slabă, el o privi, cu părul revărsat peste spatele gol în timp ce se arcuia.
-Nu, vorbesc serios... doar că îmi e o foame de lup.
- Spuneai că nu îţi e foame, îi reaminti el. întinzân- du-se, îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi o trase înapoi pe pat.
-Nu îmi era. Se rostogoli deasupra lui. Acum îmi este. Acoperindu-i faţa cu sărutări, îl muşcă de buză. Sunt lihnită.
- Poţi mânca restul de friptură.
- E rece, se plânse ea. Cu un râs cald, îl sărută pe gât. Nu te poţi gândi la altceva?
-Iţi admir spiritul, spuse el, sărutându-i din nou bu-zele. Trecându-i o mână prin păr, îi culcă capul pe umărul lui. Vrei să sun la room-service?
Ea respiră prelung, satisfăcută.
- Imediat. Te iubesc, Justin.
El închise ochii, iar braţul lui o strânse mai tare.
- M-am întrebat dacă ai să-mi spui şi tu asta.
-Ah, nu am menţionat? Zâmbind, Serena se sprijini pe pieptul lui. Ce zici de asta? Te iubesc, începu ea, marcând fiecare cuvânt cu câte un sărut. Te ador. Sunt fascinată de tine. Tânjesc după tine.
- Merge pentru început. Ducându-i mâna la buze, îi sărută încet degetele. Serena...
-Nu. li duse rapid mâna la gură. Nu mi-o cere din nou. Nu plec niciunde şi nu vreau să mă cert cu tine,

Justin. Nu acum, nu în noaptea asta. îşi lipi obrazul de al lui. Mi se pare că am aşteptat toată viaţa să simt ce simt acum. Totul până în acest moment a părut un preludiu. Sună prostesc, dar cred că am ştiut de prima dată când am ridicat privirea şi te-am văzut că totul se va schimba. Râse din nou şi se trase la o parte. Şi credeam că sunt mult prea sănătoasă la minte ca să cred în dragoste la prima vedere.
- Să ştii că mintea ta, îi spuse el, a încetinit lucrurile considerabil.

- Dimpotrivă, spuse ea cu un zâmbet îngâmfat. Le-a făcut să se mişte frumos. Am venit aici cu ideea de a deveni partenerul tău ca să putem discuta în termeni egali în timp ce te convingeam că nu poţi trăi fără mine.
- Chiar aşa?
îi zâmbi din nou.
- A funcţionat.
- Cred că eşti puţin prea încrezută, Serena. Trăgând-o de păr, se ridică din pat.
- Unde mergi?
-Să mai scot aerul din balonul tău. Justin deschise un sertar şi scoase o cutiuţă. Ţi-am luat ceva din St. Thomas.
- Un cadou? Ridicându-se în genunchi, întinse mâna. Trăiesc pentru cadouri.
-Vrăjitoare lacomă, spuse el şi lăsă cutia să cadă în mâna ei.
Chicotele ei se potoliră când deschise cutia. Două morişti de ametist şi diamante scânteiau din cutie, luând foc în lumina slabă a amurgului. îşi aminti cum le privise în vitrina însorită unde le văzuse prima oară. Şovăind, atinse unul cu degetul, ca şi cum căldura era reală, nu doar o iluzie dată de pietre.
-Justin, sunt superbi, şopti ea, ridicând privirea spre
Dar de ce?

- Pentru că îţi stau bine şi pentru că nu ai vrut să te răsfeţi. Şi - îi puse o mână pe obraz - deja decisesem că nu te voi lăsa să ieşi din viaţa mea. Dacă nu ai fi venit aici, te-aş fi adus eu.
-Cu voie sau fără de voie? întrebă ea, începând să zâmbească.
-Te-am avertizat că este o veche tradiţie de familie, li dădu părul după urechi. Pune-i. M-am întrebat cum îţi vin.
Serena îi scoase din cutie şi şi-i puse în urechi. Aşe-zată încă în genunchi pe pat, îşi prinse părul la spate cu mâna.
-Vreau să văd. Justin o opri cu o singură privire.
Pielea îi era palidă şi perfectă. Părul, când mâna îi dădu drumul încet, se revărsă sălbatic. Purtând doar strălucirea bijuteriilor în urechi, arăta ca o fantasmă exotică. Flacăra

dorinţei din ochii lui aprinse una în ochii ei. Depărtându-şi buzele, îşi întinse braţele spre el.

capitolul 10

Serena se întinse şi se gândi dacă să se ridice sau nu. Dacă Justin nu ar fi coborât deja, ideea de a lenevi întreaga dimineaţă în pat ar fi fost mai mult decât ademenitoare. Stătea în mijlocul aşternuturilor moto-tolite - locul pe care îl împărţiseră, îmbrăţişaţi strâns, întreaga noapte.

El era încă îngrijorat, îşi spuse ea. Deşi nu îi şoptise decât câteva cuvinte naive de alint în ureche înainte să plece, Serena îi simţise încordarea controlată. Atâta vre-me cât Justin era convins că bomba amplasată în Vegas fusese o ameninţare directă la adresa lui şi preludiul al-tora, Serena nu putea face nimic să îl liniştească. Nu putea decât să stea lângă el, încercând să îl convingă că nu era în pericol, că putea să îşi poarte de grijă.

Bărbaţii, îşi zise Serena zâmbind uşor. Indiferent cât de liberali ar fi, pur şi simplu nu puteau accepta faptul că femeile îşi puteau purta singure de grijă. Ultimul lucru pe care avea să îl facă era să stea în Massachusetts în timp ce bărbatul pe care îl iubea se afla în New Jer- sey. Nu era logic, îşi spuse Serena, ridicându-se din pat. Credea întru totul ceea ce îi strigase lui Justin în noaptea de dinainte - că oamenii îndrăgostiţi trebuiau să stea împreună.

Era puţin probabil ca Justin să se relaxeze complet până când poliţia nu îl prindea pe cel care amplasase bomba, şi asta putea dura luni întregi - asta dacă avea să fie prins vreodată. Poate renunţase de tot când planurile îi fuseseră dejucate. Sau poate avea de gând să aştepte zile, săptămâni, luni, înainte să lovească din nou. In timp ce-şi lua un halat din dulap, se gândi la această posibilitate, apoi ridică din umeri, alungând neliniştea. Fie că îl prindeau sau nu, Serena nu împărtăşea certitudinea lui Justin că acesta avea să încerce din nou. Biletul probabil fusese trimis din frustrare după ce planurile şantajistului fuseseră dejucate. Avea mai mult sens decât o persoană care să dorească o răzbunare personală împotriva lui Justin.

El nu era obiectiv, decise Serena, prinzându-şi hala-tul cu cordonul. Hotelurile făceau atât de mult parte din el, încât nu le privea asemenea cuiva din exterior - clădiri care valorau o mulţime de bani. Individul îşi jucase mâna şi pierduse. Trebuia să ştie că autorităţile investigau incidentul şi că Justin avea să îşi consolideze securitatea. Laşii plantează bombe, îşi spuse ea. Un laş nu risca să fie prins. Cu timpul, Justin avea să vadă logica.
Când auzi bătaia în uşă, Serena se uită automat la ceasul de pe noptieră. Era prea devreme pentru menaje-ra reflectă ea, intrând în camera de zi. Cine putea fi... i se opri pe clanţă, în timp ce cuvintele lui Justin

din noaptea de dinainte îi trecură prin minte. „Cineva e pe urmele mele. Nu eşti în siguranţă." Brusc neliniştită, Serena se uită prin vizor. Ei bine, vezi, îşi spuse ea calmându-şi nervii. E doar o prostie. Deschizând uşa, îi zâmbi fratelui ei.
- Probabil ai pierdut rapid aseară de te-ai trezit atât de devreme, comentă ea.
Câine o privi o clipă, apoi păşi în cameră.
-Nu e atât de devreme, răspunse el, privind în jur. Am venit să vorbesc cu Justin.
-Tocmai l-ai ratat. Serena închise uşa şi îşi dădu pe spate părul încâlcit de la somn. A coborât în birou acum un sfert de oră. Unde e Alan?
Afecţiunea lui Câine faţă de Justin se lupta cu faptul că Serena era sora lui. Sora lui mai mică, la naiba, îşi zise el. Iar ea stătea în apartamentul lui Justin, îmbrăca-tă doar cu un halat scurt de mătase pe care el i-l dăruise de Crăciun anul trecut.
-Ia micul dejun, îi spuse Câine plimbându-se prin cameră.
- Ei bine, tu erai întotdeauna cel treaz şi gata de acţi-une dimineaţa, îşi aminti Serena. Am considerat mereu că e un obicei dezgustător. Vrei cafea? E unul dintre pu-ţinele lucruri de bază pe care le am în bucătărie.
- Da. Sigur.

încă luptându-se cu şocul pe care îl resimţise după ce realizase că, până atunci, nutrise iluzia că sora lui era exclusiv sora lui, Câine o urmă.
Bucătăria era spaţioasă şi uimitoare. Podeaua şi pereţii erau albi, iar dulapurile, de un negru lucios. Serena băgă în priză cafetiera, făcându-i semn cu mâna liberă spre barul de mic dejun.
- Ia loc.
- Pari să fii în largul tău în apartament, se auzi Câine spunând cu voce tare.
Ea îi aruncă o privire enervant de amuzată.
- Aici locuiesc.

Iritat, Câine se aşeză pe un scaun de bar.
-Justin lucrează repede, e clar.
- Este o remarcă misogină pentru un procuror liberal, comentă Serena, măsurând cafeaua. D intr-un alt punct de vedere s-ar putea spune că eu lucrez repede.
- L-ai întâlnit abia acum o lună.
-Câine! Intorcându-se, Serena ridică bărbia. Ţi-l aminteşti pe Luke Dennison?
- Pe cine?
-Era febleţea fetelor când aveam eu cincisprezece ani, îi aminti ea. L-ai prins la colţ în parcarea cinemato-grafului şi i-ai spus că, dacă mă atingea vreodată, îi vei rupe toate oscioarele vitale din corp.
Privi rânjetul de pe faţa lui Câine când îşi aduse aminte.
- Şi nu a făcut-o, nu-i aşa?
-Nu. Apoi se îndreptă spre el şi îl apucă de ambele urechi. Nu mai am cincisprezece ani, iar Justin nu e Luke Dennison.
Aplecându-se, o apucă şi el de urechi, trăgând sufici-ent cât să o aducă mai aproape.
- Te iubesc, îi spuse el şi o sărută rapid şi apăsat.
-Atunci fii fericit pentru mine. Justin e tot ce îmi doresc.
Câine îi dădu drumul şi se lăsă pe spate.
- A spus acelaşi lucru despre tine. Observă încânta-rea din ochii ei.

- Când?
- Ieri, când ne-a rugat pe mine şi pe Alan să te convingem să te duci acasă o vreme. Câine ridică o mână văzând cum încântarea se transformă în furie. Nu sări la jugulară, Rena. Am refuzat amândoi.
-justin e convins că cel care a pus bomba urmăreşte mai mult decât doar banii. Din cauza asta, i-a intrat în cap că nu sunt în siguranţă cu el. Frustrată, gesti- furioasă cu ambele mâini. Pur şi simplu nu vrea

să gândească nici logic, nici practic când vine vorba despre toată povestea asta.
-Te iubeşte.
Furtuna din jurul ei se opri brusc.
-Ştiu. Un motiv în plus ca eu să rămân lângă el. Spune-mi, se sprijini de tejghea să îl privească - tu ce ai face?
- Dacă aş fi în locul lui Justin, aş face pe dracu-n patru să te conving să pleci. Dacă aş fi în locul tău, continuă el blând înainte ca ea să înceapă să strige, nu m-aş mişca.
-Nu e nimic mai rău ca o minte juridică analitică, murmură Serena, în timp ce cafeaua începea să curgă. Ei bine, de ce nu îmi spui ce ai mai făcut tu? Vreo doam-nă fascinantă - sau poate munca îţi stânjeneşte stilul?
- Reuşesc să storc puţin timp pentru relaxare, comentă el, iar Serena pufni şi scoase două ceşti din dulap. Am decis să mă întorc în domeniul privat.
-Serios? Surprinsă, se întoarse spre el. Nu e totuşi cam brusc?
- Nu chiar. Primi cana cu cafea neagră. M-am gândit de ceva vreme la asta. Alan este politicianul. El are răbdarea necesară. Ridicând din umeri, Câine sorbi din cafea. Îmi lipseşte sala de judecată. Birocraţia nu îmi lasă destul timp pentru asta.
- îmi plăcea întotdeauna să te văd pledând, îşi aminti Serena, aşezându-se pe partea cealaltă a barului. Aveai ceva fatal în stil, asemenea unui lup care dădea târcoale în jurul focului, pierzându-şi răbdarea.
Câine râse.

- Imaginaţia bogată a unui MacGregor iese din nou la iveală.
-Vorbeşti de rău numele de familie? întrebă Alan din uşă.
Serena se întoarse spre el cu un zâmbet cald. Privirea i se schimbă puţin, dând cu ochii de bărbatul de lângă fratele său.

- Alan s-a plâns că a fost părăsit, comentă Justin. Mai este cafea?
- Numai ce-am făcut-o.
întinse mâna spre el când intră. Luând-o, Justin îi sărută degetele apoi se îndreptă spre filtrul de cafea.
- Alan?
Acesta se uita la sora lui.
- Da, mulţumesc.
-Câine nu mi-a spus cât a pierdut aseară, începu Serena când Alan se aplecă pe tejghea.
- Oh, n-a avut ghinion. îi aruncă o privire şmecheră fratelui său, pe care Câine o întoarse sec.
Serena ridică o sprânceană.
-Sper că nu ţi-ai încercat norocul cu vreun dealer de-al meu, Câine, îl avertiză ea.
- Cu blonda scundă, spuse Alan rânjind, cea cu ochi mari căprui.
- Câine! Serena îl privit uimit amuzată. Are doar douăzeci şi unu de ani.
- Nu ştiu despre ce vorbeşte. Calm, Câine sorbi din cafea. Alan a fost ocupat să impresioneze o roşcată într-o jumătate de rochie cu opiniile lui despre politica externă.
- Ei bine. Serena se întoarse spre Justin care adusese cafea proaspătă. Mi se pare că nici personalul, nici clienţii nu sunt în siguranţă dacă îi lăsăm liberi pe cei doi.
-îi poţi supraveghea în seara asta la spectacolul de la cină.
Justin îi dădu lui Alan o ceaşcă, apoi deschise frigiderul căutând frişca.
- Ar fi trebuit să vă avertizez, le spuse Serena fraţilor săi, prinzându-i mâna lui Justin. Are obiceiul să facă planuri fără să se consulte cu nimeni. Dar eu, una, adăugă ea, zâmbindu-i, nu am nimic împotrivă să văd spectacolul de la

cină. Lena Maxwell deschide seara, spuse ea, privindu-şi unghiile. Presupun că Justin ar putea fi con-
■ să v-o prezinte dacă doriţi să veniţi.

- La ce oră e cina? întrebară Alan şi Câine deodată. Râzând, Serena se ridică.
- Demni de milă. Le fluturi o brunetă sexy pe la nas şi te urmează oriunde. Trebuie să fac duş şi să mă schimb. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe Justin pe buze. Cobor într-o jumătate de oră.
Ieşind din cameră, auzi întrebarea lui Câine.
- Unde mai exact face Lena Maxwell repetiţii în după-amiaza aceasta?
In timp ce făcea duş, Serena se surprinse râzând. Dacă lui Câine i se punea în cap să îi dea de urmă Lenei Maxwell, nu avea nevoie ca Justin să-l prezinte pentru a-şi etala farmecele întro conversaţie personală cu ea. Câine MacGregor avea mai mult decât doar farmec.
Se gândi din nou la reacţia lui când o găsise în apartamentul lui Justin. Era un gest adorabil, decise ea. Şi nu îi scăpase privirea lungă şi tăcută pe care i-o aruncase Alan când intrase în bucătărie cu Justin. De îndată ce fraţii ei aveau să fie singuri, concluzionă ea, vor discuta despre relaţia ei cu Justin, probabil certându-se pe tema asta, pentru ca apoi să îi ofere sprijinul lor necondiţionat. Totdeauna se întâmpla aşa între ei trei.
Pentru o clipă, cu apa fierbinte curgându-i pe trup, Serena simţi un val de regret pentru Justin. Nu cunoscuse niciodată cu adevărat siguranţa, apropierea, frustrarea legăturilor de familie. Poate cu timpul avea s-o lase să îi arate. Poate într-o zi vor avea copii. Serena îşi băgă capul sub jetul de apă. Gândea prea departe. Mult prea departe. O iubea, dar asta nu însemna că îşi dorea o căsnicie şi copii. Fusese un singuratic atâta vreme, iar dragostea lor era atât de nouă. Copiii ar fi însemnat un cămin, însă el nu încercase niciodată să îşi facă unul. Alesese un stil de viaţă lipsit de permanenţă. Iar nomadul din el fusese şi era parte din ceea ce o atrăgea la el. Era naiv să înceapă să viseze la

schimbări, când abia dacă trăiseră patruzeci şi opt de ore sub acelaşi acoperiş.

Totuşi, vorbise despre sora lui de două ori şi în ambe- le ocazii Serena simţise o urmă de regret. Justin nu întorsese spatele familiei, ci fusese forţat de circumstanţe să se descurce fără ea. Dacă într-o zi şi-ar fi dorit una, îşi promise Serena, avea să fie alături de el.
Serena ieşi din duş şi aprinse lampa de căldură de deasupra, apoi îşi înfăşură părul într-un prosop şi înce-pu să fredoneze în timp ce îşi hidrata pielea cu loţiune parfumată. Rapid, se uită peste programul pe care şi-l făcuse pentru ziua în curs şi decise că putea termina totul înainte să se pregătească de cină. Dar nu şi dacă stătea să piardă vremea în baie toată ziua, îşi spuse ea, punându-şi halatul. Desfăcându-şi prosopul de pe cap, se întoarse în dormitor.
Când uşa livingului se deschise larg, Serena tresări, surprinsă.
-Justin! Trecându-şi mâna prin păr, răsuflă uşurată. M-ai speriat; am crezut că ai plecat.
Punându-şi mâinile în buzunar, o măsură lent din priviri, de la degetele de la picioare până în creştetul capului.
-Nu.
„Oare cum se face“, se întrebă ea, „că deşi a văzut şi mi-a atins fiecare parte a corpului, încă poate să mă facă să mă topesc cu o singură privire?"
- Alan şi Câine?
-Au plecat să se întreacă pentru Lena, cred.
- Doamne, îmi pare rău că pierd asta, comentă ea cu voce tare, îndreptându-se spre dulap.
- Ce faci?
-Păi, mă îmbrac, răspunse ea râzând. Ce ţi se pare că fac?
- Mi se pare o pierdere de vreme, întrucât voi da jos orice îţi pui pe tine.
Se uită la el mirată peste umăr.

- Cred că lui Kate i s-ar părea ciudat dacă aş intra în birou îmbrăcată în halat.

Justin îi zâmbi lent şi calm.
- Nu pleci din camera asta.
-Justin, nu fi ridicol! Râzând din nou, Serena începu să caute printre hainele din dulap. Am o mulţime de lucruri de făcut înainte de cină şi...
Restul cuvintelor îi rămaseră în gât, apoi ieşiră ca un icnet când el o aruncă pe saltea.
Stând deasupra ei, el încuviinţă din cap.
- îmi place cum arăţi pe un pat în dezordine.
-Ah, serios? Serena se ridică în genunchi. Ei bine, eu aş vrea să ştiu de unde ţi-a venit ideea că poţi să mă azvârli aşa. Punându-şi mâinile în şold, halatul desfăcut îi căzu de pe un umăr. Nu este prima dată, continuă ea, amintindu-şi cum o aruncase în ocean, dar dacă crezi că îţi poţi face un obicei...
-Ştiu, nimeni nu îmbrânceşte un MacGregor, mur-mură el agăţându-şi un deget în deschizătura halatului.
-Aşa este. îi împinse mâna şi reuşi să lărgească deschizătura din faţă. Adu-ţi aminte asta data viitoare când îţi mai vine să mă arunci pe undeva.
-Aşa voi face. îmi pare rău. Cu un zâmbet de scuză, el întinse mâna.
Precaută, Serena acceptă dând să coboare din pat. într-o clipă fu pe spate, ţintuită sub el.
- Justin! Străduindu-se să nu râdă, îl împinse. Vrei să încetezi? Trebuie să mă îmbrac.
- Nu, nu, trebuie să te dezbraci. Dă-mi voie să te ajut. Cu un gest larg din mână, îi desfăcu halatul complet.
- încetează! Amuzată, frustrată şi excitată, i se împotrivi. Justin, vorbesc serios! Menajera ar putea intra în orice clipă.
-Nu vine până diseară. Găsi un loc, în josul coastelor ei şi simţi un fior de plăcere când ea gemu. Am sunat la curăţenie.
-Tu... Cu o nouă zvâcnire de energie încercă să se elibereze. Ai făcut-o din nou! Reuşise aproape să îşi

elibereze braţele, dar el i le prinse. Nu te-ai gândit că s-ar putea să am planuri? Că poate nu vreau să îmi petrec după-amiaza în pat cu tine?
-M-am gândit că am şanse mari să te conving, o con-tră el cu uşurinţă.
-Oh! Dădu din picioare, împletindu-şi-le cu ale lui în timp ce se zvârcolea sub el.
- Bine, ne luptăm mai întâi. Trei din cinci încercări.
-Nu e amuzant, spuse ea, înghiţindu-şi un chicot de râs. Vorbesc serios.
- Foarte serios. O rostogoli până ajunse deasupra lui. Asta e una. înainte să apuce să îşi tragă sufletul, se trezi din nou sub el. Două pentru mine.
- Oh, sigur. Serena îşi suflă părul ud din ochi. E un meci egal când sunt pe jumătate dezbrăcată şi tu eşti complet îmbrăcat.
-Ai dreptate. îi acoperi faţa cu sărutări scurte, ta-chinând-o. De ce nu faci ceva în privinţa asta? Am mâi-nile ocupate.
Ea gemu involuntar când mâinile lui îi mângâiară trupul.
- Fault, spuse ea cu respiraţia tăiată. Justin...
- Să mă opresc? întrebă el cu jumătate de gură, ochii aţintiţi asupra ei în timp ce degetele lui încercau să o convingă.
-Nu. încâlcindu-şi degetele în părul lui, ea îi trase gura peste a ei.
Era întotdeauna la fel, întotdeauna unic. De fiecare dată când buzele lui le întâlneau pe ale ei, ea simţea şocul acela moleşitor de căldură. Oasele ei se înmuiau cu o lentoare deosebită până când tot trupul îi era o masă fluidă şi caldă. Dar fiorul era întotdeauna proaspăt, ca şi cum s-ar fi întâmplat pentru prima dată. Uitând de cererea lui să îl dezbrace, Serena se lăsă moale după primul val de plăcere. Justin simţi abandonul, un abandon care ştia că era doar preludiul excitării ei nestăpânite

şi a cerinţelor frenetice. Se bucură de puterea de scurtă durată şi năvalnică a controlului absolut. Era a lui acum, o femeie puternică, vitală, care pentru câteva clipe preţioase avea să fie ca plastilina în mâinile lui. Acest gând îl făcu să fie blând, mângâind-o cu mai multă tandreţe decât se crezuse el însuşi capabil. Dragostea făcea o asemenea diferenţă? se întrebă el, conducându-şi degetele lungi şi osoase peste pielea ei.
Buzele lui le atinseră pe ale ei, înăbuşind sunetul ei blând de plăcere. Ochii ei întredeschişi îi întâlniră pe ai lui. Când îi trasă conturul gurii cu limba, pleoapele ei se zbătură. îşi frecă buzele de ale ei, savurând gustul, apoi îşi dădu seama că mâinile i se opriră. întreaga lui fiinţă părea concentrată pe întâlnirea celor două guri. Puterea pe care o simţise deveni vulnerabilitate, aproape ca abandonul pe care i-l oferise Serena. Se simţea slăbit şi neînfricat.
- Te iubesc, murmură el deasupra gurii ei. Nu ştiam cât de mult. Sărutul fu adânc, lent şi mai excitant decât orice cunoscuse până atunci.
Apoi limba ei o căută pe a lui, trecându-i printre buze pentru a savura toate gusturile şi aromele. Străfulgerat de un fior, ştiu că abandonul ei luase sfârşit. Serena îi trase puloverul din lână moale peste piept, peste umeri, astfel că buzele lor trebuiră să se despartă, însă doar pentru o clipă. Mâinile ei erau ocupate atingând, frământând, cerând. Le putea vedea cu ochii minţii, moi şi albe pe pielea lui închisă la culoare, unghiile lucioase feminine zgâriindu-l peste tot de excitare. îşi mută buzele pe umărul ei, muşcând-o tandru, şi fu asaltat de parfumul ei. II făcu să se gândească la nopţile toride de vară, la iubirea sălbatică în iarba verde înaltă. O sărută, din ce în ce mai disperat, în interiorul cotului, unde pulsul rapid intensifica parfumul. Când îşi îngropă gura în pielea palidă cu vinişoare albăstrii, trupul ei se arcui, străfulgerat de pasiune.

Serena se rostogoli spre el, astfel că acum erau unul lângă celălalt, apoi îşi încolăci braţele în jurul lui. Nu simţea învălmăşeala aşternuturilor sub ea sau mătasea rece a halatului care alunecase până la glezne. Tot ce simţea era

trupul lui puternic şi fierbinte lipit de al ei şi cărarea umedă, pe care gura lui o trasa pe trupul ei, înfiorând-o. Când el coborî mai jos, ea îl îmboldi spre toate k> curile secrete pe care el le descoperise pentru amândoi. Nimeni altcineva nu mai avea să îi provoace acea foame toridă şi lascivă. O umplea, o consuma, îi dădea putere. Cu o izbucnire bruscă de energie, ea trecu deasupra lui, cu gura lacomă, mâinile grăbite şi agile. El gemu, prin- zându-i părul lins şi umed. Sunetul o făcu să se mişte şi mai rapid deasupra lui. „E frumos, atât de frumos11, doar la asta se putea gândi în timp ce atingea şi gusta din nou.
O peliculă subţire de transpiraţie lucea pe pielea lui măslinie. Serena simţea gustul sărat, colindând peste pieptul puternic şi neted, peste linia subţire a coastelor urâţită de cicatricea zimţată, peste şoldurile înguste cu oase lungi.
Apoi mâinile lui o apucară, trăgând-o în sus până când gura lui se închise peste a ei. Ea inspiră aroma amestecată a gusturilor lor până când capul începu să i se învârtă. Trupul ei părea să se mişte fără voia ei, alu-necând până îl primi înăuntrul ei. Senzaţia o cutremură, făcând-o să strige şi să se arcuiască. Dar el se ridică odată cu ea, cu mâinile încă prinse în părul ei şi cu gura lipită de a ei. Nu putea să respire, dar chiar şi străduindu-se să dea de aer, trupul ei îşi stabili propriul ritm furios.
Braţele îi erau încleştate în jurul lui, ale lui în jurul ei. Strânsoarea reciprocă se înăspri când ajunseră pe cul-mea înaltă, rarefiată, apoi ca o singură formă alunecară înapoi pe pat, rămaşi cu răsuflarea tăiată.

Un pariu pe soartă
175

- Nu pot să mă satur de tine, reuşi Justin să şoptească. Nu e niciodată destul.
-Nu. Serena îşi lăsă capul să alunece moale pe umă-rul lui. Nu te sătura niciodată.
Rămaseră întinşi în tăcere, în timp ce respiraţia li se potolea şi tremurul dispărea. Cu palma pe inima lui, ea simţea cum bătăile deveneau lente, puternice şi stabile.
-Nu există decât tu, spuse Justin, simţind ferocitatea bruscă a dragostei. Numai tu există în viaţa mea.

Serena înălţă capul şi se uită la el.
-„Iubirea care nu e nebunie nu e iubire." Zâmbind, ea îi contură linia pometelui. Nu am înţeles asta nicio-dată până acum. Ştiu că nu mai vreau să fiu niciodată normală.
El îi aduse degetul la buze.
- Deci, inteligenta Serena MacGregor alege nebunia.
Strâmbând din nas, ea îşi îndoi coatele sprijinindu-se pe pieptul lui.
- Nu e nevoie să îmi aduci inteligenţa în discuţie.
- Mă fascinează, îi spuse Justin. Şi este o parte din tine pe care încă nu am explorat-o. Cât de inteligentă eşti?
Ea ridică o sprânceană.
- E o întrebare abstractă, îi răspunse ea afectat.
-Ah, deci eşti evazivă. Rânjind, îi dădu părul la o parte de pe umeri. Câte diplome ai?
- Prima întrebare nu are nimic de-a face cu cea de-a doua. Tu cât de inteligent eşti?
- Suficient de inteligent să îmi dau seama că sunt luat peste picior, spuse el blând. Nu ţi-ai dorit cu ardoare să intri în politică sau în sistemul de justiţie asemenea fraţilor tăi?
-Nu. Singura mea dorinţă arzătoare a fost să învăţ. Apoi am dorit cu ardoare să fac. Acum - îşi muşcă buza inferioară - am mai multe dorinţe arzătoare.

- Hm. îşi dădu răgaz să se înfrupte cu gura ei o clipă. Nu simţi că administrarea unui hotel cu cazinou este o risipă a educaţiei tale?
- Sigur că nu. Educaţia mea este a mea, o voi avea întotdeauna indiferent ce aleg să fac. La ce bun diplomele dacă nu te bucuri de viaţă? Oftând, se lăsă din nou pe pieptul lui. Nu am studiat ca să adun bucăţi de hârtie bune de pus în ramă, ci pentru că am fost curioasă. Tu de ce conduci hoteluri?
- Pentru că sunt bun la asta.
Serena îi zâmbi.
-Şi acesta este motivul pentru care aproape am de-venit studentă de meserie. Dar devenea prea repetitiv şi prea uşor. Aici sunt provocări în fiecare zi şi o varietate

constantă de oameni. Şi, adăugă ea îngâmfată, şi eu sunt bună la asta.
-Nero zice că ai clasă.
Acum zâmbetul Serenei deveni la fel de îngâmfat ca vocea ei.
- Este foarte perspicace. De ce nu l-ai făcut pe el administrator?
-Nu a fost interesat. Justin începu să îşi plimbe mâna în sus şi în jos pe coloana ei. îi place postul de depana-tor neoficial. îl trimit în Malta anul viitor.
- Aşadar, ai cumpărat cazinoul?
- în curând. Gânditor, îi studie faţa. Mă gândeam să îmi iau un partener.
Zări lumina unui zâmbet în ochii ei înainte să îşi curbeze buzele.
- Chiar aşa? Atunci presupun că ar trebui să îmi depun oferta numaidecât.
îi prinse ceafa în palmă.
- Cu cât mai curând, cu atât mai bine, murmură el, apropiindu-şi buzele de ale ei.
Când sună telefonul, înjură colorat.

Serena râse şi se cuibări lângă gâtul lui, în timp ce se întinse după receptor.
- Blade. Ascultând vocea joasă, tremurătoare a lui Kate, se chinui să îşi ascundă încordarea. Serena ar fi simţit. Bine, Kate, cobor. După ce închise, o sărută pe Serena în creştet. A intervenit ceva jos.
Serena oftă resemnată.
-Asta e problema cu locuitul la locul de muncă. Intorcându-se pe partea cealaltă, se întinse. Ar trebui să cobor şi eu.
- Nu ţi-ai luat nici o zi liberă de mai bine de o săptămână. In timp ce se îmbrăca, Justin se întrebă dacă era înţelept să o lase acolo sau să o ducă jos cu el. Decise că îi era mai bine în apartament. Relaxează-te un timp, mă întorc curând. Ce-ar fi să comanzi prânzul?

Gândul de a-l avea doar pentru ea întreaga după-a- miază era prea tentant. Serena nu se mai gândi la docu-mentele de pe birou.

- Bine - o oră?

- Da, bine. Preocupat, se îndreptă către ascensor. Kate îl aştepta la ieşirea din lift. Tăcută, îi întinse lui Justin un plic alb simplu.

-Steve l-a găsit la recepţie. De cum l-am văzut... Se opri, apoi îşi recăpăta controlul. E la fel cu cel pe care l-ai primit în Vegas, nu-i aşa?

- Da, răspunse Justin sec, studiind literele pătră- ţoase executate perfect care îi compuneau numele. Ii veni brusc să îl rupă în bucăţi, dar luă un deschizător de scrisori şi rupse cu grijă o margine. Scoţând biletul, îl despături. NU S-A TERMINAT ÎNCĂ. TREBUIE SA PLĂTEŞTI.

-Sună paza, îi spuse el lui Kate, citind cuvintele a doua oară. Apoi expiră cu o înjurătură violentă. Şi poliţia.

capitolul 11

Serena îşi trase pe cap un pulover negru de angora. Avea să se simtă bine lenevind o zi, decise ea, trândăvind în apartament în haine confortabile fără să facă absolut nimic. Ea şi Justin nu mai petrecuseră o zi întreagă împreună din St. Thomas.

Îşi aduse aminte de cerceii pe care i-i dăruise Justin. Avea să îi poarte diseară, îşi zise Serena, deschizând ser-tarul de sus al comodei ca să scoată cutia. „Sunt splen- dizi“, îşi spuse ea, uitându-se din nou la ei. Cu atât mai splendizi, cu cât îi cumpărase pentru ea atunci, înainte de a deveni iubiţi.

Ce bărbat ciudat e, reflectă ea. Atât de degajat în unele privinţe, introspectiv, şi totuşi era capabil de asemenea gesturi incredibil de drăgălaşe. Violetele din camera ei în prima zi - şampanie la micul dejun. Şi sub toate astea se afla acel element de violenţă latentă şi controlată. Toate aceste aspecte ale lui o emoţionau.

„Cât de inteligentă eşti?" Serena râse amintindu-şi întrebarea lui Justin. „Destul de inteligentă să ştiu că sunt o femeie foarte norocoasă11, răspunse ea în gând. Căutând

din nou în sertar, scoase o monedă cu cap pe ambele feţe pe care o cumpărase cât Justin fusese în Vegas. Serena o examină zâmbind, apoi o puse în buzunarul blugilor. „Şi destul de inteligentă să îmi ţin un as în mânecă", adăugă ea cu o scânteiere răutăcioasă în privire.
Privindu-şi reflexia din oglindă, zâmbetul Serenei se transformă într-o privire înmărmurită. Părul i se uscase ca un mop încâlcit şi nestăpânit în jurul feţei. „Ce hara-babură", îşi zise ea luând peria. Avea să facă ceva în privinţa asta înainte să sune la room-service. Justin nu avea decât să aştepte să vină prânzul, adăugă ea trăgând dureros de nodurile din păr. Aplecându-se din talie, îşi

lăsă părul să cadă în faţă, apoi strânse din dinţi şi începu să îl perie pe dedesubt.
-Au! O clipă, strigă ea când auzi bătaia rapidă şi înceată în uşă. Câine sau Alan şi-or fi găsit norocul cu Lena Maxwell, îşi zise ea cu un zâmbet, îndrep- tându-se spre uşă, periindu-şi încă părul. Să nu te aştepţi să te combin cu... oh.
- Curăţenia. Un băiat zvelt în jur de douăzeci de ani îi zâmbi timid.
Probabil Justin decisese să îi trimită înainte de prânz, concluziona ea. Tipic. Ar fi putut să sune să îi spună.
- Pot veni mai târziu dacă...
-Oh, nu, îmi cer scuze. Mă gândeam la altceva. Serena îi zâmbi, deschizând uşa suficient cât el să poată împinge căruciorul înăuntru. Eşti nou, nu-i aşa?
- Da, doamnă. Este prima mea zi.
Asta explică nervozitatea, decise ea, zâmbindu-i mai cald.
- Relaxează-te şi nu te grăbi, îl sfătui ea. Nu îţi stau în drum. Făcând semn cu peria, se întoarse. începe cu bucătăria în timp ce eu...
Ceva îi acoperi gura şi nasul. Prea uimită ca să îi fie frică, Serena apucă mâna care o ţinea, trăgând aer în piept ca să strige. Inhală ceva puternic şi greţos de dulce care îi dădu ameţeli. Recunoscând mirosul, începu să se zbată mai tare, luptându-se cu vaporii care îi jucau în faţa ochilor.

Oh, Dumnezeule, nu. Braţele în căzură grele pe lângă corp, iar peria îi alunecă dintre degete. Justin...
- Recepţionerul l-a găsit pe tejghea, îi spuse Justin locotenentului Renicki. Se pare că nimeni nu a văzut cine l-a lăsat. A fost în perioada predării camerelor, şi personalul de la recepţie era ocupat.
-Da. Ei bine, nu e prost. Locotenentul de poliţie ridică hârtia simplă de un colţ şi o puse într-o pungă

de plastic. Trebuie să predau asta Biroului presupun, dar deocamdată las nişte agenţi în civil la hotel.
- Am propria firmă de securitate în hotel.
Locotenentul Renicki ridică ambele sprâncene stu-foase şi încărunţite ca semn de confirmare. „Nu îi place să aibă de-a face cu mine“, decise el. „Oh, e calm.“ îl privi pe Justin aprinzându-şi un trabuc fără să îi tremure mâinile. „Nu îl ating prea multe lucruri pe acest individ."
- Aveţi duşmani, domnule Blade?
Justin îi aruncă o privire blajină.
- Aşa se pare.
- Cineva anume despre care vreţi să îmi povestiţi? - Nu.
- Este prima ameninţare pe care aţi primit-o de când v-ati întors din Nevada?
-Da.
Locotenentul Renicki îşi suprimă un zâmbet. Perso-najele de genul lui Blade îl făceau să se simtă ca un dentist care încerca să scoată o măsea încăpăţânată.
- Aţi angajat sau aţi concediat pe cineva recent?
în loc de răspuns, Justin apăsă butonul interfonului.
- Kate, verifică la Personal. Vezi pe cine am angajat sau am concediat în ultimele două luni. Apoi cere liste şi de la restul hotelurilor.
-Mare invenţie, calculatorul, spuse locotenentul când Justin închise. Am un adolescent de-a dreptul căsătorit cu calculatorul. Neprimind răspuns, ridică din umerii săi rotunzi. Voi verifica personal securitatea hotelului. Dacă vrea să plaseze o bombă, mai întâi va trebui să intre.

-Poate să intre, îi aminti Justin, dacă declară un nume la recepţie.
- Adevărat. Locotenentul Renicki privi cum se ridică fumul de trabuc. Aţi putea să închideţi.
Singura schimbare în expresia lui Justin fu o uşoară îngustarea a ochilor.

-Nu.
-Nici nu mă gândeam. Locotenentul Renicki se ridică din scaun. Oamenii mei vor fi discreţi, domnule Blade, dar vom face o căutare de rutină. Revin la dum-neavoastră după ce vorbesc cu cei de la recepţie.
-Mulţumesc, domnule locotenent. Justin aşteptă până când uşa se închise în urma lui, apoi îşi stinse trabucul cu o forţă care îl rupse în două. Dacă înainte simţea că era urmărit, acum simţea cum cineva îi suflă în ceafă. Era aici şi acum - dacă nu în hotel, atunci undeva în apropiere. Aşteptând. Serena urma să se întoarcă la Hyannis Port chit că Justin trebuia să o lege şi să o arun-ce într-un avion.
Rămase nemişcat o clipă, până se calmă din nou. Nu o convingea pe Serena strigând şi amenin ţând. Singurul mod ar fi să îi arate că prezenţa ei acolo îl punea pe el în imposibilitatea de a gândi complet raţional. Dacă ea pleca, ar fi putut gândi destul de limpede şi, poate, îşi va da seama cine era şi de ce. Justin sună din nou la interfon.
- Kate, voi fi sus. Transferă-mi telefoanele acolo.
Ridicându-se, se duse la ascensor. Poate pe drum avea să se gândească la cel mai bun mod de a-i spune Serenei că o dădea afară - împreună cu fraţii ei - din hotelul lui.
Justin intră în living şi se uită către fereastră, aşteptân- du-se să o găsească aşezată acolo, luând prânzul. Fu uşor surprins să vadă că masa era goală - întârziase ceva mai mult decât îşi propusese. Gândindu-se că poate adormise din nou, Justin intră în dormitor. De data asta, patul deranjat nu îi stârni dorinţa, ci îi aduse un sentiment de neliniş te. Justin se îndreptă spre baie, strigând-o. O urmă slabă a parfumului ei plutea în aer. Cum încăperea era goală, neliniştea lui Justin spori. „Nu fi idiot", îşi spuse el. „Nu era legată în apartament. Ar fi putut ieşi dintr-o

sumedenie de motive. Dar mă aştepta. Ar fi sunat jos." De unde ştia? Ieşind din nou în living,

Justin îşi aminti că nu fuseseră împreună suficient de mult timp ca să fie siguri de obiceiurile celuilalt. Ar fi putut coborî la magazin să îşi cumpere o rochie.
Aplecându-se, Justin ridică peria micuţă de pe covor, cu mâner emailat. Preţ de o clipă, mintea i se goli şi nu făcu altceva decât să se uite fix la ea. Clătină din cap, limpezindu-şi gândurile. Exagera cu panica - Serena avea să intre din clipă în clipă. Era stilul ei să îşi lase lucrurile peste tot prin apartament. Să fie dezordonată, îşi spuse el nemilos. Nu neglijentă. Ridicând receptorul, apăsă un număr.
- Sună pagerul Serenei MacGregor.
Ţinu peria în mână şi aşteptă. Jacheta ei cu mărgele era aruncată pe spătarul canapelei. Îşi amintea cum io dăduse jos în noaptea trecută. Cândva, spre dimineaţă, ea o luase şi o aruncase acolo. Atunci de ce şi-ar fi lăsat peria pe covor?
- Domnişoara MacGregor nu răspunde la mesaj, domnule.
Justin simţi cum i se strânge nodul din stomac. în-cleşta mâna pe mânerul periei până când ameninţă să îl rupă.
-Sună pagerul lui Alan sau Câine MacGregor. Ui- tându-se la ceas, Justin observă că trecuse o jumătate de oră peste ora la care îi spusese Serenei să îl aştepte.
- Câine MacGregor.
-Justin la telefon. Serena e cu tine?
- Nu, eu şi Alan eram...
- Aţi văzut-o?
-Nu de azi-dimineaţă. Era pentru prima dată în cei zece ani de când îl cunoştea pe Justin, îşi dădu seama Câine, când auzea o urmă de panică în vocea lui atât de stăpânită. Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. De ce?
Justin se trezi cu gâtul uscat şi privi la peria din mână.
- A dispărut.

Câine simţi cum receptorul se umezeşte în mâna lui.
-Unde eşti?
-Sus.
-Venim imediat.
In câteva minute, Justin le deschise uşa fraţilor Serenei.
- Poate a ieşit după ceva, spuse Câine imediat. Ai verificat să vezi dacă a luat maşina?
-Nu. Justin se înjură şi ridică din nou receptorul. Blade la telefon. Domnişoara MacGregor a luat maşina? Aşteptă furios, nerăbdător, în timp ce Câine se plimba agitat prin cameră, iar Alan îl urmărea. Justin ascultă răspunsul de la garaj, apoi închise fără să spună o vorbă. Maşina e tot acolo.
- Poate s-a dus la o plimbare pe plajă, sugeră Alan.
-Mă aştepta să mă întorc acum o jumătate de oră, spuse Justin sec. Trebuia să comande prânzul, dar am verificat, nu a sunat la room-service. Am găsit asta lângă uşa de la intrare.
Alan luă peria din mâna lui Justin. îşi amintea că îi dăruise setul de înfrumuseţare de epocă atunci când îm-plinise şaisprezece ani. Era unul dintre puţinele lucruri ale ei de care avea mare grijă.
- V-aţi certat?
Justin se răsuci către Câine, pe cale să îşi piardă controlul.
- Justin, spuse Câine repede, Rena este iute de mânie. Dacă a fost furioasă, ar fi putut să plece fără să spună o vorbă cuiva. S-ar fi plimbat pe plajă până s-ar fi calmat.
- Nu, nu ne-am certat, spuse Justin scurt. Am făcut dragoste. îşi băgă mâinile în buzunar, strângând pum-nii. Am primit un telefon de jos. Fusese lăsat un plic pentru mine la recepţie. Era o nouă ameninţare.
Alan aşeză peria Serenei cu grijă pe masă.
-Justin. Aşteptă până când privirea verde furioasă o întâlni pe a lui. Sună la poliţie.

Asemenea unui semn de exclamaţie la sfârşitul cuvin-telor lui, telefonul sună. Justin se repezi să răspundă.
- Serena, spuse el.

-O cauţi deja? Vocea era înăbuşită şi nu se putea distinge sexul. Indianca ta e la mine, Blade. Conexiunea se termină cu un clic.
Justin râmase nemişcat secunde în şir. Simţea gust de cupru în gură şi recunoscu frica.
- E la el, auzi pe cineva spunând, dându-şi apoi sea-ma că era vocea lui. într-un val de furie oarbă smulse telefonul din perete şi îl aruncă în celălalt capăt al came-rei. Nenorocitul ăla a pus mâna pe ea.
Locotenentul Renicki se uită prin livingul din apar-tamentul lui Justin şi decise că era mai plin de căldură decât se aşteptase. Bărbatul pe care îl cunoscuse jos părea făcut pentru culori reci şi linii drepte. Privirea lui se opri asupra telefonului care rămăsese căzut lângă peretele dinspre est. „Mâţa blândă zgârie rău“, îşi spuse el.
Bărbatul blond înalt care privea pe fereastră era Câine MacGregor, avocatul la modă care în prezent era procuror general în Massachusetts. Bărbatul brunet aşezat în scaun uitându-se fix la peria pe care o ţinea în mână era Alan MacGregor, senator, cu afinităţi de stânga şi volubil.
Locotenentul se uită din nou la Justin.
- Ce-ar fi să-mi povestiţi din nou ce s-a întâmplat.
Privirea lui Justin se opri asupra locotenentului Renicki, plină de furie şi cu un control de gheaţă.
-Am coborât să verific plicul care fusese lăsat pentru mine la recepţie. Am lăsat-o pe Serena aici; era puţin trecut de amiază. Plănuiserăm să luăm prânzul în apartament peste o oră. Am întârziat şi când m-am întors nu era aici. Am fost îngrijorat, apoi i-am găsit peria căzută pe podea lângă uşa de la intrare şi i-am dat mesaj pe pager. Pentru că nu a răspuns, i-am contactat

pe fraţii ei. In urmă cu cincisprezece minute, am primit un telefon.
- Da, aparent de la un răpitor, completă Renicki, ne-sigur dacă era satisfăcut sau enervat de recitalul degajat al lui Justin. Nu mi-aţi spus cu exactitate ce a zis.
Justin îl privi lung şi intens pe locotenent.
-Mi-a spus că indianca mea e la el.
Gata să explodeze, Câine se întoarse brusc de la fereastră.

-La naiba, aşa nu ajungem nicăieri! De ce nu o căutaţi?
Locotenentul Renicki îl privi obosit şi răbdător.
- Tocmai asta facem, domnule MacGregor.
-Va suna din nou, spuse Alan încet. Ridică privirea de la perie şi întâlni privirea locotenentului. Trebuie să ştie că Justin împreună cu familia noastră putem strân-ge orice sumă de bani să o luăm pe Rena înapoi. îşi mută privirea către Justin şi rămase acolo. Dacă motivul sunt banii.
-Va trebui să plecăm de la această premisă deocam-dată, domnule senator, spuse locotenentul Renicki pe un ton serios. Cu permisiunea dumneavoastră, vă vom instala un microfon în telefon, domnule Blade.
- Faceţi tot ce trebuie.
Atunci Câine se uită la Justin, de fapt, se uită la el pentru prima dată de când primise telefonul.
- Unde este coniacul?
- Poftim?
- Ai nevoie de o băutură. Când Justin clătină aproape imperceptibil din cap, Câine înjură. Ei bine, eu îmi voi turna un pahar - înainte să-i sun pe mama şi pe tata.
Justin simţi un junghi în capul pieptului şi îi făcu semn.
- în dulapul de acolo.
Din capete opuse ale apartamentului, telefonul în-cepu să sune. Fără să aştepte acordul locotenentului

Renicki, Justin se duse în bucătărie să răspundă. Nu îi venea să meargă în dormitor.
-Blade. închizând ochii îşi alungă frustrarea, apoi întinse receptorul. Este pentru dumneata, îi spuse el locotenentului.
Când se întoarse în living, Justin îi găsi pe Alan şi Câine stând în picioare în mijlocul încăperii, vorbind încet.
- Alan îi va suna pe părinţii noştri, îi spuse Câine. Vor primi vestea mai uşor de la el. Vor dori să vină aici.
Justin se strădui mult să nu îşi trădeze panica sau suferinţa.
- Desigur.
Când locotenentul Renicki intră în cameră, aşteptă până când toţi trei se uitară la el.

-Oamenii mei au găsit un cărucior de curăţenie abandonat în garaj. Laboratorul îl va analiza minuţios, dar au găsit şi o cârpă îmbibată cu eter. Se pare că aşa au scos-o fără să vadă nimeni. Privind atent, locote-nentul Renicki observă cum încheieturile lui Câine se albiră pe pahar, precum şi valul de furie îngrozită din ochii lui Alan. Nu zări nici o schimbare de expresie pe faţa lui Justin. Avem descrierea domnişoarei MacGregor de la dumneavoastră, domnule Blade, dar ne-ar ajuta şi o fotografie.
Justin se uită fix în timp ce durerea i se ridică din stomac până în gât.
- Nu am poză.
- Am eu. Amorţit, Alan îşi căută portofelul.
- Vom instala microfonul numaidecât, domnule Blade, continuă locotenentul Renicki uitându-se la poza primită de la Alan. Vom înregistra tot ce se spune. Cu cât îl ţineţi mai mult la telefon, cu atât mai bine. Orice vă cere, insistaţi să vorbiţi cu domnişoara MacGregor înainte să conveniţi orice. Trebuie să confirmăm

că intr-adevăr se află la el. „Şi că e în viaţă“, continuă el numai pentru sine.
- Şi dacă refuză?
- Atunci refuzaţi să negociaţi.
Justin se forţă să se aşeze. Dacă stătea în picioare, se plimba - dacă se plimba, îşi pierdea controlul.
- Nu, spuse el.
-Justin, îl întrerupse Alan înainte ca locotenentul Renicki să apuce să adauge ceva. Domnul locotenent are dreptate. Trebuie să fim siguri că Rena se află la el şi este teafără. E vorba de Rena, îşi zise el sălbatic, strădu- indu-se să îşi păstreze vocea calmă. Rena noastră. Dacă îi spui clar că nu poate fi vorba de răscumpărare decât dacă îi auzi vocea, ţi-o va da la telefon.
„Trebuie să plăteşti.” Cuvintele îi năvăliră în minte lui Justin. „Nu Serena”, îşi zise el cu disperare. „Dum-nezeule, nu Serena!“
-Şi după ce vorbesc cu ea, începu Justin, voi fi de acord cu orice termeni ar impune. Nu mă voi târgui, nu voi trage de timp.

- Sunt banii dumneavoastră, domnule Blade.
Locotenentul Renicki îi zâmbi timid. Aş vrea să îi ascultaţi vocea cu foarte multă atenţie când va suna din nou. Este probabil să fie deformată, dar s-ar putea să recunoaşteţi un mod de exprimare sau o inflexiune.
Se auzi o bătaie scurtă în uşă, şi locotenentul se duse să deschidă. In timp ce acesta vorbea în şoaptă cu unul dintre oamenii lui, Câine se apropie din nou pe Justin, oferindu-i coniac. Pentru a doua oară, Justin clătină din cap.
- II vor prinde, spuse Câine, având nevoie să audă cuvintele rostite.
încet, Justin ridică privirea.
- Şi când o vor face, spuse el calm, îl voi ucide.
Ameţită şi cu dureri, Serena se trezi gemând. Dormi-se prea mult? se întrebă ea. Avea să întârzie la curs dacă

nu - nu, nu, la tura de la cazinou şi Dale... Justin - nu, Justin avea să urce pentru prânz, iar ea nici nu sunase la room-service.
Trebuia să se ridice, dar ochii refuzau să se deschidă, şi simţea o uşoară senzaţie de greaţă de la stomac. Bolna-vă, îşi spuse ea ca prin ceaţă. Dar nu se îmbolnăvea nici-odată. Cum...? Uşa, îşi aminti ea. Cineva la uşă. Greaţa reveni din nou şi, odată cu ea, frica. Adunându-şi toate puterile, Serena deschise ochii.
Încăperea era mică şi întunecată. Peste singura fereastră era trasă o jaluzea. Lângă perete se afla un birou ieftin din lemn de arţar, cu o oglindă plină de praf şi un balansoar mic cu spătar drept. Nu exista nici o lampă, doar o plafonieră deasupra capului. întrucât era stinsă şi nişte lumină se filtra prin jaluzea, Serena îşi dădu seama că era încă zi. Dar simţul timpului îi fusese afectat, nu avea idee ce zi era.
Cineva zugrăvise la un moment dat pereţii intr-un galben aprins, dar culoarea se estompase, astfel că acum semănau mai degrabă cu paginile unei cărţi foarte vechi. Serena se afla în mijlocul unui pat dublu, peste o cuver-tură uzată din janilie. Când încercă să-şi mişte braţul drept, descoperi că

era legată de cadrul patului. în acel moment frica învinse greaţa.
Băiatul de la curăţenie, îşi aminti ea. Eter. Oh, Doamne, cum putuse să fie atât de proastă! Justin o avertizase... Justin, îşi aminti ea, muşcându-şi buza de jos. Trebuie să fi înnebunit deja. O căuta? Chemase po-liţia? Poate crezuse că ieşise doar cu treburi.
„Trebuie să scap de aici“, îşi zise Serena disperată şi se trase mai aproape de tăblie ca să smucească de cătuşe. Băiatul trebuia să fi avut ceva de-a face cu bomba din Vegas. Părea incredibil. Arăta aproape prea tânăr ca să se bărbierească. Nu era prea tânăr ca să răpească, îşi aminti ea cu tristeţe, trăgând inutil de cătuşele de metal. Când îi auzi paşii, rămase nemişcată şi aşteptă.

*
Plănuise totul perfect, îşi zise Terry, punând jos receptorul. Fusese riscant să răpească femeia de sub nasul lui Blade, dar meritase din plin. Mai mult decât bomba, decise el, bătând darabana pe masă. Fusese nevoit să le dea prea mult timp şi găsiseră bomba pentru că nu dorise să rănească pe nimeni. Doar pe Blade. Dar asta - asta era perfect.
Era frumoasă, îşi zise el. Blade avea să plătească să o primească înapoi. Dar, înainte să plătească, urma să sufere. Terry avea să se asigure de asta. Ca să scape de propria încordare, îşi reaminti cât de isteţ fusese. în timp ce Justin se afla în Vegas, Terry era în drum spre Atlantic City. La acel moment fusese supărat pe el însuşi pentru că nu alesese hotelul de pe Coasta de Est de la bun în-ceput. Dar totul se potrivise.
O observase pe Serena în prima noapte petrecută la cazinou - atunci aflase că era partenera lui Justin. Câteva întrebări degajate plasate în locul potrivit îl informaseră că era mai mult decât atât pentru el. Atunci Terry îşi pusese la cale planul.
La început fusese speriat. Să scoată o femeie dintr-un hotel era mai complicat decât să introducă o bombă. Dar urmărise. Nimeni nu le dădea atenţie celor în uniforme

albe simple. După câteva zile în care urmărise mişcările Serenei, ajunsese la concluzia că exista o intrare privată din birou către apartament. Probabil un lift, îşi zise el. Era felul în care bogaţii făceau lucrurile. Fusese răbdător, petrecându-şi mare parte din timp la aparatele de joc, aşteptând.
Când îl văzuse pe Justin întorcându-se, ştiuse că era timpul să acţioneze. Fusese uşor să fure uniforma, la fel de uşor ca şi să plaseze plicul. Nimeni nu-l băgase în seamă pe bărbatul tânăr, cu înfăţişare inofensivă, în haine simple. In secunda în care îl văzuse pe recepţio- ner ducând plicul în birou, Terry începuse să acţioneze.

Trebuise să se forţeze să nu se grăbească. îşi spusese că trebuia să îi dea lui Justin zece minute bune să ajungă jos. La etajul trei îşi schimbase hainele întro debara, apoi pur şi simplu se îndepărtase cu un cărucior de curăţenie care se afla pe coridor.
îşi aminti cum îi bătuse inima când intrase în liftul de serviciu. Exista posibilitatea ca ea să nu fie acolo, să fi coborât cu Justin, şi atunci el ar fi trebuit să o ia de la capăt. Când ea deschisese uşa şi zâmbise, aproape îşi pierduse cumpătul. Apoi îşi amintise de Blade. Restul fusese uşor.
Ii luase mai puţin de cinci minute să îi acopere trupul inconştient cu o pânză şi să coboare cu căruciorul în garaj unde era maşina lui. Cu Serena pe bancheta din spate, acoperită cu o pătură, plecase pur şi simplu. Dar ea fusese inconştientă multă vreme. Poate folosise prea mult eter sau... Apoi îi auzi geamătul. Terry se ridică să îi pregătească o cană de ceai. Când deschise uşa, Serena stătea sprijinită de tăblie, privindu-l fix. Dar nu arăta atât de speriată pe cât se aşteptase. Se întrebă dacă era în şoc. Se aşteptase ca ea să înceapă să strige în orice clipă.
- Dacă strigi, rosti el încet, va trebui să îţi pun căluş. Nu vreau să fac asta.

Serena văzu că ţinea o cană şi că îi tremura mâna. Un răpitor emoţionat, îşi spuse ea repede, era mai periculos decât unul calm. îşi înghiţi orice impuls de a striga.
-Nu o să strig.
-Ţi-am adus ceai. Se apropie puţin. Probabil te simţi puţin rău.
O aborda aşa cum ar fi abordat un animal încolţit, îşi spuse ea. „Se aşteaptă să fiu îngrozită", îşi dădu ea sea-ma. Ei bine, nu era departe de adevăr. S-ar putea să fie în avantajul ei să nu arate prea multă stăpânire de sine. în interior se forţa să rămână calmă. Primul lucru pe care trebuia să îl afle era unde ţinea cheile de la cătuşe.

- Aşa este. Te rog - spuse ea, tremurându-şi vocea - pot merge la baie?
- Bine, nu îţi voi face rău. El vorbi liniştitor, punând ceaiul deoparte şi apropiindu-se de ea. Scoase o cheie din buzunarul blugilor şi o introduse în încuietoarea de la încheietură. Dacă încerci să fugi sau începi să ţipi, va trebui să te opresc. Făcu o pauză, punând la loc metalul pe încheietura ei. înţelegi?
Serena încuviinţă din cap. Era mai puternic decât părea, descoperi ea.
Tăcut, o conduse în baia mică.
- Voi fi chiar lângă uşă, o avertiză el. Fii isteaţă şi nu o să păţeşti nimic.
încuviinţând, Serena intră. Imediat căută un mijloc de scăpare şi fu nemulţumită. Nu era nici măcar o fe-reastră. O armă. O căutare grăbită nu dezvălui decât un dulap pentru prosoape care nu se mişca din loc. îşi muşcă buza, în timp ce frica şi neputinţa începură să o năpădească. Trebuia să găsească o altă cale. Va găsi altă cale.
Dădu drumul la apă rece în chiuvetă şi îşi stropi faţa. Trebuia să rămână calmă şi vigilentă. Şi nu avea voie să îl subestimeze pe bărbatul de dincolo de uşă. Era periculos pentru că era la fel de înspăimântat ca ea. Aşa că ea avea să pară şi mai înspăimântată, decise. Urma să se ghemuiască şi să plângă pentru ca el să nu ştie că îl urmărise, aşteptând ocazia să scape. Mai întâi, trebuia să afle exact care era planul lui.

Deschizând uşa, Serena îl lăsă să îi apuce din nou încheieturile.
- Te rog, ce-ai de gând să faci?
-Nu îţi voi face rău, spuse Terry din nou, trăgând-o spre pat. Va plăti ca să te aibă înapoi.
- Cine?
îi observă furia din privire.
- Blade.

-Tatăl meu are mai mult, spuse ea repede. El...
- Nu vreau banii tatălui tău!
în faţa izbucnirii înverşunate, Serena nu trebui să si-muleze tremurul.
- E vorba de Blade. Va plăti. îl voi seca de sânge.
-Tu ai fost... Tu ai fost cel care a pus bomba în Vegas?
Terry îi înmână ceaiul. Serena se gândi să i-l arunce în faţă, apoi se răzgândi. Dacă era suficient de fierbinte să îl ardă, probabil avea să se dea în spate şi nu ar mai fi ajuns la cheie.
-Da.
îl privi. Faţa i se coloră de furie şi privirea din ochii lui îi răscoli stomacul.
- De ce?
- Mi-a ucis tatăl, îi spuse Terry, apoi ieşi din cameră.
„De ce nu sună?“ se întrebă Justin, bând încă o ceaşcă de cafea. „Dacă i-a făcut rău...“ Privi în jos şi observă că rupsese mânerul ceştii. Punându-le amândouă pe masă, scoase un trabuc. în spatele lui, la locul de luat masa, doi detectivi jucau gin. Câine se plimba prin cameră, în timp ce Alan era deja pe drum spre aeroport să îi ia pe Daniel şi pe Anna. Linia telefonică din living fusese reparată şi fusese instalat un aparat de înregistrare. Dar încă aşteptau.
Se făcea tot mai întuneric pe măsură ce se strângeau norii. Avea să plouă peste noapte. „Pentru numele lui Dumnezeu, unde e Serena? De ce am lăsat-o singură?" Justin voia să îşi îngroape faţa în palme. Voia să lovească ceva, orice. Stătea complet nemişcat şi se uita fix la perete. „De ce am crezut

că va fi în siguranţă aici?“ se întrebă el. „Aş fi făcut-o să plece dacă nu mi-aş fi dorit-o cu disperare aproape de mine. Aş fi putut să o fac să plece. Dacă i se întâmplă ceva..."

Alungă gândul. Dacă voia să îşi păstreze controlul, nu îşi putea permite nici măcar luxul sentimentului de vinovăţie. Singurele sunete din cameră erau conversaţia sporadică a detectivilor şi şuieratul brichetei lui Câine care îşi aprindea încă o ţigară. Dacă telefonul nu suna, Justin era sigur că va înnebuni.
Când sună, Justin se întinse să răspundă.
-Ţine-l pe fir cât de mult poţi, îi ordonă tăios unul dintre detectivi. Şi spune-i că trebuie să vorbeşti cu ea înainte să negociezi.
Justin nici măcar nu confirmă instrucţiunile când ridică receptorul. Aparatul de înregistrare mergea silenţios.
- Blade.
- Iţi vrei femeia înapoi, Blade?
Era o voce tânără, realiză Justin. Şi speriată. Şi ace-eaşi voce pe care o auzise pe înregistrările poliţiei din Las Vegas.
-Cât?
-Două milioane, în numerar. Bancnote mici. Am să îţi spun când şi unde.
- Serena. Dă-mi-o pe Serena la telefon.
-Nici nu te gândi.
-De unde ştiu că e la tine? întrebă Justin. De unde ştiu că e... trebui să se forţeze să rostească cuvintele, în viaţă încă.
- O să mă gândesc.
Apoi conexiunea se întrerupse.
Serena se ghemui sub pătură. îi era frig. Speriată, se corectă brutal. Frigul pe care îl simţea nu avea nimic de-a face cu puloverul subţire sau cu picioarele goale. „Mi-a ucis tatăl.“ Vorbele acelea îi tot reveneau în minte. Oare să fie fiul celui care îl atacase pe Justin cu ani în urmă? N-ar fi fost decât un bebeluş pe atunci. Dacă a nutrit ura aceasta în toţi acei ani... Serena tremură din nou şi îşi trase pătura peste umeri.

Nu ar fi trebuit să pună la îndoială instinctul lui Jus- tin. Ştiuse cumva că cineva era pe urmele lui. „Cât de departe ar merge băiatul pentru răzbunare? “ se întrebă ea. „Fii obiectivă", îşi spuse ea. „E real."
Ii văzuse faţa. Oare şi-ar fi asumat riscul să-i dea dru-mul în condiţiile în care îl putea identifica? Şi totuşi, nu părea un ucigaş cu sânge-rece. Amplasase o bombă într-un hotel aglomerat, îşi reaminti ea. O, Doamne, trebuia să scape! închizând ochii, Serena se concentră complet asupra auzului. Era linişte, nu se auzea trafic. I se părea, dar nu putea fi sigură, că auzea oceanul. Posibil să fi fost vântul. Cât de departe de oraş erau? se întrebă ea. Dacă ar fi aruncat cana de ceai prin geam şi ar fi strigat, ar fi auzit-o cineva? în timp ce ea-şi cântărea şansele, Terry se întoarse în dormitor.
-Ţi-am adus un sandvici.
Părea mai agitat de data asta sau, poate, se gândi ea mai bine, surescitat. „Fă-l să vorbească", îşi spuse ea.
-Te rog nu mă lăsa singură. îl apucă de braţ cu mâna liberă şi îl privi rugător.
-Te vei simţi mai bine după ce mănânci, mormăi el şi îi puse sandviciul sub nas. Nu trebuie să-ţi fie frică. Ţi-am spus că nu am să-ţi fac rău, dacă nu încerci să faci ceva.
-Te-am văzut, spuse ea, riscând. Cum poţi să îmi mai dai drumul?
- Am un plan.
Agitat, începu să se plimbe prin încăperea micuţă. Nu era masiv, îşi spuse ea. „Dacă aş putea să îmi eliberez mâna, aş avea o şansă."
- Când le voi spune unde eşti, eu voi fi plecat deja. Se gândi la Elveţia cu o plăcere tristă. Nu mă vor găsi. Voi avea două milioane de dolari care să mă ajute să mă ascund confortabil.
- Două milioane, şopti ea. De unde ştii că Justin va plăti?

Terry râse, întorcând u-se să se uite la ea. Avea faţa palidă şi ochii imenşi. Părul i se revărsa sălbatic pe umeri.
- Va plăti. Mă va implora să îl las să plătească înainte să termin.
-Ai spus că ţi-a ucis tatăl.
- L-a asasinat.
-Dar a fost achitat. Justin mi-a spus... îşi înghiţi cu-vintele când Terry se răsuci către ea.
-Mi-a ucis tatăl şi ei i-au dat drumul! strigă el. I-au dat drumul pentru că le-a părut rău de el. Totul a fost politică, mi-a spus mama. I-au dat drumul pentru că el era un copil indian sărac. Mama spunea că avocatul lui a plătit martorii. Mama lui, îşi spuse Serena, se jucase cu mintea lui ani de zile. Câteva cuvinte de-ale ei nu ar fi ajuns să mai schimbe ceva acum. I-o fi spus mama lui despre cicatricea lui Justin? îi spusese că tatăl său fusese beat sau că acel cuţit cu care l-a ucis fusese al lui? Serena studie faţa imobilă şi speriată a lui Terry şi privirea lui plină de ură.
- îmi pare rău, spuse ea slab. îmi pare atât de rău.
-Va plăti acum, îi spuse Terry şi îşi alungă din ochi o şuviţă de păr rebelă. Aş vrea să îmi permit riscul de a te ţine mai mult decât doar câteva zile. Râse încet şi mirat. Cine s-ar fi gândit că am să-l fac pe Blade să se târască pentru o femeie?
-Te rog, cum te cheamă?
- Terry, spuse el scurt.
Serena se strădui să se ridice.
-Terry, îţi dai seama că Justin a sunat deja la poliţie. Mă vor căuta.
- Nu te vor găsi, răspunse el simplu. Nu am început să fac planul ieri. Am plătit avansul pentru locul acesta acum şase luni, când Blade a deschis hotelul. Mă gân-deam să îi mai forţez mâna a doua oară, după ce ar fi plătit pentru Vegas. Ridică din umeri ca şi cum afacerea

din Vegas nu însemna mare lucru. Bătrânii de la care am închiriat apartamentul sunt în Florida acum. Nu m-au întâlnit niciodată, le-am trimis doar un cec.

-Terry...
-Ascultă, nu ţi se va întâmpla nimic. Mănâncă şi odihneşte-te. La zece ore după ce Blade lasă banii, îi voi suna şi le voi spune unde să te caute. Ieşi valvârtej din cameră, trântind uşa înainte ca ea să mai spună ceva.
- Ce fac ca să o aducă înapoi? întrebă Daniel, plimbându-se prin livingul din apartamentul lui Justin. Uită-te la ăştia doi - făcu semn cu mâna către cei doi detectivi - joacă cărţi în timp ce un maniac o ţine ostatică pe fetiţa mea.
- Fac tot ce pot, îi spuse Alan încet. Telefonul e pus sub urmărire. Nu a stat pe fir suficient ca să poată de-pista adresa. Verifică toate amprentele de pe căruciorul de curăţenie.
- Fia! Lăsându-şi panica să se transforme in furie, se întoarse spre fiul său. Şi ce fel de loc e cel în care cineva îmi poate azvârli fiica intr-un coş şi să plece cu tot cu ea?
- Daniel. An na vorbi încet, aşezată pe canapea lângă justin. îi rosti doar numele, dar durerea din privirea ei îl făcu să înjure din nou şi să se îndrepte spre fereastră. Ea se întoarse spre Justin şi îşi puse mâna peste mâna lui. Justin...
Dar el clătină din cap şi se ridică. Pentru prima dată în cele şase ore de frică, ştia că avea să cedeze. Fără nici un cuvânt, intră în dormitor şi închise uşa în urma lui. Halatul ei era aruncat pe scaunul pe care îl lăsase. Trebuia doar să îl ridice şi să simtă mirosul ei. Strânse pumnii şi se îndepărtă de el. Cutia cu cerceii pe care i-i dăduse se afla deschisă pe comodă. îşi amintea cum îi stătuse cu ei cu o noapte în urmă - strălucind,

aprinzându'Se în lumina slabă, când ea îngenunchease goală pe patul lui şi îşi întinsese braţele spre el.
Frica şi furia se amestecară în sufletul lui până când pielea îi deveni udă şi cleioasă. Liniştea încăperii îl apă-sa. Se auzea doar sunetul ploii care cădea rece şi stăru-itoare dincolo de ferestre. Cu doar câteva ore înainte, Serena umpluse camera de viaţă - cu râsete şi pasiune. Apoi o părăsise. Nu îi spusese că o iubea, nici nu o sărutase la

plecare. Ieşise, preocupat de propriile probleme. O lăsase singură, îşi zise el din nou.
- Oh, Doamne!
Frecându-şi faţa cu mâinile, îşi apăsă ochii cu dege-tele. Când auzi bătaia uşoară în uşă, Justin lăsă mâinile jos şi încercă să îşi alunge senzaţia de disperare. Daniel intră fără să aştepte răspunsul lui.
-Justin. închise uşa în urma lui şi rămase în picioare, masiv - şi pentru prima dată de când îşi amintea Justin - neputincios. îmi pare rău pentru ce am spus.
Justin îi întâlni privirea, strângând din nou pumnii în buzunar.
-Ai avut dreptate. Dacă nu aş fi fost neglijent...
-Nu. Apropiindu-se de el, Daniel îi prinse ambele braţe. Nu e nimeni de vină aici. Rena - dacă a vrut-o pe Rena, ar fi găsit oricum o cale. Sunt speriat. Vocea pu-ternică tremură în timp ce îl prinse mai strâns de braţe. Am fost speriat o singură dată în viaţă. Când Câine şi-a pus în cap să exploreze acoperişul şi l-am găsit atârnând de un pervaz la etajul doi. Nu ştiu unde este Serena. Vocea îi tremură şi se întoarse. Nu pot ajunge la ea cu o scară.
- Daniel, o iubesc.
Inspirând adânc, Daniel se întoarse.
- Da, văd asta.
- Orice mi-ar cere, orice ar vrea să fac, voi face.
încuviinţând din cap, Daniel întinse mâna.
-Vino, familia ar trebui să aştepte împreună.

capitolul 12
Probabil aţipise, căci era noapte când Serena se trezi, scuturată de cineva.
-Vei da un telefon, îi spuse Terry, apoi se duse să aprindă lumina.
Serena îşi duse mâna la ochi, ferindu-i de lumină.
-Cine... începu ea.
- Probabil a strâns destui bani până acum, mormăi Terry, băgând telefonul în priza din dormitor. E trecut de ora unu. Ascultă. Ii trase mâna în jos, ca să îl poată privi. Ii

vei spune că eşti bine, nimic mai mult. Nu în-cerca nimic. Formă numărul. Când răspunde, spune-i doar că nu eşti rănită şi că aşa va rămâne câtă vreme plăteşte. înţelegi? încuviinţând, Serena luă receptorul. Justin răspunse după primul apel. O jumătate de cană de cafea rece se răsturnă pe masă şi picură pe covor.
- Blade.
Serena închise ochii strâns auzindu-i vocea. Ploua, îşi spuse ea tulburată. Ploua, iar ei îi era frig şi era speriată.
-Justin.
- Serena! Eşti bine? Ţi-a făcut vreun rău? Inspirând adânc, se uită direct în ochii lui Terry.
-Sunt bine, Justin. Nici o cicatrice.
- Unde eşti? începu el, dar Terry îi puse mâna la gură Serenei şi luă receptorul.
-Dacă o vrei înapoi, adună banii. Două milioane, bancnote mici, nemarcate. îţi voi spune unde să-i laşi. Şi vei merge singur, Blade, dacă nu vrei să păţească ceva.
închise telefonul şi îi dădu drumul Serenei. Să audă vocea lui Justin făcuse ceea ce ore întregi de frică nu reuşiră. Scâncind tremurat, îşi afundă faţa în pernă şi plânse.
-E bine. Justin puse receptorul la loc cu grijă studiată. E bine.

- Slavă Domnului! Anna îi apucă mâinile.
- Şi acum?
-Adun banii şi îi duc unde îmi va spune.
-Vom fotografia bancnotele, spuse locotenentul Renicki, ridicându-se din scaun. Unul dintre oamenii mei te va urmări când laşi banii.
-Nu.
-Ascultaţi, domnule Blade, începu el răbdător, nu avem nici o garanţie că îi va da drumul domnişoarei MacGregor după ce primeşte banii. Este mai posibil să...
- Nu, repetă Justin. Facem cum zic eu, domnule locotenent. Nu vreau pe nimeni pe urme.
Locotenentul trase adânc aer în piept.
- Bine, putem pune un emiţător în valiză. In felul acesta, când va lua banii, ne-ar putea duce le ea.

- Şi dacă îl vede? ripostă Justin. Nu, spuse el din nou. Nu vreau să risc.
- Dar riscaţi al naibii de mult înmânându-i două milioane de dolari bani gheaţă, îi răspunse locotenentul Renicki. Doamnă MacGregor. Se întoarse spre Anna, gândindu-se că o femeie, o mamă, avea să fie rezonabilă. Vrem să vă aducem fiica înapoi întreagă, la fel ca dumneavoastră. Lăsaţi-ne să vă ajutăm.
II privi lung şi stăruitor, în timp ce mâna cu care îl ţinea pe Justin tremura uşor.
-Vă apreciez îngrijorarea, domnul locotenent, dar mă tem că sunt de acord cu Justin.
-Fotografiaţi banii, interveni Câine. Şi urmăriţi-l după ce Rena e în siguranţă. Dumnezeule, cât mi-ar plăcea să îl urmăresc chiar eu în justiţie, adăugă el mor- măind sălbatic.
-Atunci ar fi bine să speraţi că va fi judecat doar pentru răpire şi şantaj, nu pentru crimă, adăugă cu cruzime locotenentul Renicki. O va ţine în viaţă până primeşte banii. După aceea, nimeni nu poate şti. Ascultă, Blade, continuă el, pierzându-şi răbdarea. Nu îţi place200
Nora Roberts
să ai de-a face cu poliţia, probabil pentru că ai avut probleme cu ani în urmă, dar e mult mai înţelept să ai de-a face cu noi, decât cu el, spuse el, arătând spre telefon.
Cu un gest inconştient, Justin îşi trecu mâna peste coaste. Nu, îşi zise el, nu avea încredere în poliţie. Amintirea acelor întrebări nesfârşite în timp ce rana i se vindeca era întipărită în mintea lui. Poate că făcea o greşeală. Poate că trebuia... Degetele îi îngheţară brusc. Cicatrice. Nici o cicatrice!
- Oh, Doamne, murmură el, coborând privirea spre mână. Oh, Doamne, Dumnezeule!
- Ce este? Anna stătea lângă el, cu degetele înfipte în braţul lui.
încet, îşi întoarse privirea spre ea.
- O fantomă, şopti el. Apoi îşi alungă groaza, privin- du-l pe locotenentul Renicki. La telefon Serena încerca să îmi spună ceva. A spus „nici o cicatrice". Bărbatul pe care l-am ucis în Nevada m-a înjunghiat. Serena ştie povestea. Locotenentul se îndrepta deja spre telefon.

-Vă amintiţi numele lui?
Justin râse cu tristeţe. Puteai uita vreodată numele celui pentru a cărui ucidere ai fost judecat?
- Charles Terrance Ford, răspunse el. Avea o soţie şi un fiu. Ea aducea băiatul în fiecare zi la tribunal. Avea ochi albaştri, îşi aminti Justin. Ochi albaştri palizi şi confuzi. Simţi un val de greaţă care ameninţă să îl înghită.
- De data asta bea, îi ordonă Câine, punându-i în mână un pahar de coniac.
Uitându-se la pahar, Justin clătină din cap.
- Cafea, mormăi el şi se duse în bucătărie.
Dar nu putea să gândească. Punându-şi palmele pe tejghea, încercă să-şi limpezească mintea. Degeaba, realiză el. Simţea aceeaşi neputinţă furioasă pe care o simţise cu atât de mult timp în urmă în celula aceea strâmtă.
Un pariu pe soartă
201
Şaptesprezece ani, îşi zise el. Dumnezeule, avusese la dispoziţie şaptesprezece ani ca să-l urască. „Ce îi va face Serenei din cauza mea?“
- Dacă doar asta bei, atunci bea, spuse Câine aspru, împingându-i ceaşca de cafea peste tejghea.
Şi-o amintea pe Serena stând acolo chiar în dimineaţa aceea, cu ochii râzând la el în timp ce el se obişnuia cu gândul că ea crescuse fără ca el să observe.
- Ştiam, spuse Justin încet, uitându-se la cafeaua neagră. Ştiam că cineva e pe urmele mele. Ştiam că nu e în siguranţă, dar nu am obligat-o să plece.
Câine se lăsă cu toată greutatea în scaun.
- O ştiu pe Rena de când s-a născut, am iubit-o în tot acest timp. Nimeni, absolut nimeni nu o poate obliga să facă ceva.
- Eu aş fi putut. Justin luă cafeaua şi bău pe nerăsuflate. Tot ce aveam de făcut era să merg cu ea.
- Iar el te-ar fi urmărit.
Justin puse cana jos cu zgomot.
-Da. Mânia îi limpezi mintea şi îi risipi senzaţia de greaţă din gât. O voi aduce înapoi, Câine, spuse el cât se poate de calm. Nimic nu mă va putea împiedica să o aduc înapoi.
-II cheamă Terry Ford, spuse locotenentul Renicki intrând în cameră şi îndreptându-se spre filtrul de cafea. A rezervat

un bilet de avion din Vegas acum cinci zile, cu destinaţia Atlantic City. Vom avea o descriere curând. Verificăm toate hotelurile, motelurile, apartamentele, casele închiriate pe plajă, dar nu ştim dacă o ţine în oraş. Nu m-aş baza că a închiriat o cameră pe numele lui, adăugă el, luând recipientul cu zahăr. Mama lui s-a recăsătorit în urmă cu aproximativ trei ani. încercăm să dăm de ea.
Era bine să aibă ceva solid cu care să lucreze - nume, feţe. Cu un mormăit satisfăcut, locotenentul Renicki se aşează în faţa lui Câine.

- îl vom prinde, promise el. Ar trebui să încercaţi să vă odihniţi amândoi, îi sfătui el. Probabil nu va mai suna până mâine-dimineaţă. Când nici unul din ei nu răspunse, locotenentul oftă. „Familia ştie să strângă rândurile", reflectă el. Bine, domnule Blade, spuneţi-mi ce aranjamente aţi făcut ca să strângeţi banii?
- Banii vor fi la mine în birou la ora opt.
Locotenentul Renicki ridică sprâncenele stufoase, apoi le coborî la loc.
- Nu aţi avut probleme să strângeţi o asemenea sumă de bani?
-Nu.
- Bine, lui spuneţi-i de ora nouă. Aşa vom avea timp să îi fotografiem în biroul dumneavoastră. Astfel, dacă ne scapă, vom putea pune mâna pe el când începe să îi folosească. Aş vrea să vă mai gândiţi să ne permiteţi să punem un emiţător în una dintre valize. Vă pot arăta cât de bine poate fi ascuns. Nu uitaţi, adăugă el înainte ca Justin să poată spune ceva, principala noastră preocupare e aceeaşi ca a dumneavoastră. Să o aducem înapoi pe domnişoara MacGregor în siguranţă.
Pentru prima dată, Justin observă oboseala din ochii locotenentului. îşi dădu seama că poliţistul nu mâncase şi nu dormise, la fel ca el. în majoritatea situaţiilor, ar fi avut încredere în acei ochi.
- Mă voi gândi, spuse el intr-un final.
Locotenentul încuviinţă doar din cap şi dădu pe gât restul de cafea.

La ora şase dimineaţa telefonul sună din nou. Anna şi Daniel se treziră din aţipeala de pe canapea. Alan se îndreptă în scaunul în care petrecuse noaptea, treaz şi agitat. Câine se opri în uşa bucătăriei unde se întorcea cu încă o cană de cafea. Mâna lui Justin se repezi către receptor. Se uitase fix la telefon mai bine de o oră.

- Blade.
- Ai banii?

- Ii voi avea la ora nouă.
- E o benzinărie la două străzi de hotel pe partea dreaptă. Să fii în cabina telefonică de acolo la nouă şi un sfert. Te voi suna.

Terry puse jos receptorul, atât de tensionat încât aproape dărâmă măsuţa. Nu reuşise să doarmă nici chiar după ce Serena se oprise din plâns. Nu ar fi trebuit să îl poată face să îi pară rău de ea, îşi zise el, frecându-se la ochi cu podul palmei; La urma urmei, ce fel de femeie era dacă trăia cu un criminal?

Mama lui ar fi spus că era o vagabondă, dar el simţise ceva la ea. Avea clasă, îşi zise Terry, întinzându-şi muşchii ţepeni şi dureroşi. Arăta stilată chiar şi în blugi şi pulover când deschisese uşa. Iar seara trecută... Terry suspină, uitându-se spre uşa de la dormitor. Noaptea trecută arătase atât de mică şi neajutorată când se ghe- muise pe pat şi plânsese.

Ii părea rău că trebuise să o sperie astfel, dar ea era cea mai bună armă pe care o putea folosi împotriva lui Blade. Nu ar fi trebuit să se încurce cu un gunoi ca el de la bun început, îşi reaminti Terry. „L-aş ucide dacă aş putea“, îşi zise el, dar ştia că nu avea curajul. Ampla-sarea unei bombe într-o clădire era un lucru complet diferit de a scoate un cuţit sau o armă împotriva unui om. Bomba era la distanţă, şi era forţat să recunoască faptul că, probabil, nu ar fi avut tupeu să o detoneze. Dar ameninţarea. Oh, satisfacţia de a-l putea face pe cel care îi ucisese tatăl să tremure în pantaloni. Apoi avea să primească banii, şi fiecare dolar pe care îl va cheltui avea să fie o răzbunare pe Justin Blade. O auzi pe Serena mişcându-se şi se ridică să vadă ce făcea.

Era dezgustată de ea însăşi. Ce bine îi făcuse plânsul în afară de a-i provoca durere de cap şi ochi umflaţi? Trebuia să plănuiască o cale de scăpare, nu să se bălăcească în autocompătimire. Braţul care era prins de capul patului o durea şi o furnica din cauza circulaţiei proaste

a sângelui. Mişcându-se pe pat, încercă să îl frece ca să pună sângele în mişcare. „Gândeşte! “ îşi ordonă ea. „întotdeauna există o cale de scăpare.“
Când se deschise uşa camerei, întoarse capul. Serena observă urma de regret din ochii lui Terry când se uită la ea. „Doamne, probabil că sunt demnă de milă“, îşi spuse ea obosită. „Atunci foloseşte-te de asta, Rena! îi ordonă nerăbdător o voce. „Pune-ţi mintea la contribuţie."
Dădu voie fricii să iasă din nou la suprafaţă, agăţân- du-se cu disperare de forţa ei interioară.
- Te rog, mă dor braţele. Cred că mi le-am sucit peste noapte.
-îmi pare rău. Rămase indecis în mijlocul camerei, îţi pregătesc micul dejun.
- Te rog, spuse ea repede înainte ca el să plece. Dacă aş putea... dacă aş putea sta pe scaun. Mă dor toate de la cum stau întinsă. Unde aş putea să plec? întrebă ea, scâncind uşor când el ezită. Eşti mult mai puternic decât mine.
- Uite, te iau cu mine în bucătărie. Dacă încerci ceva, te aduc înapoi şi îţi pun căluş la gură.
- Bine, dar te rog, lasă-mă să mă ridic o vreme.
Terry scoase cheia din buzunar şi descuie cătuşele. Serena îşi înăbuşi impulsul de a fugi, ştiind că n-ar fi ajuns mai departe de uşă. Prinzând-o de braţ, o conduse rapid prin apartament.
Jaluzelele erau trase. „Aş putea fi şi în Alaska", îşi zise ea frustrată. „Dacă aş reuşi să fug, în ce direcţie ar trebui să o iau? Oare are maşină? Probabil că are - cum altfel m-a adus până aici? Dacă aş putea pune mâna pe chei..."
-Stai jos, îi spuse el şi o împinse pe scaunul şubred de la masa din bucătărie. Repede, îngenunche şi puse cătuşele în jurul gleznei ei şi al piciorului mesei. Dându-şi la o parte părul din ochi, se ridică. îţi aduc nişte cafea.

-Mulţumesc. Privirea ei scrută repede încăperea, căutând o armă la îndemână.
- Până diseară scapi de aici, îi spuse Terry, turnându-i cafea fără a-şi lua ochii de la ea. Deja adună banii. Aş fi putut cere probabil de două ori mai mult.
- Nu te vor face fericit.
- Dar îl vor face pe el nefericit, contracară Terry. Asta contează.
- Terry, îţi risipeşti viaţa în felul acesta. Arăta atât de tânăr, îşi zise ea. Prea tânăr să fi adunat atâta ură în el. Ţi-ai folosit mintea să plănuieşti totul aşa cum ai făcut-o. Mintea şi abilităţile. Ai putea să îţi foloseşti mintea în scopuri mult mai bune. Dacă îmi dai drumul acum, te-aş putea ajuta. Fratele meu...
- Nu vreau ajutorul tău, rosti el printre dinţi. 11 vreau doar pe Blade. Vreau să se târască în genunchi.
- Justin nu se va târî, spuse ea obosită.
- Domniţă, l-am auzit la telefon. S-ar târî până în iad şi înapoi pentru tine.
-Terry...
- Taci! îi strigă el, ameninţând să îşi piardă cumpătul. Mi-am petrecut toată viaţa plănuind cum să îl fac pe Blade să plătească. A trebuit să îmi privesc mama cum strânge cureaua şi cum lucrează într-o bodegă slinoasă, în timp ce el se tot îmbogăţea, în loc să putrezească intr-o celulă. Am dreptul la bani şi îi voi avea.
Resemnată, Serena coborî privirea spre masă.
-Uite, îţi pregătesc ceva de mâncare. Ţi-e foame?
Dădu să nege, apoi îşi dădu seama că avea să o închidă înapoi în dormitor. Astfel, încuviinţă uşor din cap, ferindu-şi faţa în timp ce încerca să se gândească.
Auzindu-l cotrobăind prin dulap, îndrăzni să dea din picior, ca să testeze rezistenţa. Trebuia să rişte. De data asta, când urma să-i scoată cătuşele de la gleznă, avea să lupte. Cu puţin noroc, l-ar fi putut lua prin surprindere suficient cât să ajungă afară şi să atragă

atenţia cuiva. Dacă ar fi cineva destul de aproape să o audă strigând...
Când ridică din nou privirea, Terry ţinea în mână o tigaie mare din fontă. Fără să stea pe gânduri, Serena gemu şi alunecă încet către podea.
- Hei! Alarmat, se repezi spre ea, lăsând tigaia lângă ea, încercând să o ridice de umeri. Ce este? întrebă el. Ţi-e rău?
- Mă simt slăbită, spuse ea abia auzit, în timp ce apucă mânerul tigăii. Se lăsă moale până când faţa lui se aplecă asupra ei. Folosindu-şi toată forţa, îl izbi cu tigaia în cap din lateral.
Tânărul căzu ca un bolovan.
La început, Serena rămase nemişcată, încercând să îşi recapete suflul după ce el se prăvăli cu toată greutatea peste ea. Apoi se îngrozi o clipă la gândul că îl omorâse. Zbătându-se, ieşi de sub el şi îi verifică pulsul.
-Slavă Domnului, murmură ea simţind bătăile.
Rapid, se întinse până când reuşi să îi bage mâna în buzunar după cheie. Mama lui era cea care ar fi meritat acea lovitură, îşi spuse ea când se eliberă. Bietul băiat nu avusese nici o şansă.
Ridicându-se, îşi evaluă opţiunile. Putea să o ia la fugă, dar atunci probabil el şi-ar fi revenit şi ar fi dispă-rut. Nu, mai întâi trebuia să se asigure că el nu putea să plece.
Serena puse cătuşele în buzunarul din spate al blu-gilor, apoi începu să îl târască spre dormitor. Nu era masiv, dar când porni să traverseze camera de zi, aple-cată şi trăgându-l de umeri, descoperi că nu prea mai avea forţă. Când reuşi să îl treacă de uşă, deja respira cu greutate şi era leoarcă de transpiraţie.
Sprijinindu-se de cadrul uşii, îşi dădu seama că nu îl putea urca pe pat. In schimb, îl lăsă întins pe podea, prins cu cătuşele de pat.

Se îndreptă spre telefon împleticindu-se de moleşea- lă. îşi dădu seama că nu mâncase mai nimic de două zile. Avea să aştepte, îşi spuse ea, scuturându-şi capul pentru a-şi limpezi gândurile. Nu avea de gând să leşine acum. Luă repede telefonul şi formă numărul.

După un duş rapid, Justin îşi schimbă hainele şi se întoarse în camera de zi. Anna îl îndemna pe Daniel să mănânce, deşi ea nu se atingea de mâncarea din far-furie. Ridică privirea când intră Justin.
-Vom lua cina în familie în seara asta, îi spuse ea cu un zâmbet curajos. Renei îi plac fasoanele.
Justin observă că avea lacrimi în ochi.
Pentru prima dată de când o cunoştea, Justin se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişa.
- Coboară şi vorbeşte cu bucătarul. Va pregăti absolut orice doreşti.
Simţi cum tremură, înfigându-şi degetele în spatele lui.
-Aşa voi face. Să ai grijă, şopti ea. Ai grijă, Justin. Când sună telefonul, Anna tresări, apoi se îndepărtă. Chipul ei era o mască de stăpânire de sine. Nu trebuia să sune din nou.
- Probabil vrea să se asigure că e totul în ordine. Cu tâmplele zvâcnind, Justin ridică receptorul. Blade.
-Justin.
- Serena! O auzi pe Anna tresărind în spatele lui. Eşti bine?
- Da, da, sunt bine. Justin...
- Eşti sigură? Nu ţi-a făcut nimic? Nu credeam că te va lăsa să suni din nou.
Ea îşi stăpâni nerăbdarea şi vorbi încet.
- Nu a avut încotro, îi spuse ea. E inconştient şi încătuşat de pat.
- Poftim? Câine îl apucă de braţ, dar Justin îl alungă. Ce-ai spus?

-Am spus că l-am lăsat inconştient şi l-am legat de pat.
Simţi un fior pe care nu îl recunoscu. Era uşurare. Ieşi la suprafaţă intr-o izbucnire în râs.
-Numai Dumnezeu ştie de ce mi-am făcut griji pen-tru tine, spuse el, lăsându-se pe canapea. Ridicând pri-virea, văzu patru perechi de ochi nerăbdători. L-a lăsat inconştient şi l-a legat de pat.
- E o adevărată MacGregor! explodă Daniel şi o îmbrăţişa pe Anna. Cu ce l-a lovit?
- Tatăl meu se aude? întrebă Serena.

- Da. întreabă cu ce l-ai lovit.
- Cu o tigaie de fontă. îşi dădu seama că îi tremurau picioarele şi se aşeză pe podea.
-O tigaie, transmise Justin.
- Asta-i fetiţa mea! Daniel o sărută pe Anna cu pasiune, apoi îşi lăsă capul pe umărul ei şi plânse.
-Justin, ai putea veni după mine? întrebă Serena. Am avut o noapte îngrozitoare.
-Unde eşti?
- Nu ştiu. în timp ce se instala reacţia, îşi ascunse faţa în genunchi. „Nu ceda“, îşi spuse ea. „Nu ceda tocmai acum.“ îl auzea pe Justin strigând-o prin receptor şi îşi înghiţi lacrimile. Aşteaptă o clipă, să trag jaluzelele şi să văd dacă recunosc ceva. Vorbeşte-mi, îi spuse ea, ridicându-se. Continuă să îmi vorbeşti.
-Toată familia ta e aici, spuse el, recunoscând înce-putul de isterie din vocea ei. Mama ta vrea să organizeze o cină în seara asta. Ce ţi-ai dori?
-Un cheeseburger şi un galon de şampanie. Cred că sunt în estul oraşului, lângă plajă. Văd nişte case de lemn mai jos. Nu am fost niciodată în zona asta. îşi muşcă adânc buza, ca să nu-şi lase vocea să cedeze. Pur şi simplu nu ştiu unde sunt.

- Dă-mi numărul de telefon, Serena. II vom urmări.
Justin îl notă repede în timp ce ea îl dicta. Vin imediat, rezistă.
- Rezist, nu-ţi face griji. Lumina care năvăli în cameră o ajuta. Dar grăbeşte-te. Spune-le tuturor că sunt bine, să nu îşi facă griji.
- Serena, te iubesc.
Lacrimile se făceau din nou simţite.
- Vino şi arată-mi, spuse ea înainte să închidă.
Justin îi înmână un bilet locotenentului Renicki.
- Aflaţi unde este.
încuviinţând din cap, locotenentul formă un număr.
- L-a doborât cu o tigaie zici? Râse scurt şi apreciativ. E o femeie deosebită.
-Este o MacGregor, îi spuse Daniel, apoi îşi suflă nasul zgomotos.

-O căsuţă din lemn în estul oraşului, spuse locote-nentul Renicki după câteva minute şi se îndreptă spre uşă. Veniţi? îl întrebă pe Justin.
Justin îl privi blajin.
-Venim toţi.
Serena stătea în prag cu uşa deschisă, deşi tremura în aerul răcoros al dimineţii. Trecuseră mai puţin de 24 de ore, realiză ea. Se simţea de parcă trecuseră zile întregi de când nu mai văzuse lumina soarelui. Iarba era încă umedă de la ploaia de peste noapte. Cum de nu observase niciodată câte culori existau într-o picătură de apă de pe un fir de iarbă?
Apoi văzu maşinile. Asemenea unei procesiuni, îşi zise ea şi îi veni din nou să plângă. Nu, nu avea să îl întâmpine pe Justin cu lacrimile curgându-i pe obraji, îşi îndreptă umerii, ieşi pe verandă şi aşteptă.
Justin opri în faţa a două maşini de poliţie. în urmă-toarea secundă ieşi din maşină şi fugi către Serena.
-Serena. O îmbrăţişă, ridicând-o de la pământ şi strângând-o la piept. Cu faţa ascunsă în gâtul lui, îl auzi

rostindu-i numele din nou şi din nou. Eşti bine? întrebă el, dar înainte ca ea să îi poată răspunde, buzele lui se năpustiră peste ale ei.
Tremura, îşi dădu ea seama şi îl strânse mai tare. Ca să îl liniştească, îşi canaliză toată iubirea şi căldura în sărut.
-Eşti îngheţată, murmură el, simţindu-i pielea rece sub palme. Ia jacheta mea. Când dădu să se dezbrace, Serena îi prinse faţa în mâini.
- Oh, Justin, şopti ea şi îi mângâie ridurile de oboseală de pe faţă. Prin ce te-a făcut să treci?
- Lasă-mă să o văd. Daniel o prinse de umeri, apoi îi mângâie obrajii cu mâinile sale mari. Deci, l-ai doborât cu o tigaie, nu, fetiţo?
Văzându-i ochii roşii, îl sărută fierbinte.
-A fost la îndemână, îi răspunse ea. Să nu-mi spui că ţi-ai făcut griji pentru mine, spuse ea de parcă asta ar fi fost o insultă.
-Sigur că nu. Pufni zgomotos. Fiica mea îşi poate purta singură de grijă. Mama ta, ea a fost îngrijorată.

Locotenentul Renicki o privi pe Serena trecând de la un membru al familiei la altul. Intenţiona să îl suprave-gheze pe Justin când aveau să îl scoată pe Terry Ford.
- Vom avea nevoie de o declaraţie de la dumneavoastră, domnişoară MacGregor, spuse el, apropiindu-se degajat de Justin.
- Nu acum.
Acesta încuviinţă răspunsul lui Justin cu un semn din cap.
-Aţi putea veni la secţie mai târziu, după ce vă odih-niţi. ll simţi pe Justin încordat şi, pregătindu-se, privi cum Terry Ford era adus de doi ofiţeri în uniformă. Calm, domnule Blade, murmură el. Doamna a trecut prin destule într-o singură zi.
Terry înălţă capul. Justin îşi amintea ochii. Ochii pa-lizi şi neliniştiţi pe care îi văzuse în fiecare zi la tribunal.

Nu avea mai mult de trei ani, îşi zise Justin. Un bebeluş. Simţi mâna Serenei strângând-o pe a sa, iar furia i se risipi. Condus către maşină, Terry continuă să îl privească pe Justin peste umăr.
-îmi pare rău pentru el, murmură Serena. Atât de rău.
Justin o cuprinse în braţe.
- Şi mie.
- Oamenii mei vor percheziţiona casa, spuse locote-nentul Renicki scurt. Vă rog să veniţi la secţie când pu-teţi, domnişoară MacGregor.
- Haide, să ducem fata acasă, spuse Daniel şi făcu un pas spre ea.
- O duce Justin. Anna îl prinse de braţ şi îl conduse către cea de-a doua maşină de poliţie. Restul ne întoar-cem şi punem la punct cina.
-Nici măcar nu are pantofi în picioare, observă Daniel, împins în maşina de poliţie.
- Va fi bine, comentă Alan, aşezându-se pe locul din faţă. îşi dădu seama că era lihnit de foame.
- Sigur, va fi bine, îi ţinu isonul Câine, apoi se aplecă spre urechea tatălui său. îţi cumpăr un trabuc dacă pleci în linişte.
Daniel îşi întoarse privirea spre soţia sa şi se aşeză.
-Va fi bine, decise el.

- Haide. Justin închise nasturii jachetei de pe Serena până la gât. Te duc înapoi.
-Să ne plimbăm pe plajă. îşi trecu braţul în jurul taliei lui. Am nevoie de o plimbare.
- Eşti desculţă, remarcă el.
- E cel mai plăcut mod de a te plimba pe plajă. Nu ai dormit, comentă ea când traversară nisipul.
-Nu. Dar se pare că aş fi putut să dorm liniştit.
îşi dori să o strângă din nou la piept, să se asigure că era reală. îmbrăţişând-o uşor pe după umeri, o sărută pe creştetul capului.

- Nu mi-a plăcut să îl rănesc, spuse ea. Dar nu aveam de unde să ştiu cum avea să reacţioneze când te întâlnea faţă în faţă. A strâns atâta ură băiatul acela, Justin. E atât de trist!
- I-am luat ceva vital din viaţă. El a luat ceva vital din viaţa mea. Se opri, ţinând-o strâns, uitându-se către mare. Sunt surprins că a cerut atât de puţini bani.
- Puţini? Serena ridică o sprânceană. în majoritatea caselor, două milioane sunt destul de mulţi bani.
-Pentru ceva nepreţuit? îi luă faţa în mâini, apoi o sărută, după care, înfiorat, o trase mai aproape şi îi devoră buzele. Serena. Gura sa îi exploră faţa, întorcân- du-se din nou la buzele ei. Nu eram sigur dacă am să te mai văd vreodată. Nu mă gândeam decât la ce ţi-ar fi putut face - la ce aveam să îi fac eu după ce îl găseam.
-Nu mi-ar fi făcut rău. Violenţa bolborosea din nou în lăuntrul lui, iar ea i-o calmă cu mâinile şi cu buzele. Motivul pentru care mi-a fost atât de uşor să scap a fost acela că nu îmi voia răul.
-Nu, eu eram...
-Justin. Ajunge! îl trase după ea şi ochii începură să-i scapere de furie. Nu tu ai provocat asta; nu voi sta să te ascult cum încerci să te învinovăţeşti. Ce s-a întâmplat azi a început cu mult timp în urmă, cu băutură şi bigotism. Acum s-a terminat. Nu te mai gândi.
- Mă întreb de ce mi-a fost dor să te aud strigând la mine, murmură el, trăgând-o din nou mai aproape.

- Masochistule. Ştii - spuse ea, îmbrăţişându-l o cli-pă - am avut timp să mă gândesc la relaţia noastră.
-Oh?
- Da, cred că trebuie să redefinim regulile de bază.
Confuz, o îndepărtă de lângă el.
- Nu ştiam că avem aşa ceva.
- Mă gândeam. Se îndreptă către mare, apoi, simţind că apa era rece, se retrase din nou.
Un pariu pe soartă 213
-Şi? Prudent, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.
- Şi nu cred că situaţia actuală este foarte practică.
- In ce sens?
-Cred că ar trebui să ne căsătorim, spuse ea foarte degajat.
- Să ne căsătorim?
Gânditor, Justin o privi fix. Stătea desculţă pe nisipul rece, purtând o jachetă cu câteva mărimi prea mare, cu părul încâlcit şi ciufulit, spunându-i calm că ar trebui să se căsătorească. Cu o oră în urmă pusese la pământ un răpitor cu o tigaie de fier. Nu era, îşi dădu el seama, aşa cum îşi imaginase. îşi imaginase că avea să o ceară el când se aflau într-o încăpere slab luminată, caldă şi împrospătată de iubire.
- Să ne căsătorim? repetă el.
- Da, am auzit că oamenii încă mai fac asta. Sunt dispusă să fiu rezonabilă.
-Chiar aşa? încuviinţă din cap, întrebându-se ce punea la cale.
-întrucât e sugestia mea, vom decide în felul tău. Căutând în buzunar, scoase o monedă.
Justin râse şi se întinse să i-o ia.
-Serena, serios...
-Oh, nu, e moneda mea, eu arunc. Cap, ne căsă-torim, pajură, nu ne căsătorim. înainte ca el să apuce să mai spună ceva, ea aruncă moneda în aer, apoi o prinse. O trânti pe dosul palmei şi apoi i-o întinse să o vadă. Cap.
Justin se uită la ea. Vârându-şi mâinile în buzunare, Justin ridică privirea spre ea.
- Se pare că am pierdut.
- Aşa se pare. Serena puse moneda cu două capete înapoi în buzunar.
- Ce-ai zice de două din trei?

O scânteie de mânie îi lumină ochii.

- Ia-ţi gândul, îi spuse ea şi porni peste nisip. Chiui scurt când Justin o ridică în braţe. Dacă tu crezi că te poţi eschiva, adăugă ea, apoi suspină de plăcere când el o aduse la tăcere.
-Nu mă eschivez niciodată, promise el, muşcânduh buza în timp ce o purta înapoi către maşină. Ia dă-mi să văd moneda aia.
împreunându'şi braţele în jurul gâtului lui, îl privi cu zâmbet în ochi.
- Peste cadavrul meu.
în aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor

28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Marryjo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. I
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie

Judy Asdey, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite

67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Colon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Maryjo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată

Beth Kendrick, Greşeli din dragoste

101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate

108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Maryjo Putney, Mătase şi secrete
Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei

149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China
Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Lin târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Maryjo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului

190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, In sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, In căutarea adevărului 194- Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, lin joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade

231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Maryjo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Notre-Dame

Tradiţie din 1989 *&r www.litera.ro
Serena decide să-şi îndeplinească dorinţa să fie liberă, să călătorească şi să guste o vreme aventurile vieţii angajându-se ca dealer în cazinoul unui vas de croazieră. Acolo nimeni nu îi cunoaşte familia bogată, educaţia aleasă şi mai ales pe Daniel MacGregor, magnatul financiar care îi este tată.
Insă jocurile au fost deja făcute, căci MacGregor, care îşi doreşte stabilitate şi o căsnicie pentru fiica lui, nu îi lasă nici o şansă când îl trimite după ea pe Justin Blade - parţial indian comanş şi jucător desăvârşit - într-o croazieră pe Marea Caraibilor. MacGregor îşi pune mari speranţe în legătură cu urmările întâlnirii dintre cei doi, dar firile lor pasionale şi independente fac lu-crurile mult mai complicate decât era de aşteptat, însă, în acest pariu pe soartă, fie că vor câştiga, fie că vor pierde, Serena şi Justin sunt meniţi să fie împreună, do-vedind fără doar şi poate că, în cazul lor, norocul la cărţi nu înseamnă ghinion în dragoste.
Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de

New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.